

39

INX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

FINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

KAREL FABIÁN

Lup-Negru

EDITURA MILITARĂ

KAREL FABIÁN

Lup-Negru

Traducere de IOAN CODREANU

EDITURA MILITARĂ – 1977

Coperta : AL. ANDREI

Karel Fabián
ČERNÝ VLK
Naše Vojsko, Praha, 1965

KAREL FABIÁN LA BUCUREŞTI

Primisem în cursul dimineţii un telefon de la Karel Fabián. Se afla din nou la Bucureşti. S-a scuzat că nu ne putem vedea imediat; avea o întrevedere la Uniunea Scriitorilor. A rămas să ne întîlnim seara, în holul hotelului unde era cazat.

Uşa ascensorului se deschise şi imediat apăru Karel Fabián. Îmi întinse mîna jovial şi arătă zîmbitor spre ceasul de deasupra recepţiei. Punctualitatea ce îl caracterizează nu se dezminţise nici de data aceasta.

Servise masa de seară. I-am propus atunci să mergem undeva, să bem o cafea.

Am pornit-o pe jos, spre Universitate. Aerul nopţii era rece şi oraşul parcă se pregătea să primească primii fulgi de zăpadă. Ne-am oprit la vitrinele magazinelor de artizanat, am trecut prin pasaj şi ne-am abătut apoi din bulevard pe străduţele care şerpuiesc spre „Hanul lui Manuc". La acea oră, fără forfota din timpul zilei, aveau totuşi o nostalgie a lor. Vroiam şi eu să mă laud cu Oraşul Vechi. După ce am mai zăbovit puţin în dreptul Consignaţiei, am intrat la „Cafeneaua Veche".

Am vorbit multe şi de toate. Ne reîntîlneam la cîteva luni după ce, în vară, îl însoţisem într-o altă vizită în

România. Venise atunci numai ca să vadă Marea... Ne-am amintit de Mamaia, de plaja ca o prăjitură pudrată cu zahăr, de panorama încîntătoare care putea fi admirată de la ultimul etaj al hotelului „Parc“, unde rugase să-i fie repartizată o cameră, scuzîndu-se că de la o anumită vîrstă visele își iau mai greu zborul direct de la pămînt...

I-am spus că în București a rulat un film realizat după un scenariu de al său. S-a bucurat foarte mult și discuția a lunecat încet spre romanul Lup-Negru. *Am aflat atunci că este cartea pe care o iubește cel mai mult și că în Cehoslovacia a fost ecranizată. Mi-am exprimat dorința de a o citi și a încerca eventual să o prezint cititorilor români. L-am rugat să-mi spună cîte ceva despre viața și activitatea sa, gîndindu-mă că poate, cîndva, voi fi și eu întrebat cine este Karel Fabián. Cu mare zgîrcenie, pentru că nu-i face plăcere să vorbească despre sine, mi-a spus doar atît : „Oameni ca mine au fost și sînt și la noi și la voi. M-am născut la Praga, la 21 iunie 1912. După terminarea gimnaziului m-am înscris la Facultatea de drept. Nu prea am avut o tinerețe fericită. A venit războiul cu închisorile naziste pe care le-am cunoscut din plin. După eliberarea Cehoslovaciei am continuat să scriu literatură antifascistă, publicistică, piese de teatru pentru radio și televiziune. Cam atît. Vezi că am dreptate cînd îți spun că viața mea nu e deloc senzațională ?“*

După Anul Nou am primit de la Karel Fabián o scrisoare, în care mă ruga să salut pe toți oamenii buni, prietenii lui din România, însoțită de o revistă în care apăruse un frumos reportaj despre București, precum și de alte două publicații, conținînd fiecare cîte o povestire cu tematică românească. Una dintre ele purta titlul Copilul și meduza. *Karel Fabián îmi trimisese un poem în proză, un*

basm modern, în care îndemna oamenii să iubească Marea şi să o respecte...

Fără a dezvălui acţiunea cărţii, lăsînd cititorilor această plăcere, aş vrea să spun cîteva lucruri în legătură cu modul în care autorul şi-a construit romanul Lup-Negru. În prezentarea faptelor nu se simte dorinţa de a crea nişte situaţii spectaculoase, de dragul efectelor exterioare. Evenimentele sînt lăsate să curgă firesc şi totuşi naraţiunea are nerv. Scriitorul a trăit chiar o perioadă de timp printre grăniceri, tocmai pentru a putea înţelege viaţa acestor oameni şi a încerca să descifreze inefabilul legăturii ce se stabileşte între militar şi cîinele-lup. Cîinele grănicerului devine astfel un personaj egal omului, prezentarea acestuia, voit umanizată, cîteodată chiar prioritară, permiţînd luminarea figurii omului din unghiuri neaşteptate.

Recent am avut plăcerea să vorbesc cu un prieten din Cehoslovacia care mi-a confirmat că Lup-Negru a existat în realitate. Am fost foarte impresionat aflînd acest lucru, dar mai ales de ceea ce mi-a relatat în continuare. Cu ani în urmă, fiica sa suferise o operaţie în urma căreia trebuia să stea în convalescenţă mai multe luni de zile. Pentru ca timpul să se scurgă mai uşor, i-a adus un tovarăş care să-i ţină de urît. Era un căţel, căruia nici nu i se ridicaseră încă urechile. Îl chema Gót, iar tatăl lui era Lup-Negru. S-ar putea scrie o carte despre perioada petrecută de puiul de lup în casa acestui om.

Revenind acum la roman şi gîndindu-mă şi la filmul pe care l-am văzut, aş îndrăzni să afirm că prezenţa cîinelui-lup constituie unul din motivele literare ale creaţiei sale, un personaj-argument în pledoaria pe care scriitorul o face

ca oamenii să nu înceteze niciodată de a se privi pe sine și a descoperi că în fiecare din noi există nebănuite resurse sufletești, de care, fie din obișnuință, fie din comoditate, nu ne dăm seama.

Romanul Lup-Negru *este o carte de aventuri, împletită cu un profund umanism, carte a cărei încărcătură poetică îndeamnă la meditație.*

IOAN CODREANU

Cînd am scris acest roman, am încheiat multe prietenii. Cu ostaşii, subofiţerii şi ofiţerii unei unităţi de grăniceri din Cehia de Sud, cărora le mulţumesc pentru ajutor.

Dar cel mai mult mulţumesc celor care cunosc şi iubesc cîinii, adjutantului Albín Stogončík şi maiorului Karel Hartl.

AUTORUL

1

Cancelaria arăta dezolant. Scrumieră pur şi simplu nu exista. Pe masă, în locul ei, era o lopată pentru gunoi a cărei coadă se rupsese chiar a doua zi după ce fusese cumpărată.

Cu harta specială trebuie să se lucreze cu foarte mare atenţie : „Nici un fel de steguleţe înfipte, tovarăşi, altfel s-ar distruge şi alta nouă nu primim prea curînd."

Locotenentul Hlaváč se plimba pe parchetul murdar şi înjura cu jumătate de gură. Femeia de serviciu nu se zărea. Pe scurt, nu venise. Se mai întîmplă. Comandantul Sectorului raional era de părere că astfel de neajunsuri pot fi înlăturate prin muncă patriotică. „Tovarăşi, greutăţi există. Nu vă mulţumiţi doar să le sesizaţi, ci înlăturaţi-le singuri. Femeii i s-ar fi putut reţine din concediu, dar daţi dovadă de înţelepciune, tovarăşi, nu sîntem într-un stat capitalist. Are ea un motiv, dacă de patru zile lipseşte. Umanism, înţelegeţi ?"

Şi în timp ce se gîndea la toate acestea, locotenentul Hlaváč strivea cu piciorul mucurile de ţigări, iar cînd ajunse în dreptul ferestrei, alunecă pe o coajă de portocală. E adevărat, dimineaţă a încercat să măture cancelaria, dar cînd lopata s-a umplut cu gunoi, a scăpat-o din mînă. Cîndva lucrase într-un atelier de turnătorie, la prelucrare, cu ciocanul pneumatic. Căpătase la mînă o nevroză vasculară, iar degetele îi tremurau.

Comandantul privea toate lucrurile cu înţelepciune. Ştia de asemenea că mereu va avea unele conflicte cu acest locotenent cam sălbatic, dar şi asta i se părea normal, pen-

tru că oamenii tineri privesc toate lucrurile mult mai simplu.

— Sînt sau nu sînt ofițer de securitate ? dădu din cap locotenentul, lovind cu piciorul coaja de portocală. Ar fi vrut totuși să-i tragă un șut, dar parchetul era puțin umflat ; clădirea fusese construită recent, s-a dat zor și betonul de sub parchet nu se uscase, astfel că ar fi lovit în parchetul care nu se îmbucase. Sau sînt femeie de serviciu ?

— Da. Și încă una mizerabilă, adăugă comandantul. Nu văd în asta nici un motiv ca să te superi. Vezi doar că bătrîna Šimková nu mai pridideşte.

— Aş ! Face curat de mîntuială !

— În timp ce dumneata deloc !

Jos pe şosea se auzea zgomotul unui motor. Autobuzul se ivi în serpentină, se legănă puțin și dispăru lin.

— „Mercedes-Diesel", remarcă îngîndurat locotenentul. Și e din R.F.G., completă și se întunecă la față.

Comandantul îl urmărea amuzat, pentru că își cunoștea băieții din companie, cu toate calitățile și slăbiciunile lor.

— Aveți ceva împotriva turismului ?

Locotenentul se întoarse ofensat.

— Dacă cei de sus sînt de acord, cum aș putea eu să am ceva împotrivă ?

— Dar nu vi se pare suspect ? zîmbi comandantul.

— Și eu sînt pentru dezvoltarea turismului, se enervă locotenentul.

— Nu prea sînteți — și comandantul dădu din cap împăciuitor. Va trebui să învățați germana, franceza și dacă se poate și engleza. Ca să puteți fi politicos cu oaspeții din Apus.

— Și cu SS-iștii ?

— În nici un caz nu vi se va pretinde asta ! Pe ăștia îi alegem ca neghina din grîu. De aici și marea dificultate a muncii noastre.

Locotenentul Hlaváč își aminti de convorbirea avută cu Maria, cu o zi înainte.

Maria era studentă la Facultatea de economie. Trebuia să ajungă neapărat la Praga. Făcu semn cu mîna unui

„Fiat" negru care trecuse prin punctul de frontieră Rozvadov fără nici o dificultate.

— „De douăzeci de ani n-am fost pe aici, domnişoară, îi spuse şoferul care purta mănuşi veritabile din piele de căprioară.

— Dar înainte ?

— Da... ca soldat... Dar de-abia acum pot să revin."

Locotenentul lovi din nou în parchet.

— Vedeţi, tovarăşe comandant, tocmai unul ca ăsta poate să fie din acei nemernici care acum douăzeci de ani, la Pankrác, fugăreau cu tancurile femeile şi copiii. Armata lui Schörner.

— Şi de unde ştiţi că este ?

— Spun doar că ar putea fi.

— Dar ce, răspundeţi de cartoteca criminalilor de război ? Nu ! De asta se îngrijesc alte formaţiuni.

— Şi sînteţi sigur că nu le scapă şi lor vreo puşlama de-asta ?

— Nu pot spune că nu se strecoară şi cîte un şobolan. Încă nu există nicăieri în lume un aparat al securităţii atît de perfect încît să prindă pe toţi nemernicii.

Comandantul se uită într-un paşaport, apoi spuse pe un ton calm :

— Otto Kölbe din Hamburg. Comerciant. Nu pot nega că n-a fost nazist, dar sînt sigur că prea mult din treaba asta nici el n-a priceput. Un om care, pur şi simplu, a profitat de o conjunctură. A fost o modă. Mă gîndesc la zvastică. Acum a venit la noi să vadă cum mai stau lucrurile. Probabil că o să bîrfească şi o să spună că pe aici nu-i prea grozav, dar de douăzeci de ani încoace, la noi nu a murit nimeni de foame. Fii rezonabil, locotenente !

Locotenentul dădu din cap supărat. Privea prin fereastră picăturile de ploaie. În aceste zile nu-i convenea că oraşul mişuna de străini. Situaţia îl cam indispunea. Nici argumentul comandantului nu i se părea convingător. Prea puţin spus — aici nimeni nu a murit de foame. Mai curînd — aici nimeni nu ştie ce înseamnă foamea ; cel puţin nouăzeci la sută din populaţie ştie ce este acela salam de iarnă la cină. Aproape în toate aşezările, chiar şi în cele mai slabe cooperative agricole, sînt antene de televizoare şi toţi tinerii au motociclete.

Chiar în fața ferestrelor cancelariei, pe trotuarul de vizavi, era stația de benzină, cu panouri roșii, vopsite frumos. Culoarea roșie era întreruptă de triunghiuri galbene. Pompele străluceau, deoarece vînzătoarea folosea zilnic pentru curățatul lor cel puțin un litru de benzină.

Își aminti de faptul că și vînzătoarea era obligată să urmeze lunar cursul de limbi străine organizat pentru noii salariați de centrala din Karlovy Vary.

— Doar că, începu absent, ei îi ajung cîteva fraze. Stătea tot timpul cu spatele la comandant.

Comandantul privea atent.

— Pepíček, te rog, iar începi de la Adam, dar imediat reflectă în sinea lui la ce-i spusese. Da, încuviință. Bineînțeles că pentru ea este mai simplu decît pentru noi. Din întîmplare o cunosc și îmi dau seama cam ce caută în dicționar. *Je t'aime. Mein Liebling, du bist prachtvoll. Ich liebe dich.* Ea este frumoasă. Celelalte, de exemplu, se specializează în primul rînd în cursul mărcii, al dolarului și al francului.

— Așa mai zic și eu, dădu din cap locotenentul. Gîndul însă îi era la cu totul altceva.

„Mie să nu-mi spună nimeni despre frontiere liniștite. Oricui, dar nu mie. Am prins destule pușlamale care au venit la noi ca să stabilească locuri secrete unde să se poată schimba materialele informative. Numai că nu prea dădeau năvală pe aici. Dar mai fă ceva acum cînd, într-o singură sîmbătă, trec două mii de mașini ! Și în fiecare este cîte un om de afaceri jovial, ori un medic, sau un inginer. Bineînțeles, fiecare din ei a venit în vizită. Și dacă ar veni chiar magistratul Capesius din procesul de la Frankfurt, poate că nici nu am avea timp să recunoaștem în el pe asasinul de la Auschwitz."

— Dumneavoastră probabil subapreciați unitățile noastre din interiorul teritoriului, spuse comandantul.

— Nu mai pot face față. Dar spionajul ?

Comandantul se miră.

— Există și așa ceva ?

Vorbea puțin ironic. Știa totul despre elicopterul de deasupra Lacului diavolului. Și despre avioanele vest-germane care încălcau frontiera. Mai știa că este foarte greu

să te abții ca să nu le plătești cum se cuvine celor care se dedau la provocări.

— În trecut mergeau noaptea și se furișau la noi tîrîndu-se pe burtă, oftă locotenentul. Se proceda cumva tradițional. Și dacă din întîmplare nu îi prindeau băieții noștri la frontieră, puneam noi mîna pe ei, aici. Azi, însă, vin de la München în autocare ultraelegante și... mai supraveghează !

Comandantul zîmbi.

— Dacă și eu mi-aș face probleme ca dumneavoastră... Verificați vraful de pașapoarte de astăzi și pe urmă duceți-vă să faceți o baie. Să nu credeți că am rămas numai noi doi pe lume. Tovarășe, situația în lume se consolidează.

— Îmi sună ca o lozincă.

— Respectă comandantul și o s-o duci bine pe pămînt. Dar ce crezi, Pepík, contraspionajul nostru doarme ?

— Ei, da, ridică din umeri locotenentul și se întoarse de la fereastră. Luă în mînă cîteva pașapoarte.

— Klaus Werner. Istoric de artă. Să spunem Babelsberg. Are „Mercedes". Pe dracu, ai văzut un istoric de artă de-al nostru să-și poată cumpăra măcar o „Škoda-Felicia" ? Mîine va pleca spre Krumlov. Da, acolo se poate studia asta. Acolo se găsește artă destulă ! Zipheli Adolf, Nürenberg. Vizită la rude. Funcționar al firmei Gehlen.

— Ăsta nu se mai duce acolo să studieze arta, rîse comandantul.

— Nici nu are de unde, dădu din cap nervos locotenentul. Simt că o să înnebunesc. S-a zis cu trucurile ca tîrîtul pe burtă, oameni-broască și altele. Vă amintiți de cei trei frați Werner cum au cumpărat cantități enorme de lenjerie de silon și ciorapi, și cum și-au confecționat un zepelin ? Ce ingenioasă modalitate de a trece frontiera ! În fapta lor, tovarășe comandant, exista o doză de romantism. Pe cînd astăzi ?! Te așezi la volan și treci liniștit. Situația se consolidează. Și nemții din Sudeți s-au consolidat în Germania occidentală, nu ?... Ia te uită... Inge Tiefbach. Ihtiolog. Mă rog, sînt de acord cu germana, franceza și engleza. Dar ihtiolog. Ce limbă mai e și asta ?

— Greacă. De unde e ?

— München. Institutul de gospodărire a apelor, dacă am tradus bine. Ihtiolul este bun pentru arsuri.

— Şi ce, ea a venit pentru heleşteie. Probabil vor ca în împrejurimile Münchenului să amenajeze crescătorii de peşte şi au trimis aici o specialistă ca să arunce o privire. De fapt, ţara noastră are cea mai bună piscicultură din centrul Europei. Ştiţi ce, confruntaţi paşapoartele cu lista Interpolului şi daţi-le mai departe. Nu vă frămîntaţi mintea cu asta.

— Dacă n-ar fi atît de aproape de frontieră, oftă locotenentul şi se cufundă în listele Interpolului.

Inge Tiefbach ajunsese la frontiera cehoslovacă într-un autocar larg şi elegant, cu o zi în urmă. Nu-şi făcea griji cu misiunea sa şi nu se gîndea la nimic, pentru că era obişnuită să rişte. Important era faptul că ştia cu cine trebuie să ia legătura.

Inge nu impresiona prin frumuseţe. Nu mai era o femeie chiar tînără, iar pe faţă avea destul de multe riduri. Şi tocmai pentru că ştia prea bine acest lucru şi accepta cu resemnare lucidă această lege firească a vieţii, cu atît mai mult o surprinseseră privirile furişe, speriate, ale unui bărbat frumos, brunet, cam de treizeci de ani.

Bărbatul citea, dar ea, în cîteva clipe, îşi dădu seama că de fapt nu citeşte. „Poate că mi se pare", gîndi Inge Tiefbach şi pentru a se încredinţa, se întoarse să vadă dacă în autocar, în spatele ei, nu stă vreo femeie. Tolănit comod într-un fotoliu, în spate stătea un industriaş din Köln, deloc prezentabil. „E clar, îşi spuse intrigată. Acum, pentru că ştiu cine stă în spatele meu tot timpul, trebuie să fiu mai atentă."

Industriaşul, cînd dormea, cînd vorbea cu vecinul, probabil un avocat. Vorbea furios. Părea supărat şi, în timpul cît aţipea, mormăia tare, ba cîteodată dădea şi din picioare. Totdeauna, cînd se trezea, începea să înjure. Nu-şi masca în nici un fel ura.

— Aici încă îţi mai poţi permite, zîmbi avocatul. Dar, dincolo de frontieră, fiţi mai atent cum vorbiţi. Acolo, pentru nişte vorbe ca astea, te arestează !

Industriaşul oftă greoi.

— Ştiu. *Frankfurter Zeitung* e plin de asemenea cazuri. Numai că întotdeauna mi-am zis că scriu astea pentru

a ne determina să nu mai vizităm Cehoslovacia. Dar dacă dumneavoastră spuneți !

Rămase o clipă pe gînduri, apoi se aprinse din nou.

— *Ei* numesc asta libertatea cuvîntului. Se apleacă puțin spre avocat. De unde culegeți aceste știri despre ei ?

— Nu am nici o informație și merg acolo pentru prima dată, răspunse sec avocatul. Îmi închipui doar. Probabil că amîndoi citim același ziar.

— Și la noi se pălăvrăgește destul despre asta, mormăi industriașul și, înainte de a adormi din nou, spuse că riscă această călătorie numai pentru a vedea cum trăiesc muncitorii, dacă nu mai sînt conduși de patronul fabricii.

— ...Pentru că — și căscă — se poate foarte bine ca într-o zi și la noi...

— La noi nu, răspunse scurt avocatul.

— La fel s-ar putea și în America... și se cufundă într-un somn agitat.

Inge stătea pe gînduri. Îi veni în minte o absurditate : „Să mă placă el, nu cred, își spuse. Mai ales că mi se pare o figură cunoscută. Nu-mi face plăcere cînd oamenii îmi par cunoscuți și nu-mi pot aminti de unde. Și, culmea ironiei ! Are aer de procuror.“ Tresări. În fața ochilor îi apăru din nou sala tribunalului în care se judeca procesul unui grup de membri ai Gestapoului. „S-ar putea să fie unul din membrii completului de judecată. Atunci, i-am privit pe toți cu atenție. Numai că acesta nu seamănă cu nici unul din acei judecători.“

E de mirare cum, în condițiile Germaniei occidentale, membrii Gestapoului au fost condamnați de acel tribunal la pedepse destul de aspre.

Știa că procurorul primise o mulțime de scrisori de amenințare, dar pînă la urmă se dovedise incoruptibil. Acest lucru o cam enerva.

Autocarul se apropia de frontiera cehoslovacă și discuția începu să lîncezească. Cei care călătoreau pentru prima dată se simțeau puțin stingheriți.

Bărbatul brunet se întoarse încă o dată și o privi. Inge înțelese că nu este o privire de admirație, ci una cercetătoare. Bărbatul purta ochelari cu lentile albastre, care-i mascau totuși fața. Nici unul dintre judecătorii aceia nu purta ochelari.

„Simt că înnebunesc, își spuse și o cuprinse neliniștea. *Ei*, totuși, n-au de unde să știe, ca să mă poată recunoaște, cu toate că omul nu ar trebui să-i subaprecieze."

Se gîndi că poate bărbatul care o privise cu atîta insistență se afla aici cu același scop ca și ea.

„Vă atrag atenția că *lor* nu trebuie să le cadă nimic în mînă, îi spusese șeful ei, Görstner, înainte de plecare. Avem informații că și ei caută același lucru !"

Privi din nou la bărbatul cu ochelari și se liniști. Dar, dintr-o dată, simți o tulburare puternică. Acoperișul autocarului era dintr-o sticlă specială, verzuie-transparentă. De ce atunci, în lumina asta atît de plăcută, poartă ochelari cu lentile albastru-închis ?

A doua zi, secretara Consiliului popular raional oftă obosită.

— Sînt pur și simplu surmenată. Știu bine că am băgat coala în mașina de scris, iar plicul cu antet l-am pus în partea dreaptă a măsuței. Hîrtia este în mașină, însă plicul a dispărut.

— Atîta discuție, Helenka, pentru un plic ! o dojeni referentul. Era scris ?

— Nu.

— Atunci ?

Dar secretara își avea temerile ei. Socotea pe degete.

— Au fost aici Kadeřábek, cel care voia să plece la Viena, apoi Láznička, pentru casă, pe ăsta l-am trimis la camera nr. 5, apoi o ingineră din München, ihtiolog, apoi Kroupa... nu, sînt nebună !

— Helenka, are vreo importanță ?

Se întristă.

— E penibil ! Omului nu-i face plăcere să apară drept nebun față de sine însuși.

Afară ploua întruna.

Două zile mai tîrziu, soldatul Kučera ducea un plic cu antetul Consiliului popular raional. Intră în baraca unui lucrător forestier și puse plicul pe masă.

— Treburile oficiale sînt foarte neplăcute, zîmbi încă din ușă. Dumneata, care ești un om posac, nu poți primi scrisoare decît de la o instituție.

Descumpănit, omul privi o clipă plicul. Stătea la o masă din care ieşeau cuiele în afară.

— Poate că nu e pentru mine, mîrîi. Apoi desfăcu plicul. Continua să fie neîncrezător. După ce citi cele cîteva rînduri, mîinile începură să-i tremure. Era de necrezut cum aceste mîini mari, noduroase, pot să tremure. Dintr-o dată acoperi brusc hîrtia cu mîna şi se întoarse spre soldat.

— Ia nu mai citi ce scrie !

Soldatul Kučera îşi înghiţi saliva. Nici măcar nu-i trecuse prin minte să se uite pe scrisoare. Privea o muscă ce se aşezase pe marginea hîrtiei şi umbla de colo-colo.

— Eu, zău dacă...

Lucrătorul forestier mototoli hîrtia. Se îndoi de spate şi rămase pe gînduri.

„Poate că soldatul a citit începutul şi asta n-ar fi bine. Şi aşa cred că nu e în stare să priceapă ceva, fiindcă creierul lui s-a obişnuit doar să execute ordinele, fără să se mai gîndească."

Simţi deodată o bucurie sălbatică şi începu să rîdă prosteşte. Căută ceva pe sub masă şi scoase o sticlă cu băutură proastă.

— Bea ! Bea în sănătatea mea.

— Aş ! şi soldatul Kučera împinse sticla. Peste două ore intru de serviciu. Dar ce, aţi primit o moştenire ?

— Da, un milion, rîse bărbatul. Se uită pe fereastră. Sîrmele de la graniţă erau la o aruncătură de băţ.

Caporalul din turnul de observaţie lăsă pentru o clipă binoclul. Îl usturau ochii. În virtutea tradiţiei se uita cu atenţie la fîşia ce marca frontiera pentru că aici a fost cîndva o zonă cu faimă.

Acum domnea liniştea, dar numai dracul se poate încrede într-o asemenea linişte. Pe toată valea largă, flancată de ambele părţi de versanţii muntoşi şi înjumătăţită pe fund de un rîu sinuos, nu se zărea nimic.

Privi puţin îngîndurat la muncitorul forestier care şedea sus pe hotar, cu genunchii la gură. Deodată îl fulgeră un gînd : „Oare ce caută aici ? Totdeauna l-am văzut doar lucrînd. Dar să stea aşa, fără să facă nimic, niciodată."

Pe partea noastră patrulau conductorul de cîini și pușcașul, iar dincolo, în același timp, doi grăniceri. Aveau cîini și ei. Aici, pe frontieră, cîinii fac parte din viața cotidiană.

Umbrele creșteau odată cu lăsarea nopții și din turn se vedea mai bine cum se alungesc. În aer plutea un miros plăcut de zadă și de pin. Taula și iasomia, care nu știu cum de cresc aici, s-au scuturat demult. Cînd se va lăsa noaptea, cocîrlele vor începe să lumineze pe lunci. E ciudat că aici au o formă rotundă. Și miceliile ghebelor, care parcă luminează, sînt o frumusețe.

„Nu este adevărat, își spuse în sinea lui muncitorul forestier, acoperindu-și genunchii cu mîinile sale ca niște lopeți. Circul „Krone", anul 1944. De unde pînă unde să ajungă ea pe aici ? Poate că e o glumă proastă. Poate că m-am gîndit la ea cînd am fost beat. Și de ce să trimită un plic cu antetul Consiliului popular raional ? Nu, nu e posibil."

Însă grozav dorea ca totul să fie adevărat.

Cei doi băieți pășeau ușor, ca niște năluci, de-a lungul frontierei. Nu din prudență sau că ar fi primit un ordin în acest sens; ci pentru că trăiau aici de un an și într-atît se împrieteniseră cu natura, încît îi respectau tăcerea. Și omul necredincios, în biserică, se poartă blînd.

Caporalul se încruntă. Grănicerii din partea cealaltă vorbeau cu glas tare și discuția lor se putea auzi pînă dincoace. Unul din ei observă în turn silueta ostașului nostru și îi făcu un semn prietenesc cu mîna.

Caporalul schiță un gest abia vizibil, foarte reținut.

„Știu de ce sînteți în stare, se gîndi în sinea lui. Țin minte că mama ne povestea : «Au venit și aveau pe ei mantale verzi. E totuși interesant ce gîndește omul într-un moment de disperare. Fereastra din stînga era spartă. Mi-am zis că de mult ar fi trebuit să punem geamul. Dar acum n-o să mai avem timp să mergem la geamgiu. I-am văzut prin fereastra aceea spartă, capul de mort pe șapcă, partea din față a șepcii puțin ridicată, iar pe mîneci banderola cu zvastica. Nu vorbeau. Urlau.»

Mama ne povestea cum tata a strigat : «Nu deschide încă !» Și cum bătrînul a vrut să ascundă ceva, dar n-a găsit o ascunzătoare potrivită pentru că, băiatule, la noi

nu a fost niciodată nevoie să ascundem ceva şi nici nu eram pregătiţi pentru asta. Au scos uşa din ţîţîni, au scos şi sufletul din om. Nouă nimeni nu ne-a forţat vreodată uşa. Chiar cînd veneau jandarmii, izbeau cu patul armei, dar n-au îndrăznit să spargă uşa.

Îl găsiseră pe taică-tău cu nişte hîrtii în mînă, alergînd speriat dintr-un colţ în altul al camerei. Dăduseră buzna în casă. Unul din ei i-a pus piedică şi taică-tău a căzut. Hîrtiile zburară în toate părţile. Neamţul a luat de jos o hîrtie şi a izbucnit : *Der verfluchter Verräter !* Apoi l-au bătut, l-au bătut pînă l-au omorît. Nu în casă. În lagăr. „Aşa că nu pot avea încredere în voi."

La fel privea întîmplările ce se petrecuseră aici în urmă cu un an. Oricine ar fi trecut de la ei, el ar fi tras. Şi de obicei ochea bine. Ici-colo, de-a lungul frontierei sînt presărate morminte. „Jos, în vale, zac băieţi ca mine, care, poate, nici nu apucaseră să se îndrăgostească şi a căror singură vină a fost că au vrut să împiedice un nemernic să ne tulbure liniştea. Sau cîţi din ei nu şi-au lăsat copiii fără tată. Şi-acum tu îmi faci semn cu mîna", zise în sinea lui înrăit.

Muncitorul forestier stătea pe hotar, ţinîndu-şi genunchii cu mîinile. Se gîndea la cu totul altceva. Simţea duhoarea cunoscută a iuftului, frînghiile de cînepă, şapitoul, stîlpii de lemn pe care îi montau recuziterii circului, rumeguşul manejului, transpiraţia cailor şi mirosul înţepător al fiarei, cu toate că în apropiere nu se găseau decît tufe de drob şi tutun sălbatic, iar din rîul pe jumătate secat se ridica un miros de peşte.

„N-am simţit niciodată nimic, pînă în clipa cînd am cunoscut-o", îşi spuse în sinea lui.

Nu era obişnuit să se gîndească prea mult la ceva. O fracţiune de secundă, da. Cînd prăvălea copacul. Dar acum simţea acel parfum cunoscut şi ceva se petrecu în inima lui. Atunci a fost o perioadă tulbure.

„Aş fi putut să devin cu totul alt om, dacă n-ar fi dispărut din viaţa mea. Şi cîinii lor se tem de mine, iar asta înseamnă ceva, cînd cîinelui grănicerului i-e frică de un om. E imposibil ca ea să se fi întors."

Scoase din nou scrisoarea. O puse pe genunchi, netezind-o cu mîna. *Budějovice, miercuri, ora 10, gară. Circul „Krone“.*

„Prostii ! Ce minte pot să am. Imediat mă gîndesc la ea, cînd, de fapt, poate să fie Lojza, recuziterul cu care am petrecut aproape tot războiul la «Krone».“

Ședea și se uita la cei doi militari care își făceau rondul împreună cu cîinele. Se gîndi că poate Kučera mințise atunci cînd îi spusese că nu s-a uitat să vadă ce scrie în scrisoare.

Nu s-ar fi întîmplat nimic, dar în pofida simplității sale, a primitivismului său natural, avea o presimțire ciudată că n-ar fi fost tocmai bine dacă cineva ar afla de conținutul acestei scrisori.

Din turnul de apă, caporalul cerceta linia frontierei. Însă zona situată după cotul rîului nu putea fi observată de aici. În schimb, putea fi controlată din turnul de observație instalat pe clădirea companiei. Însă, odată cu lăsarea serii, turnul devenea inutilizabil, deoarece nu era prevăzut cu reflectoare. Dar și așa frontiera era bine păzită, pentru că aici sînt ostașii noștri cei mai buni. Chiar și cînd domnește pacea deplină, există zone militare unde persoanele civile nu au acces și unde doar răufăcătorii încearcă să ajungă.

S-ar putea spune că munții din față cu pădurile lor de conifere și foioase, cu poienile lor în care strălucesc ghebele și unde la miezul nopții ielele dansează în cercuri minunate, valea asta, plină de zumzetul suav al albinelor adormite și al bondarilor, formează o singură țară.

Numai că pe fundul văii curge un rîu de-a lungul căruia șerpuiește frontiera. Aici, aproape de turnul de observație, este pămîntul nimănui, mai bine zis o fîșie lată din pămîntul țării noastre, unde, în afară de grăniceri, nimeni altcineva nu calcă...

Oamenii nu pot înțelege ceea ce, de fapt, este foarte omenesc. Și de aceea își amărăsc unul altuia viața.

Dacă în acest spațiu al nimănui tinerii din întreaga lume s-ar aduna să danseze, dînd întîietate dragostei în fața armelor nucleare, ar dispărea și acele nevinovate borne care au fost cîndva pe aici. Cu atît mai mult sîrma !

Însă situația este cu mult mai complicată.

Doar un om fascinat de frumusețile naturii, idealist și foarte naiv ar putea crede că sîrma asta, cu totul nepotrivită, nu-și are locul aici.

„Haaau !" o salută din depărtare. De fapt depărtarea nu era prea mare. O fîșie lată de pămînt și rîul întortocheat, care din cauza căldurii toride încetase să mai fie curgător, dînd impresia că apa stă pe loc. Păstrăvii se retrăseseră în susul apei care izvora de dincolo, din țara străină, dar la fel de frumoasă.

Mergea pe malul celălalt al rîului, lîngă piciorul stăpînului. Cîteodată o lua înainte, dar se oprea așteptîndu-l.

„Are un obicei imposibil", se gîndi la el disprețuitoare. Și nu se mai uită într-acolo, fiindcă nu voia să se compromită.

Pînă în clipa cînd o salută obraznic, mergea așa cum prevede regulamentul ; omoplatul piciorului din față în aceeași linie cu genunchiul conductorului, lesa între ea și stăpîn, pe care, în treacăt spus, îl iubea foarte mult, lăsată lejer.

Ar fi mers tot așa și fără lesă. De aceea mîrîia nemulțumită : „Ar fi putut să nu mi-o mai pună, însă ei o fac, chiar dacă sînt foarte bună la urmărire și apărare. Ghinionul meu că sînt cățelușă. Ei ne cam subapreciază, cu toate că știu că orice cățelușă de două luni cunoaște mai multe decît un cîine de trei."

— Ce ai ? o trase puțin de zgardă conductorul.

Scutură încăpățînată din cap și-i aruncă o privire puțin îngîmfată. Altădată s-ar fi uitat la el și s-ar fi gudurat.

Își dădu seama că aici ceva nu-i în regulă, însă mintea ei de cîine nu putea pricepe ce poate fi. Ei, dacă Prinț n-ar fi salutat-o atît de indiferent (își aminti de el și inima începu să-i bată mai tare) și în primul rînd dacă n-ar fi procedat așa, mai ales cînd faci rondul și nu e voie să scoți nici un sunet în plus. Prinț ar fi putut să-l doboare și pe conductorul său numai ca să-i poată prezenta sincerele lui omagii (bineînțeles în afara programului !). Sau Zmeu, cel cu laba cenușie. „Bătrîne, ai prea mulți ani față de mine", se gîndi disprețuitoare. Apoi totul ar fi fost în ordine. Ar fi lătrat, ceea ce ar fi însemnat „lasă-mă în

pace, sînt de serviciu !“ şi stăpînul ar fi bătut-o uşor pe spate, plin de dragoste.

Nu era totuşi sigură dacă nu tocmai asta îi mîrîise lui Prinţ şi dacă nu cumva stăpînul se supărase pe ea pentru că, la urma urmelor, Prinţ era o frumuseţe de cîine şi, în faţa unuia ca el, o căţea, fie ea cît de stăpînă pe sine, cu greu i-ar fi rezistat. Numai că Prinţ şi Zmeu, cel cu laba cenuşie, trăiesc la fel ca şi ea *dincoace de sîrmă*. Dar tot la frontieră mare, puternic, negru ca noaptea şi, trebuie spus, cu mult mai frumos decît Prinţ — îşi dăduse seama de asta într-o fracţiune de secundă cînd se prefăcuse că se uită în mărăciniş, dar de fapt îl privise pe el — căruia îi strălucesc ochii puternic, încît temperatura de la 39 cît este normal cu siguranţă ţi se urcă la 41, trăieşte celălalt, însă *dincolo de sîrmă*.

Şi tocmai asta nu era în regulă.

Conductorul se opri şi se întoarse spre puşcaş. În asemenea situaţie ea trebuia să-l ocolească şi să se lipească din nou lîngă piciorul lui stîng. Însă cum era atît de tulburată de sălbaticul de dincolo de frontieră, alunecă, lovindu-se cu botul de pămîntul reavăn.

Conductorul smuci enervat lesa, pentru că nu-i plăcea cînd ea făcea prostii. Cureaua se întinse, slăbi, iar se întinse, pînă cînd ea se ridică în picioare.

— Ai înnebunit ? se miră conductorul.

— Aşa păţeşti întotdeauna cînd ai o căţea, interveni dispreţuitor puşcaşul.

— Totuşi, n-aş schimba-o pe Liza cu un cîine.

— Tu eşti unul din ăia care plîng cînd se lasă la vatră şi trebuie să se despartă de cîinele pe care l-au avut în grijă.

— Ştii ce, îmi plac cîinii, dar mai mult îmi place să iubesc femeile.

Puşcaşul deveni serios.

— Am cunoscut un cîine care a fost cît pe-aici să moară de tristeţe cînd s-a liberat conductorul.

Liza asculta discuţia dintre grăniceri şi se uita temătoare, pe furiş, la stăpînul ei.

„Aa, vorbesc despre altceva ! şi se linişti. Probabil că nu au auzit acel «haaau !» obraznic.“

Puşcaşul dădu cu şutul într-o pietricică.

— Închipuieşte-ţi, lui Jindra i-au repartizat un cîine fudul, ca un domn.

— Nu-l fericesc, răspunse posomorît conductorul. În general dădea dovadă de perspicacitate deosebită, reuşind să facă mai multe lucruri deodată : în primul rînd să cerceteze frontiera, apoi să-l asculte pe puşcaşul Pepík Krátký şi, în acelaşi timp, să urmărească fiecare mişcare a Lizei.

— Are fel de fel de şiretlicuri, răspunse puşcaşul arătînd spre căţea. Zîmbi pentru că îşi aduse aminte o expresie poetică.

Atunci cînd gîştele sălbatice pornesc spre ţările calde, inimile tuturor femeilor devin uşoare. „Tu, cadînă neagră de harem, nu trebuie să aştepţi să-şi ia zborul gîştele. Tu ai mereu o inimă uşoară."

— I l-au repartizat pe Cezar ? întrebă cu glas tare.

— Pe Cezar. E ceva de groază ! Are şase ani şi a schimbat trei conductori. Cam mult pentru un cîine, nu ?

— Mult, încuviinţă conductorul.

— Cezar îşi închipuie că el este stăpînul, iar Jindra cîinele. Şi Jindra e puţin cam fricos.

— Foarte sperios, altminteri e un băiat bun. Cu siguranţă că locotenentul-major i l-a dat pe Cezar, pentru că ştie cît de sensibil e Jindra.

— ...Şi acum Cezar îl conduce pe Jindra şi nu invers. Cezar se opreşte la locul fixat, acolo unde de obicei Jindra uită să oprească. Cezar se înfurie şi începe să latre la el. Omule, nici adjutantul Stogončík nu ştie să te pună la punct cum face Cezar lui Jindra. Ieri, pur şi simplu, l-a muşcat. I-am văzut vînătăile.

— Cu cîinele ăsta fudul n-aş vrea să fac de serviciu, recunoscu cinstit conductorul, privind-o pieziş pe Liza. „Acum nici cu tine nu-i de glumit, se gîndi în sinea lui. Tot timpul trebuie să fiu cu ochii pe tine. Din cauza ta două luni n-am mai ieşit în oraş, cu toate că pot obţine bilet de voie de cîte ori doresc. Tu, fato, nu mai ai pic de ruşine în tine."

— Pe Hasílek de la unitatea de grăniceri din C., îl ştii ?

— Caporalul ? Grănicer de frunte, răspunse conductorul.

— Da, cu toate că are insignă şi lui i-a făcut una, pe cinste, fudulul...

— Ia taci, şopti conductorul. Întinse mîna cu palma la pămînt.

În acelaşi timp, Liza se culcă lîngă el, ciulindu-şi urechile. Puşcaşul tăcu şi începu să cerceteze cu atenţie de-a lungul frontierei. Toate mişcările pe care le făceau erau ca un act reflex, iar vigilenţa nu le-o putea schimba nici faptul că acum încercările de trecere ale frontierei, practic, nu mai constituiau o problemă.

Militarul din turnul de observaţie făcu un semn cu mîna că totul este în ordine şi arătă cu capul în direcţia hotarului, unde muncitorul forestier stătea pe gînduri. Acesta, întinzîndu-şi un picior care-i amorţise, prăvăli la vale o piatră. Aici, la graniţă, fiecare zgomot, oricît de mic, trezeşte imediat atenţia.

Muncitorul forestier rîse scurt pentru că îşi aminti de Brutus...

Brutus era numele unui leu.

„Acolo, undeva, a început dragostea noastră", îşi aminti. Şi nici tufele de zadă, nici rîul nu le mai vedea. În faţa ochilor îi apăru manejul, iar în aer simţea mirosul pătrunzător al funiilor de cînepă şi al rumeguşului.

În primele rînduri, în loji, stăteau SS-iştii şi membrii Gestapoului. Cizme înalte lustruite, uniforme impecabile, decoraţii şi ici, colo cîte un monoclu la ochi.

Cicchi, de fapt nu ăsta îi era numele, ci Inge, cu toate că nici de asta nu era sigur, pentru că la „Krone" aproape fiecare avea alt nume decît cel adevărat. Numărul ei era cel mai bine plătit, deoarece era la fel de bună şi sub cupola circului, la trapez, cît şi că dresoare. Nu se ştia de ce naţionalitate este, probabil nemţoaică. În caracterul ei nu exista nimic care să dea un indiciu. Banii nu o interesau, pentru că avea destui şi mereu. Şi nu numai cei pe care îi cîştiga de la circ. Se vorbea că este omul *Abwehr*-ului, numai că în perioada aceea oricine, în toate circurile, putea să fie spion.

Bărbatul şedea pe hotar chinuindu-şi creierul său abrutizat. De mult nu se mai gîndise la toate aceste evenimente.

„Ar trebui să reparăm asta", spusese atunci, închizînd din ochi, unul dintre cei mai buni oameni de serviciu ai circului. Era ceh ca și el. Îl chema Vacek și era originar tot din Mělnicko.

„Recuziterii nu au dat importanță acestui lucru și s-ar putea să dăm de dracu, dacă vreuna din fiare ar scăpa din manej. Apoi rîse. Ce m-aș bucura să-i văd pe toți SS-iștii ăștia cu nădragii plini."

Segmentul semicircular din față, al construcției metalice care închidea manejul, nu se mai înșuruba în restul grilajului. Fie că fusese lovit sau poate cine știe ce altceva, dar cel de-al treilea panou cu gratii se deformase și niturile nu se mai potriveau în orificiile de prindere. Au observat abia în seara spectacolului, pentru că numărul lui Cicchi, cu cei doisprezece lei și patru tigri, a sosit la Berlin chiar după-amiază și în aceeași zi, seara, a trebuit să fie prezentat la „Circul Modern". Totul s-a făcut în grabă și, în lumea circului, graba niciodată nu aduce nimic bun.

„Așezați-le ca să țină", dădu ordin Cicchi, care totdeauna era foarte nechibzuită. (Se uită într-o doară la mine, atrasă de înălțimea și musculatura mea, cu toate că eu eram un simplu recuziter în circ. Însă Cicchi, adică Inge, diviniza, în primul rînd, forța.)

În seara aceea avea părul blond, semănînd la culoare cu o coamă de leu. Cînd își punea capul pe gîtul leului — eu știu că nu-l iubea, dar în fața spectatorilor trebuia să-și arate dragostea față de animale — publicul nu-și mai putea da seama care este coama leului și care este capul femeii. Își stăpînea animalele cu o siguranță absolută. Dar lucrul acesta nu era atît de important pentru ea. Ceea ce dorea mai mult era să stăpînească spectatorii cu aceeași siguranță. Faptul că reușea această performanță o făcea să treacă peste detalii. Totdeauna urmărea doar efectul, care în lumea artiștilor de circ este o condiție de bază.

În privința lucrului cu felinele avea o teorie proprie, cu care pînă acum avusese succes. Nu lucra, de exemplu, cu animale care, de pui, fuseseră crescute printre oameni. Cînd îi explica toate acestea unui ofițer SS-ist, stăteam foarte aproape — la urma urmei un recuziter este o cantitate neglijabilă.

— Aşa este şi cu Circe, şi arătă spre bătrîna leoaică, cea cu ochii galbeni, a căror privire nimeni nu o putea înţelege. Încă de mică a fost obişnuită cu oamenii şi a descoperit întreaga lor neputinţă. Cîteodată am impresia că va sări la mine şi eu nu voi putea s-o ameninţ cu revolverul, pentru că e singura dintre toate animalele care ştie că am gloanţe oarbe. Cred că înţelege şi faptul că nu pot pune gloanţe adevărate, aş străpunge acoperişul sau, încă şi mai mult, s-ar putea să împuşc vreun spectator.

— Sau aţi putea ajunge pe eşafod, deoarece, la noi, pentru armă, există domnul *Scharfrichter !* rîse ofiţerul.

— Puteţi să mă denunţaţi, dacă vreţi, răspunse puţin stingherită. Dar dumneavoastră n-o să cîştigaţi nimic.

Ofiţerul se trase puţin înapoi. Pe de o parte, în cazul de faţă nu avea nici un interes să anunţe ceva, iar pe de altă parte, simţi în glasul ei ceva care impunea respect. Zîmbi. Nu intenţiona să trezească în el presupuneri neîntemeiate. Continuă discuţia.

— Spre deosebire de ea, Brutus are o frică grozavă de mine pentru că, atunci cînd avea patru ani, a primit un glonte în plămîni. Şi el încă nu deosebeşte trucul de realitate... Trucul de realitate, repetă îngîndurată. privindu-l pe ofiţer.

— Brutus este de fapt ca dumneavoastră.

(Stăteam la un pas de ei).

— Aşa puternic ?

— Poate, încuviinţă ea.

Vacek se apropie de ei şi se înclină cu respect. Ofiţerul SS îl privi cu dispreţ.

— Scuzaţi, asta e meseria, îl linişti Cicchi, alias Inge.

— Doamnă, ar trebui totuşi să prindem bine gratiile. mormăi Vacek. Dacă vreuna din fiarele dumneavoastră sare în direcţia aia, grilajul o să cedeze.

Nu spun că nu i-ar fi făcut plăcere, mai ales că era vorba de un asemenea public, şi chiar dacă îi trecu prin minte asta, totul rămase un gînd nemărturisit.

După o clipă Inge veni lîngă gratii. Părea mulţumită. Deocamdată animalele erau liniştite, însă ea se temea că nu va avea succes ca altădată. Tigroaicele căscau somnoroase. Nici una dintre ele nu avea privirea încordată cînd străbătură tunelul de acces spre manej. Numai lady Mack-

holm era nervoasă din cauză că de două luni purta în pîntece un pui. Și în situația asta nici o tigroaică nu atacă. Dimpotrivă, îi e teamă să nu i se întîmple ceva, deoarece fiecare dintre aceste feline vrea să-și ducă sarcina pînă la termen.

Atacurile aeriene din ultimele zile încetaseră dintr-o dată. De șapte zile timpul era frumos. Nici pic de umezeală, iar Inge era convinsă că azi nu se va întîmpla nimic, pentru că umezeala crea o stare de nervozitate animalelor. Ca și alarmele, bineînțeles.

Recuziterul Vacek se scărpină în cap. Prea mult nu s-a mai putut face, fiindcă peste cîteva minute animalele vor intra în manej. Luă totuși o bucată de frînghie, se strecură în arenă traversînd sprinten și indiferent prin mijlocul ei însoțit de fasciculul de lumină al unui reflector. Spectatorii nu știau despre ce este vorba și nu înțelegeau de ce se cățărase pe gratii, la înălțimea de doi metri, și de ce, acolo sus, cu o bucată de frînghie lega cele două bare. Bine că s-a făcut totuși ceva, chiar și în pripă. Însă directorul îl admonesta de ce se tot învîrtește prin manej înainte de spectacol ; dar dacă s-ar fi întîmplat ceva, ar fi fost și mai grav.

(Și îmi spuse : „Omule, ar fi omorît jumătate din circul ăsta. Și nu uita că aici sîntem patru cehi și polonezul Lascinski. Însă francezii ar fi avut aceeași soartă ca și noi. Salutare !")

Apoi se auzi răpăitul tobelor după care trapa de la culoarul de intrare a animalelor se ridică. Circe păși în arenă privind somnoroasă reflectoarele. Deschise gura și începu să ragă. Știa că trebuie să pună la încercare nervii spectatorilor. Așa proceda ori de cîte ori intra în manej pentru că vroia să o mulțumească pe dresoarea ei. După aceea apăru Brutus care se prinse cu labele de gratii, dar renunță repede și se așeză pe o sferă incomodă. Urmară alți cîțiva lei și cîteva leoaice și la urmă intrară tigrii.

Soldații, SS-iștii și ofițerii Gestapoului izbucniră în aplauze. Erau primele semne ale succesului lui Cicchi, alias Inge, care lucra simultan cu feline din specii diferite. Totdeauna, cînd era admirată pentru acest lucru, zîmbea, prin aceasta afirmînd că, de fapt, totul este făcut premeditat. Dacă vreun animal dădea semne de nervozitate și sărea să

se bată în manej, în nici un caz nu ea va fi aceea care să-l atingă, ci leii, care se repezeau la tigri pentru a-i pune la punct. În afară de aceasta, leii erau foarte geloși pe favorurile ei și dacă un tigru s-ar fi apropiat mai mult de ea, ar fi folosit acest prilej ca să sară la el și să-l bată.

De aceea, chiar din momentul cînd apărea în manej, aplauzele izbucneau asigurîndu-i succesul. Directorul știa acest lucru și o aprecia. Costumația lui Inge era foarte sumară. Nu atît pentru spectatori, cît ținînd seama de reacțiile animalelor. Ce s-ar fi întîmplat dacă un tigru ar fi ridicat laba — poate cu intenții bune — și ar fi agățat vreo bucată de dantelă sau vreun volănaș vaporos, din acelea în care apar costumate colegele italience ? În asemenea situații animalul devine irascibil, avînd impresia că omul vrea să-l țină în loc, și atacă.

Ochii rotunzi ai reflectoarelor o căutau cu insistență, lipindu-se parcă de trupul ei. Maiștrii de lumini în nici o altă parte din program nu lucrau cu atîta plăcere ca atunci cînd își prezenta ea numărul. Și nici eu nu-mi puteam lua ochii de la ea. Totdeauna părea mai felină decît leii și tigrii care o înconjurau. Într-o mînă ținea biciul, iar în cealaltă pistolul și aceste două lucruri au fost singurele care au produs încurcături și agitație.

În mijlocul arenei se găsea un scaun obișnuit, de lemn, cu spătarul înalt. Dacă s-ar fi întîmplat ceva, scaunul era singurul mijloc de apărare, deoarece nici un animal nu se repede asupra unui obiect cu patru picioare, din lemn obișnuit, îndreptat spre el, pentru că nu-i înțelege rostul și, desigur, nu presupune că o ființă atît de evoluată cum este omul se bizuie pe un obiect așa de caraghios. Afară, în apropierea gratiilor, stăteau doi bărbați îmbrăcați în livrele. Nimeni nu-i lua în seamă, în schimb Inge îi căuta cu privirea ori de cîte ori intra în manej, să se convingă că sînt la locurile lor. Bărbații aceștia constituiau singurul sprijin în eventualitatea că s-ar fi întîmplat ceva. Ei țineau în mînă niște căngi de fier cu care ar fi putut ajunge pînă la mijlocul manejului în caz că animalele s-ar fi încăierat.

Astăzi totul era într-adevăr liniștit și nu se simțea nici urmă de încordare.

Deodată sirenele începură să urle. Brutus sări de pe bila pe care își efectua numărul și se repezi spre unul din-

tre spectatori, tocmai în dreptul locului în care gratiile nu se prinseseră și fuseseră legate sus, de mîntuială, cu bucata de frînghie. Se ridică pe labele din spate, sprijinindu-se cu cele din față de gratii. Gratiile se balansară, fapt care-l nelinişti şi mai mult. Urletul sirenelor şi panica spectatorilor care o luaseră la fugă îl enervară pe leu. Începu să ragă, izbind puternic cu coada rumeguşul din arenă. Se năpusti cu labele spre gratiile care se înclinară cam un sfert de metru.

(Atunci mi-am dat seama de pericol, mai ales că legătura de sus se lărgise şi alunecase în jos.)

Celelalte animale se enervaseră, însă Inge reuşi să le mîne pe toate, la timp, spre culoarul de evacuare în caz de pericol. Brutus devenise îngrozitor de furios. Se îndreptă spre Inge.

Am deschis uşița şi am intrat în arenă, pentru că mi-am dat seama că s-a zis cu frumoasa dresoare. Eram ca un turbat, am urlat ca să-i atrag atenția lui Brutus asupra mea, în timp ce prin aer mişcam o mătură. Leul ezită o clipă, fără a-şi lua însă privirea de la dresoarea care se retrăgea încet, încet. L-am izbit în spinare cu putere. Mătura s-a rupt şi am rămas în mînă doar cu un ciot, ce-i drept grozav de ascuțit. I l-am înfipt în şold lui Brutus. M-a cuprins apoi un val de mînie şi am început să-l lovesc unde nimeream. Închisese ochii şi căuta să se ferească de loviturile mele. L-am fugărit prin manej pînă cînd, încolțit, a intrat pe culoarul de gratii, ducîndu-se mîrîind în cuşcă.

Muncitorul forestier stătea pe hotar. Jur împrejur mirosea a muşețel. Se gîndea la noaptea petrecută cu Inge, de fapt cea mai frumoasă noapte din viața lui.

(Poate că i-am destăinuit nişte lucruri pe care nu trebuia să i le spun. Dar în rulota ei avea şampanie, iar ea era goală. Diviniza forța. Cred că i-am spus că Vacek are sub pernă un pistol *Steyer* cu un punct albastru pe el. Precis nu-mi mai amintesc. Ştiu doar că, a doua zi, Gestapoul l-a ridicat pe Vacek. Şi nu cred că asta ar fi putut-o face Inge.)

Luă o pietricică şi azvîrli cu ea în desiş. „Toate sînt prostii, îşi zise. Cine ştie pe unde a sfîrşit Inge. Scrisoarea

nu a putut-o scrie nimeni altcineva decît Lojza, iar eu îmi fac fel de fel de presupuneri."

Se ridică și porni spre casă. Hotărîse ca miercuri să se ducă totuși la întîlnire.

2

La cîteva zile după aceea, cei doi, pușcașul și conductorul, patrulau din nou de-a lungul frontierei. Urmăreau cu privirea roiurile de musculițe care le dansau în fața ochilor. O rîndunea cu pieptul alb le țîșni pe deasupra capului. Pe povîrnișul din față, în țara străină, se vedeau snopii de secară adunați în clăi, pe care se așezaseră cîrduri de grauri. Se roteau deasupra pămîntului într-o splendidă formație de zbor, făceau lupinguri și zboruri în picaj atît de perfecte, cum numai o escadrilă de avioane ar fi izbutit.

Pădurea mirosea frumos și peste tot domnea liniște și pace. Apa, ici-colo, bolborosea pentru că aici era paradisul peștilor și nici un pescar.

De cealaltă parte a frontierei patrulau din nou cei doi grăniceri, însoțiți de cîinele lor indisciplinat.

Liza se gîndea însă la sîrma despărțitoare. Nu ar fi deranjat-o prea mult că unul se află dincolo de sîrmă iar celălalt dincoace, din cauză că nu i-ar fi lipsit curajul să o sară.

„Dar ar fi trebuit să fii cel puțin nebun, ca pentru un cîine, într-adevăr frumos, în fine... să-ți riști viața", își spuse în sinea ei.

Nu era prea sigură dacă nu cumva tocmai dovada de dragoste, cam brutală, a străinului, l-a supărat pe stăpînul ei. Pentru că legea e lege : nici un fel de relații cu cei de dincolo de sîrmă. Se corectă, totuși, asta este valabil pentru oameni, nu și pentru cîini. De aceea făcu loc în inima ei diavolului negru de dincolo.

Ridică absentă capul, ca și cum ar fi căutat ceva în ramurile bradului bătrîn. De fapt, acolo nu se afla nimic, totul fiind doar un șiretlic al ei. Reușea să stea cu privirea

ațintită într-un punct, iar cu ochiul drept să tragă spre stăpînul ei, ca să-i observe expresia feții. Numai că și el proceda la fel și știau unul despre altul acest lucru.

De obicei, stăpînul ei avea expresia pe care fiecare conductor o are cînd își face rondul. Pe fața lui nu se observa o încordare deosebită, deoarece, de la o vreme, zona frontierei era destul de liniștită. El se gîndea la Eva, pentru că de mult nu-i mai scrisese o scrisoare mai tandră. De fiecare dată îi transmitea salutări ca unui prieten. Și din toată această poveste, ceva nu-i convenea. Ar fi fost cu mult mai plăcut dacă s-ar fi plimbat împreună pe mal, numai că ar fi trebuit să nu existe sîrma.

Dragostei nu-i priește sîrma ghimpată.

— Îți place Eva ? îl întrebă pe pușcaș uitîndu-se la el chiorîș.

— E doar iubita ta, răspunse acesta neliniștit.

— Și dacă n-ar fi ?

— O mîndrețe de fată, răspunse pușcașul. Evită să spună ceva care l-ar fi supărat pe prietenul său. Dimpotrivă, căută să-și tempereze această expresie de admirație. Pentru temperamentul meu e foarte severă. Privește totul cu prea multă sinceritate. Nu-i bine ca femeile să gîndească atît de sincer. Ar trebui ca ele să aibă, ici-colo, cîte o slăbiciune.

— De ce ?

— Ca să avem posibilitatea noi, după aceea, să le iertăm. E penibil cînd numai femeile iartă bărbaților.

— Mai filozofezi mult ? îl întrebă enervat conductorul.

— ...De asemenea să le putem ocărî, din cînd în cînd, mormăi pușcașul.

— Cred că ai lua-o cu amîndouă mîinile.

— Dacă n-ar fi iubita ta.

Pe frontieră domnea liniștea. Era încă un semn. Observatorii din turnuri scrutau prin binoclu întreaga regiune.

Lizei i se păru că stăpînului ei i se ridicaseră puțin colțurile gurii, ca și cum ar fi vrut să zîmbească, dar, în același timp, să se și stăpînească.

Lesa se slăbi, curbîndu-se cu cel puțin zece centimetri.

— Fato, ești o șmecheră și încă n-ai nici doi ani ! șopti conductorul pe un ton de dojană.

Simţi că vorbeşte despre ea şi îşi înclină puţin capul într-o parte. I se păru că-i citeşte pe faţă o expresie ştrengărească, dar nu era adevărat. Cunoştea bine cuvintele acestea blînde, spuse cam şuierat, şi intonaţia joasă din glasul stăpînului. În realitate îi era ruşine, dar ceea ce o neliniştea, îl constituia faptul că nu ştia de ce. Plecă ochii, stăpînul îi vorbise astfel încît se simţi obligată să-i fie ruşine.

„Ştii ce, stăpîne, sînt destul de sinceră, numai să nu te superi. Frumosul acela negru de dincolo m-a fermecat". Îşi lipi linguşitor botul de piciorul ostaşului.

Şiretlicuri. Şi din nou ridică privirea spre brazi.

— Lasă ! Nu umbla cu de-astea ! şi se uită spre brazi, chiar dacă era convins că acolo nu-i nimic.

Era un act reflex, acolo unde privea stăpînul, se uita şi cîinele. Şi invers. Aici la frontieră, omul şi cîinele (e greu să spui omul şi animalul) trăiesc într-o simbioză.

Razele soarelui care apunea se cerneau printre ramurile copacilor, desenînd pe pămîntul negru linii strălucitoare. Ca şi cum soarele, tăiat pe din două de dinţii albăştrui ai pădurii de brad, stătea încăpăţînat la locul său, parcă spunînd : totuşi luminez.

Mai tîrziu, razele străbăteau prin coroana unui fag stufos, reuşind să schimbe culoarea pămîntului cald de la poale într-o piele de tigru.

Atenţie, Liza ! o avertiză ceva. Conductorul trecuse, fără să-i observe, pe lîngă nişte hribi cafenii şi bureţi roşcaţi pe care, altminteri, îi aduna cu mare plăcere.

Bineînţeles, ea nu cunoştea denumirea acestor ciuperci, dar ştia de mult că după ele merge stăpînul. Dacă acum nu i-a observat, înseamnă că se gîndeşte la cu totul altceva. Poate că la ea şi la cel de dincolo de sîrmă.

Peste tot mirosea a ciuperci, a rîu secat, a izmă şi a răşină.

Liza adulmeca mult mai multe mirosuri, însă nici unul dintre ele nu o neliniştea. Într-adevăr se gîndea la ea.

— E de rău, eşti o căţea ameninţată mortal ! îi spuse amuzat. Nu avea nici un gînd rău pentru că ştia că luna august e cea de-a doua perioadă a anului cînd ea îşi pierdea capul foarte uşor.

Încă din martie, nu mai era de trăit cu tine, filozofă el. Tu ești pusă în slujba omului, iar omul, draga mea, cu mare plăcere intervine în legile naturii. Și nici eu singur nu știu dacă asta este bine. Veterinarul nici n-a vrut s-audă. Cică ai fost prea slabă, fetițo. Pe fișa ta scrie că te-ai născut ultima. Cînd s-a notat în registrul în care este trecută descendența ta, ar fi trebuit să bată clopotele ca în zi de sărbătoare. Mama nu-ți era deloc nobilă, doar că tatăl era lup.

Asculta vocea joasă, calmă, care suna cam compătimitor, și lăsă privirea în pămînt.

Atunci, în martie, n-ar fi fost rău. Cei mai buni sînt cîinii fătați primăvara, pentru că totdeauna au nevoie de soare. Și cu puii de oameni e la fel. Zîmbi ușor.

— N-am terminat de spus, începu iar pușcașul care nu reușise să păstreze liniște o clipă. Hasílek, grănicer model, a adormit sau cam așa ceva, ori l-au reținut la comandamentul unității. Se pregătea să intre în serviciu ; nu se mai putea schimba nimic. Numai că „domnul cîine“ ia-l de unde nu-i. Căpitanul a urmărit din turnul de observație cum cîinele acela care își dădea aere de „domn“, plecase să facă rondul de unul singur. Probabil își spusese în sinea lui că dacă ar fi ofițer, pe un chiulangiu ca ăsta l-ar băga la arest, să-i treacă pofta să mai procedeze așa. Un astfel de cîine, cu o atît de nobilă comportare, dacă ar fi putut vorbi l-ar fi pedepsit cu închisoarea. El mănîncă milităria, nu alta.

— Și dacă l-a văzut, ce-i cu asta ?

— „Domnul“ cîine se opri exact în locul unde trebuia cînd îl însoțea pe conductor, dar nu se tolăni și nici nu se odihni, așa cum facem noi cîteodată.

— Cum procedezi tu mereu.

— Dă-mi voie ! Cercetă terenul foarte atent și se ascunse ca un indian. După vreo zece minute se ridică și porni spre cel de-al doilea post. Un iepure îi tăie drumul, dar el nu-l luă în seamă, pentru că era în timpul serviciului. Și-așa cercetă totul. Ceva i se păru în neregulă și inspectă o suprafață cam de un kilometru pătrat.

— Ce să-ți spun !

— Ei, exact nu-mi pot da seama cît, dar oricum, destul de mult.

Conductorul mai făcu încă douăzeci de pași. Și pentru că aici ea cunoștea fiecare piatră, fiecare rădăcină sau bucată de cremene ascuțită în care ar fi putut să-și rănească frumoasele-i labe negre (se născuse cu un deget în plus, care la scurt timp după naștere i-a fost tăiat, iar în locul unde fusese operată rămăsese cu o sensibilitate), știa deci că pe nesimțite cărăruia se îngusta, după care urma o buturugă.

— Cum te cunosc eu, depravată neagră ce ești, abia aștepți să ajungem la buturugă ca să te poți uita, zîmbi conductorul. Sînt tare curios cum o să procedezi ca să nu-mi dau seama.

Coborî mîna dreaptă pînă în dreptul stomacului. Lesa se slăbi de tot încît atingea iarba. Ca și cum ar fi presimțit ce se va întîmpla, începură parcă s-o intereseze o tufă uscată de afine și boabele roșii de merișor. Aici nu avea voie să vină nimeni să le adune și de aceea zăceau împrăștiate pe cărare ca niște mărgele de coral pierdute de copii...

Liza adulmeca într-o doară.

— Nu te mai preface că ai prins o urmă...

Începu să se gudure, dar el nu-i mai dădu nici o atenție.

„Haaau !" repetă cel de dincolo. Furios și pătimaș.

Liza se sperie. „Și-așa nu-ți folosește la nimic, pentru că sîrma e sîrmă și ca să zbori prin aer nu poți. Au fost cîteva cazuri cînd un cîine de-al lor a sărit peste sîrmă, dar și mai multe au fost cazurile cînd astfel de disperați au murit electrocutați. Ei, ce vrei ? Mă mir de cei doi — se gîndea la grănicerii care mergeau alături pe malul celălalt — cum de suportă asta ?"

Buturuga se zărea din ce în ce mai bine. Încă două șerpuiri și cărarea va începe să se îngusteze. În dreptul buturugii este atît de strîmtă, încît va trebui să aleagă una din două : ori să meargă înaintea stăpînului, ori să se lipească de piciorul lui ca să poată trece amîndoi odată. Sau, poate, să rămînă la un pas în urma lui.

— Ei, ce faci ? o întrebă conductorul.

Pe ea continua s-o preocupe coroana bradului bătrîn în care, într-adevăr, nimic nu era de văzut. În schimb el știa că acum se află în focarul binoclurilor din cele două turnuri de observație și se simțea liniștit, pentru că omului îi este întotdeauna bine cînd știe că nu este singur. Iar gîndurile-i erau calme și frumoase.

Singură Liza era surprinsă de ceea ce a putut produce în ea acel „haau" brutal. Involuntar, coama i se zbîrli și prin fiecare fir de păr negru, lucios, trecu o scînteie electrică.

Încă nu era în stare să se uite la înfumuratul acela negru. Pe de-o parte dintr-o cochetărie înnăscută, iar pe de alta nu voia să scadă în ochii stăpînului ei. Cine altcineva ar fi trebuit pe urmă să asculte cîte ar fi zis?

Acum o săptămînă a avut un moment de slăbiciune și, ca să fie sinceră, clipele astea o cuprindeau destul de des, însă stăpînul ei totdeauna intervenea la momentul oportun. Și chiar dacă nu-i convenea, era convinsă că lucrul acesta intră în obligația conductorului și, în concluzie, nu se mai putea face nimic.

Părea foarte concentrată, ca și cum ar fi găsit ceva interesant la furnicile și gîndacii care mișunau pe cărare. În tulburarea ei puțin lipsi să nu dea cu nasul într-un faur. Imediat își aminti că odată s-a întîmplat să calce unul și apoi două zile i-a mirosit urît laba din față.

Mirosurile erau specialitatea ei. Avea un nas lung, nu prea subțire, cu nări mari, încît prindea orice adiere de vînt. Față de ea Mastif era pur și simplu o lepădătură, pentru că avea capul rotund și un nas mic și scurt. Cu toate astea, era un apărător excepțional, lucru dealtfel recunoscut.

— Ceea ce faci tu la buturugă este împotriva regulamentului, și eu, fato, n-am să te opresc, spuse îngrijitorul. Nu mai e nimic de făcut. Ți-a venit timpul, dar ai ghinion că logodnicul tău este dincolo. Colțurile buzelor i se ridicară vizibil.

Privea de partea cealaltă a frontierei, nu la cei doi grăniceri, ei nu-l interesau, ci la cîinele lor și își spuse: „Doamne, ce mai cățel ar ieși..."

— Numai că, domnișoară, nu se poate, mormăi supărat.

Grănicerii purtau, în ciuda căldurii înăbuşitoare, pelerine kaki. Erau antrenaţi într-o discuţie vie şi din cînd în cînd răzbătea pînă dincoace cîte o frîntură din conversaţia lor.

— Discută despre recoltă, observă conductorul. Şi în gînd îi reveni ideea că frontiera aceasta va fi mereu importantă. Dincolo, Bundeswehr-ul îşi sporeşte efectivele. Cine ştie ce mai pun la cale şi cei din NATO. Noi totdeauna am dorit pacea. Dar... şi ochii-i căpătară o strălucire ciudată.

— Sau Kazan, spuse Pepík. Ai auzit ce a făcut şi ăsta ?

— Ceva, da, răspunse îngrijitorul.

— Şi ăsta e un cîine ca un domn. Anul trecut a împlinit nouă ani. Omule, în unitatea aia, nu era militar căruia să nu-i fi fost frică de el.

— Energic.

— Ranchiunos, un cîine stricat. Ştii că după nouă ani cîinele devine un fel de stăpîn ? Şi unde mai pui că se repezea la oameni. O astfel de dihanie trebuie scoasă din serviciu. Nu-mi plac cîinii care, fără să li se dea comanda, se reped la oameni.

— Cîinele trebuie să-l oblige pe om să rămînă pe loc. Cu totul alta e situaţia cînd îl ameninţă omul. S-au dispensat de serviciile lui ?

— După cîte sînt informat eu, deocamdată nu. Totuşi, ceva se petrece şi în sufletul cîinelui.

„E interesant, îşi spuse în sinea lui conductorul, noi aici nu ştim să vorbim decît despre cîini. În altă parte, seara, în dormitoare, băieţii povestesc despre fete. Aici nu avem fete, au rămas acasă. Tot aşa cum am lăsat-o şi eu pe Eva. Şi-n timp ce omul moare de dorul ei, atunci cînd vine pe aici, ea stă de vorbă mai mult cu Pepík decît cu mine."

— Pe Kazan nici să-l mîngîi nu puteai, continuă puşcaşul. Dealtfel nici nu merita. Era complet indiferent la cuvintele de laudă. Fusese atît de lăudat, încît i-ar fi ajuns pentru toată viaţa. Totdeauna executa bine orice i s-ar fi cerut. Numai să-i fi spus o vorbă de ocară, fui ! te şi apuca de mînă, atît de mult îl supăra lucrul acesta. Nu suporta nedreptatea.

— Cum nici omul nu suportă nedreptatea, aşa şi cîinele.

— Anul trecut, sus, pe graniță, a fost un uragan puternic.

— Mai exagerează și oamenii, răspunse conductorul.

— Susțineau că a fost furtună. Chiar în timpul acela.

— Da, în august. Kazan cu conductorul și pușcașul tocmai trebuiau să facă rondul. Conductorul se urcase în turnul de observație, iar pușcașul rămăsese jos. Pe Kazan îl legaseră de piciorul turnului. Cu cîteva secunde mai înainte ca vijelia să înceapă, Kazan, ca și cum ar fi presimțit că se va întîmpla ceva — cîinii au un asemenea instinct — se smulse și fugi în pădure. Vijelia dărîmă turnul și conductorul muri pe loc. Pușcașul zăcea în nesimțire, cu coastele și picioarele fracturate, acoperit de bîrnele și scîndurile turnului. Atunci, Kazan ăsta, pe care nimeni nu avea curajul nici măcar să-l mîngîie — e drept nici el nu se atașa de nimeni — se întoarse și începu să-l lingă pe față pe cel rănit, pînă cînd acesta își reveni. Și îi zise : așteaptă puțin, știi bine ce vorbesc, îi spuse pe limba lui de cîine, iar pușcașul îl înțelese — să stea cuminte și să nu facă nici o mișcare, că se duce după ajutor. Cel puțin așa susține pușcașul ăla.

— Îți vine să crezi una ca asta ?

— Cum să nu. Eu dacă mă uit în ochii Lizei, imediat îmi dau seama ce are pe suflet.

— Kazan o luă la goană singur spre companie. Santinela cînd îl văzu atît de „liber", intră repede în camera de gardă și trînti ușa. Cîinele însă nici nu-l băgă în seamă, traversă curtea, intră pe culoar și ridicîndu-se în două labe, se sprijini cu cele din față de ușa de la sala de mese și privi o clipă pe geamul ușii înăuntru.

De pe o ramură joasă o gaiță trecu în zbor razant strigînd, de parcă dădea alarma. Avertiza toate vietățile pădurii — atenție, se apropie omul ! Gaița este polițaiul model al pădurilor.

Liza tresări. Altădată ar fi simțit din vreme gaița, avea un auz atît de fin încît recepta pînă și țopăitul pițigoiului albăstrui sau încovoierea ramurii pe care se așeza o cioară, acuma însă gîndul îi era la tîlharul acela negru care cu glasul lui baritonal îi îndrugase fel de fel de vorbe. Nici

una din ele nu fusese spusă cu gingășie, totuși fiecare o făcea să-i fiarbă sîngele-n vine.

— E la mintea omului că toți care se aflau în sala de mese s-au speriat și n-au știut cum să găsească un loc cît mai sus unde să se poată refugia. Unul dintre adjutanți spuse : „Tovarăși, așa nu se mai poate, o să mai muște pe cineva, dar trebuie scos într-un fel." Și pentru că nimeni nu s-a oferit să-l ajute își îmbrăcă singur mîneca. Kazan mergea după mînecă de parcă ar fi fost nebun. Au cam exagerat cu exercițiile. Știi ce sînt în stare să facă cei de la marcaj cînd se înflăcărează.

— Și-așa marcajul ăsta nu-i cine știe ce.

— Știu. Îmi închipui că adjutantul avea inima cît un purice cînd deschise ușa sălii de mese. Parcă tu, Lojda, nu te-ai fi speriat ?

— Pe mine m-a fugărit odată și am scăpat doar urcîndu-mă în pom, răspunse conductorul.

— Dar acum, Kazan nici nu mai luă în seamă mîneca. Se întoarse și începu să alerge spre pădure. Cei din companie abia atunci își dădură seama că poate sus, pe munte, a fost vijelie, pentru că aici nici măcar o adiere nu se simțise. Și că această comportare a lui Kazan are o explicație. Imediat porni după el o grupă de cercetare. Kazan alerga încet, în așa fel încît să-l aibă mereu în fața ochilor. Cînd trebui să treacă printr-o zonă mai puțin accesibilă, îi așteptă, apoi iar merse la o mică distanță în fața lor. Zău, cîinele îi conducea pe oameni. Și i-a dus pînă la militarul rănit. Să mai spună cineva că nu-i cîinele un bun prieten.

— Cine ar îndrăzni să spună asta ? Ia fă-te că mă apuci de braț !

— Da, cred și eu, să mă pomenesc cu Liza în spinare ? O cunosc prea bine pe bestia asta a ta.

— Ia vezi ! Vorbește frumos despre ea !

Liza mergea tot timpul lîngă picior. Din ce în ce se apropia tot mai mult de buturugă și inima îi fremăta la gîndul că de-abia acolo o să-l poată privi cum trebuie. Acum trei zile procedase la fel. Mîrîise amenințător. Abia acolo putuse să se oprească și să-l privească în ochi. După atîta timp, conștientă de valoarea sa, făcuse, în fine, și acest lucru.

Simțul ei de observare, puțin tulburat de prezența acelui diavol negru, funcționa totuși bine. Simți un foșnet slab în iarba de pe cărare. Într-o secundă sări la picioarele stăpînului, zburlindu-se toată.

— Bravo, Liza, foarte bine ! o lăudă, deși observase șarpele cu o fracțiune de secundă înaintea ei.

Șarpele stătea la soare descolăcit.

Toți trei înțepeniră pe loc. Pepík se uită după un băț.

— Lasă-l, spuse încet conductorul.

Liza se liniști. Șarpele făcea parte din categoria animalelor cunoscute de ea. Era destul de periculos să-l calce, cu toate că un cîine suportă mai ușor mușcătura decît omul. În afară de asta, Liza mai știa că șarpele nu atacă niciodată dacă nu are puii, undeva, în apropiere.

Și nu voia să supere pe nimeni, atîta timp cît ei nu i se făcea nici un rău.

Șarpele se mișcă puțin, sîsîi în semn de salut și respect față de cele trei ființe gigantice și, în cele din urmă, tot din politețe, dispăru încet în iarba înaltă, uscată.

— Nu-l omori ? întrebă pe un ton de reproș Pepík. Închipuiește-ți ce s-ar fi întîmplat, dacă ar fi fost copii pe aici.

— Aici nu au de unde să fie copii. Poate doar tăietori de lemne. Și ăștia știu cum să procedeze.

— Cînd spun aici, nu mă gîndesc neapărat la pădurea asta. Într-o pădure oarecare. Copiii se zbenguie, aleargă, calcă pe un șarpe și nenorocirea-i gata. Șarpele e dăunător.

„Interesant, își spuse conductorul. În natură, tot ceea ce poate aduce un prejudiciu omului, e dăunător. Oare și iepurele care roade copacii tineri ? Mai degrabă pentru că are carnea gustoasă..."

Cei doi grăniceri de dincolo discutau aprins. Cel mai în vîrstă purta barbă și aducea mai degrabă cu un pădurar. Avea o voce groasă, pe cînd a celui tînăr era pițigăiată, supărătoare. Vocea groasă nu tulbura liniștea din natură, dimpotrivă i se integra, în timp ce șuieratul celui tînăr speria atît animalele cît și păsările. Pepík tresări.

— Știi despre ce discută ?

— Nu-i ascult.

— Despre seceriș.

— Şi noi, pe aici, vorb'm despre asta.

— ...Că au puţini oameni la cîmp.

— Şi la noi este la fel. De fapt — şi conductorul se opri o clipă — am citit o statistică din care reieşea că la noi sînt mai mulţi oameni la un hectar, decît în Amer'ca.

— În schimb ei au un grad înalt de mecanizare.

— O să avem şi noi într-o zi. Nu-i aşa că te amuză să-i asculţi?

— Da.

Apoi, un timp, merseră alături fără să scoată o vorbă.

— Nu poţi avea prea multă încredere în ei, scutură din cap puşcaşul.

Conductorul făcu un semn că-i de acord. Nu ştia exact la ce se gîndea puşcaşul, poate că se referea la acele mici monumente funerare, fiindcă el însuşi mereu îşi amintea ceea ce îi povestise cîndva mama.

— L-au ucis pe tata, scrîşni printre dinţi. Şi acum masează divizii la frontiera noastră.

Merseră mai departe, iar Liza se întoarse cu gîndul la negriciosul de pe malul celălalt. Îşi spuse că a sosit timpul să-l privească, dar mereu intervenea cîte ceva. Şi cîinii au demnitatea lor. Se făcea că umblă să prindă muşte, cu toate că pe aici nu zbura nici una. În acelaşi timp îl lovea prieteneşte pe conductor în pulpa piciorului, dar toate acestea erau făcute cu mult rafinament.

— Da, da, Liza! îi vorbi pe un ton liniştit, rîzînd. Numai să nu-ţi treacă cheful. Altfel nu se poate şi pe urmă... veterinarul l-a ales pentru tine pe Prinţ.

Făcu o manevră pentru ea. Merse mai pe marginea stîngă a cărării, astfel că, vrînd-nevrînd (şi ea tare mult vroia), trebui să rămînă un pas în urma lui. Era convinsă că omul nu bănuia nimic. Însă el ştia tot ce se petrece în spate şi se amuza copios.

Privi la cîinele de dincolo, de pe malul german, şi un fior îi străbătu şira spinării. I se zbîrli tot părul de pe ea. Strîmbă din nas şi îi arătă nişte dinţi puternici, sănătoşi — o cam durea, ce-i adevărat, o măsea de sus, dar într-o asemenea situaţie nu se observa niciodată — avea colţii frumoşi, ascuţiţi, nu ca Alina, care nu poate s-apuce nici cel puţin ca o ştiucă sau ca un cleşte.

Luă o poziție de luptă. Nu intenționa să-i dea nici cea mai mică speranță (deși, sincer vorbind, ar fi dorit să i se dăruie toată), însă inima ei infidelă tremura pur și simplu din cauza lui.

Și el o privea. Aparent nepăsător. O amenință. La fel și el pășea la un pas în urma stăpînului. Și încă de mult timp.

„La voi nu există nici o disciplină", spuse ea, scoțînd un sunet fin, imperceptibil pentru urechea omului. Dar cîinele din partea cealaltă auzise cu siguranță.

„Și tu stai de lemn Tănase, îi spuse sfidătoare. Cîinii noștri sînt mult mai frumoși și mai puternici decît ai voștri."

Și îi vorbi repede despre toate calitățile cîinilor noștri.

„Ce te-ar mai smotoci, de-ai îndrăzni. Nici măcar să te prezinți nu știi. Ce-ar face din tine unul ca Prinț !"

„Prinț !" mîrîi disprețuitor.

Grănicerul, auzindu-l că mîrîie, întoarse capul :

— *Was ist den los ?* îl întrebă el.

„Bineînțeles că Prinț", răspunse jignită, și-l privi să vadă cît a reușit să-l enerveze.

Părea că nu dă importanță celor spuse de ea. Dar cînd pronunță numele lui Prinț, își arătă și el colții, însă nu atît de nervos ca Liza.

Și totuși se speriase. În viața ei văzuse destui dinți grozavi, din cei care aveau rădăcinile albe mai lungi decît gingia, dar ca aceștia nu. Inima-i răzvrătită nu suportă prea mult frica.

„Mi-e groază de tine", recunoscu sincer.

Nu scoase nici o vorbă. Doar dinții îi străluceau. Erau ca niște diamante șlefuite, aprinse de razele soarelui care apunea.

„O să viu", mîrîi.

„Tu, bineînțeles, scheună și își întoarse privirea jignită, ridicîndu-și capul. Străine, să nu-ți închipui că poți glumi cu mine ! Auzi, obrăznicătura, își permite să spună că o să vină !"

Și înainte ca să fie trasă de lesă, se lipi de piciorul stăpînului ei. Scutură capul, prefăcîndu-se că i-a intrat un țînțar în ureche, iar urechile îi izbiră fața.

— Da, da, zîmbi conductorul. Îi părea rău. Știu, îi șopti el, e un exemplar frumos, dar, fato, asta nu-i de-ajuns. O știi doar.

Se opri. În spatele liniei frontierei, în iarbă, zăcea un porc mistreț împușcat. Venise de dincolo și nimerise în calea tăietorului de lemne care era braconier. Într-o clipă se terminase cu el.

Cei din companie știau, bineînțeles, despre năravul muncitorului forestier, pentru că nici braconierii nu sînt tolerați pe aici. În curînd vor veni să ia mistrețul și să-l ducă la companie. Nătăflețul de Štencl, cel care e în stare să mănînce o singură dată șaizeci de găluști și o porție dublă de carne, o să fie fericit.

Pentru că stătuse aici toată după-amiaza, părul mistrețului începuse să miroasă urît. Liza strănută.

— Aici, vezi, fato ?

Îi părea rău de mistreț, dar nu mai era nimic de făcut. Ar fi însemnat să întocmească un raport drastic. Pe oamenii care, fără nici un motiv, împușcau tot ceea ce e vietate, îi ura.

„Animalul ăsta nu știe nimic", se gîndi el. Îi apăruseră în minte toate lecțiile pe care a fost nevoit să le învețe pe băncile școlii ; pentru a fi conductor de cîini nu e suficient numai să-ți iubești cîinele care ți-a fost încredințat, ci mai este necesar să știi totul despre rase, despre bazele fiziologice ale exercițiului, tipurile de cîini din punctul de vedere al activității nervoase superioare, despre reacțiile lor predominante, despre bolile cîinilor, înseamnă deci că trebuie, mai întîi, să stai în bancă și să înveți pînă noaptea tîrziu.

Conductorul se gîndi că mistrețul nu-și dă seama și de aceea se lasă păcălit de omul cu pușcă.

— Dar tu, spuse uitîndu-se cu reproș la Liza, care mișca din urechea stîngă, receptînd sceptic cuvintele lui, cu toate că aproape nu le pricepea, tu, totuși, gîndești. Îl respect pe Pavlov, numai că el nu te-a cunoscut. Tu gîndești și nu dai buzna ca o proastă spre un om înarmat, pentru că știi de ce este în stare.

Liza se gîndea tot timpul la cîinele negru. De data asta nu cu neîncredere, ci cu nostalgie. „Cică va veni", strîmbă

ea din nas. „Asta așa, ca să facă și el pe grozavul cum poate". Apoi mîrîi aprobator spre stăpîn.

Acesta o privi surprins.

— Ce ai ?

Nu bănuia că îi răspunsese : „Ai dreptate. Frontiera e frontieră. La care adăugă : Și, de fapt, voi, oamenii, ce vă faceți atîta bătaie de cap cu frontierele astea ?"

— Mîrîi de parcă m-ai ocărî.

Nu avea scoarța cerebrală atît de dezvoltată pentru a gîndi în profunzime. Dar și așa tot reușea să răspundă, chiar dacă neclar, la întrebările sale.

Liza căscă. „Nu pot pricepe însă ce aveți voi, oamenii, unul cu celălalt. La noi, la cîini, totul ar fi simplu, de n-ar fi frontierele astea ale voastre. În ceea ce mă privește, uite, frumosul ăsta poate să fie ori de aici sau, la fel de bine, de dincolo. Și ca să fiu sinceră, îmi place tare mult de el."

— Ai spus ceva ? întrebă conductorul. Dar, de fapt, nu se mai gîndea la ea. În minte n-o avea decît pe Eva.

3

Bărbatul mătăhălos și ursuz aștepta la gara din Budějovice de mai bine de o oră. De fapt trebuia să fie aici la zece, însă autobuzul de la Kaplice sosise înainte de ora nouă.

Stătea pe o bancă și își freca mîinile. Pe față nu i se putea observa nici o urmă de tulburare, însă mîinile îl trădau. Chiar dacă creierul îi lucra foarte greoi, reuși totuși să înțeleagă că nu e posibil ca Inge să fie aceea pe care o aștepta.

Inge, atunci... fusese orbită de forța lui fizică. Cînd intrase în manej și se aruncase spre Brutus, ea luase acest gest al lui drept un act de curaj.

Dar nici vorbă de așa ceva. El, de mulți ani, dădea felinelor de mîncare și a intra în cușca lor nu i se mai părea un act periculos. Dimpotrivă. Orice mișcare perfidă a lor îl enerva atît de mult, încît le lovea cu ce avea la îndemînă.

N-a sperat niciodată că se va iubi cu Inge şi totuşi, după cîteva nopţi, ea îi cedase. După care şi-l păstră ca om de serviciu în manej, iar în caz de nevoie, ca apărător al ei.

Acum şedea pe bancă, vădit nervos, închizînd şi deschizînd pumnul. Pentru orice eventualitate se îmbrăcase cu hainele de sărbătoare și arăta ca un provincial venit la nuntă.

Şi din nou îi apăru în faţa ochilor circul. Se gîndea la întîmplarea cu Edward Bonelli.

Dublul salt la trapez este o performanţă. Închipuiţi-vă două trupuri, dintre care unul atîrnă cu capul în jos, iar celălalt, zvelt ca o panteră, îşi ia elan dintr-un punct fix, cînd trapezul este deasupra capului dumneavoastră, apoi o mişcare rapidă, un ultim elan, mîinile se desprind de trapez, genunchii se îndoaie la barbă, corpul se răsuceşte o dată, de două ori, mîinile zburătorului se întind și cel de al doilea Bonelli le prinde chiar în clipa cînd ating degetele sale sensibile și puternice. O neatenţie de o secundă mai devreme, sau de o secundă mai tîrziu, ar fi însemnat moartea.

(„În seara aceea stătea lîngă mine și se uita la cei doi fraţi, cînd, pe neaşteptate, spuse pe un ton sec : «Edward ar face şi mai mult. Numai să vreau eu.» La urma urmei, ce rost are să mă gîndesc la ea ? își spuse cu ciudă. N-am fost nimic altceva decît sluga ei.")

Se aşezase pe o bancă obişnuită, din acelea cum sînt mai în toate gările. Pe ea erau scrijelite diferite figuri şi iniţiale. Cu toate astea banca era îngrozitor de banală. Chiar dacă prin cine ştie ce întîmplare vreo gară ar fi dotată mai bine, băncile îţi vor spune acelaşi lucru : Omule, e o zi ca toate celelalte ; aşază-te, culcă-te şi aşteaptă trenul tău.

Şi totuşi, de multe ori, pe asemenea bănci banale, scrijelite cu briceagul, se nasc gînduri și amintiri destul de neobişnuite.

Oamenii îşi vedeau de treburile lor, unii s-au urcat în tren, alţii au coborît, ba cîte unul, în grabă, s-a și lovit de piciorul arcuit al băncii pe care el se aşezase.

„La ce bun toate gîndurile astea, își zise. Cel mult o să vină vreun recuziter și o să discutăm despre circ și despre

vremurile de altădată. Şi dacă aşa se va întîmpla, despre Inge nu vreau să vorbesc cu nimeni. Ea n-o să vină."

Din nou îşi aminti de numărul trupei Bonelli. Un succes nemaipomenit. Şi se înduioşă la gîndul sfîrşitului tragic al acestei trupe.

În cazul că ar fi fost o atracţie obişnuită, cînd „diavolii zburători" lucrează cu plasă dedesubt, nu s-ar fi întîmplat nimic, dacă mîinile ar fi alunecat. Numai că fraţii Bonelli îşi executau numărul fără plasă. Stai la masă la „Mokké", îţi bei un *Blizzard*, în timp ce moartea îţi zboară pe deasupra capului. O fracţiune de secundă în care mîinile nu s-ar fi întîlnit şi gata moartea.

Trupa Bonelli nu mai era alcătuită numai din fraţi. Mijlociul murise în timpul executării unui dublu salt înapoi la „Palais Portugal", cel de-al treilea se împuşcase din cauza unei stupide poveşti de dragoste cu o creolă.

Rămăsese Edward Bonelli cu prietenul său, Avetti, şi între ei îşi făcuse apariţia discret, dar cu atît mai puternic, Inge.

(Nu ştiam nimic despre asta. Sau cel puţin, n-am vrut să ştiu. Nu eram decît un simplu îngrijitor, dar în tot circul nu exista alt bărbat mai puternic decît mine. Mă convingeam de asta în momentele în care Inge prefera bădărănia. Şi la mine găsea).

„Olivius Bonelli putea să execute triplu salt", spusese cîndva Inge, uitîndu-se rece la cei doi. Ştia că amîndoi sînt îndrăgostiţi de ea.

Poate că era adevărată povestea cu triplul salt. Se petrecuse cu o sută de ani în urmă, la „Cirque Romania" şi de atunci, se tot vorbea despre acest lucru în lumea celor care lucrau la trapez. Dar tot de-atunci nimeni nu mai reuşise să-l execute.

Triplul salt devenise o fatalitate. La Marsilia, De Ville murise fiind convins că îl poate executa. La Oviex, William Shorte îşi fracturase coloana vertebrală, iar în Noua Caledonie, Bawney, mîinile şi picioarele.

Inge zîmbi.

(Şi numai eu ştiam ce înseamnă zîmbetul acela...)

— „Execuţi triplu salt ? Poate tu, Avetti. Sau tu, Edward. Cine-l execută e un adevărat bărbat. Să zbori

prin aer ca un jaguar, să te răsucești cu o viteză diavolească, fără să-ți dai seama cum, cînd și de ce și totuși într-o miime de secundă să prinzi puternic degetele partenerului și să reziști !"

În seara aceea toate locurile de la „Mokké" erau vîndute. Trupa Bonelli executa triplu salt. În sală se găseau Satte, manager care venise cu avionul tocmai de la Veracruz, Savini din Florența și Oh-Hit.

Avetti sta singur, suspendat de-o parte a cupolei, în întuneric. Reflectoarele erau îndreptate spre Edward. Se uita jos la Inge, care stătea lîngă mine, înfigîndu-mi unghiile ei lungi și ascuțite în braț.

Oamenii care priveau spre cupolă nu aveau ochi decît pentru Edward. Între cei de jos, de la mese, și bărbații de sus de la trapez, nu era nimic altceva decît aer.

Edward respiră adînc și se lăsă în poziția atîrnat.

Celor de jos li se tăie răsuflarea. Grăsunul Savini se ridică de la masă strivind nervos țigara de foi.

Edward Bonelli zbură de două ori în balans, iar a treia oară își luă un elan puternic și își dădu drumul.

O dată, de două, de trei ori.

O fracțiune de secundă.

(Eram jos și cu toate astea știam precis ce s-a întîmplat. Cînd un om lucrează mulți ani într-un circ, observă fiecare amănunt.)

O secundă, Avetti simți un val de aer și o ușoară atingere a degetelor. Ar fi fost suficient să întindă brațele un milimetru mai mult și l-ar fi apucat. Dar nu l-a putut prinde.

Edward zbură și se izbi de cornișa de marmură. Se auzi un icnet înfiorător, după care se prăbuși jos, între mese.

Curînd după această întîmplare, Inge părăsi circul. Am reîntîlnit-o la Berlin în compania unor ofițeri superiori. Și de atunci am fost convins că n-am s-o mai revăd niciodată.

Bărbatul stătea pe bancă și își trosnea degetele de la mînă. Își aminti de chinul și dorul care l-au urmărit insuportabil atîta vreme. Începuse să bea mai mult ca de obicei.

Pentru moment îi ajuta, dar cînd se trezea îl cuprindeau o tristețe și un dor și mai mare.

Rana veche acuma se deschisese din nou. A fost suficient să primească scrisoarea cu antetul Consiliului popular, scrisoare pe care oricare din fostele lui cunoștințe ar fi putut să i-o trimită. Nu putea înțelege însă de ce tocmai cu antetul Consiliului popular.

Ridică încet privirea.

Oamenii treceau pe lîngă el nebăgîndu-l în seamă. Arăta ca un provincial obosit, care îmbrăcase haine negre pentru vreo sărbătoare.

La cîțiva pași de banca pe care stătea, se opri o fată, cercetă cu atenție în toate părțile și, cînd se asigură că nu o observă nimeni, își aranjă ciorapul.

Realiză că de multă vreme nu mai privise o femeie și că singurătatea în care trăia e groaznică.

Vru să-și șteargă sudoarea de pe ceafă, însă nu putu să facă acest lucru, mîna îi rămînea parcă înțepenită. Nu reuși s-o recunoască din primul moment, fiindcă purta ochelari, iar fața îi cam îmbătrînise, însă se vedea că avusese grijă ca acest lucru să nu se observe prea mult. Numai corpul arăta la fel de zvelt ca în urmă cu ani.

Trecu pe lîngă el, la început indiferentă. Rări apoi pasul și-l așteptă s-o ajungă. Nu se întoarse.

— Vino discret după mine. Nu trebuie să fim văzuți împreună aici, îi spuse.

Puțin mai tîrziu se găseau unul în fața celuilalt, într-o cameră mică de hotel. Mai întîi intrase ea, iar după o jumătate de oră venise și el, ceea ce nu-l mira deloc. La fel procedau și cînd făcea pe apărătorul ei.

— Știi cumva ce s-a întîmplat în seara aceea cu Vacek ? îl întrebă după ce se liniștiseră apele.

Vacek. Nu-și mai amintea nimic, însă numele îi spunea totuși ceva, dar...

— Da, Vacek, încuviință el și se întristă.

— A fost executat. Pe atunci nu era de glumit cînd purtai armă. Puțin a lipsit să nu o pățești și tu, însă am cunoscut pe cineva la Gestapo.

— Așa cu Vacek. Pentru început nu-i veni să creadă. Se ridică puțin în coate. Tu întotdeauna ai avut peste tot

cîte o cunoştinţă, îi spuse duşmănos. Se ridică, răsuci robinetul şi dădu drumul la apă.

— Deocamdată le mai am.

Turnă ceva într-un păhărel, lăsă apoi să curgă puţină apă, atît cît să se înjumătăţească paharul.

— Ar trebui să beau un sifon, spuse ea strîmbîndu-se puţin. Numai că pe aici, pe la voi, nici sifon nu se găseşte.

— Cîteodată nu, recunoscu el. De fapt nu ştia, pentru că nu mai băuse sifon de cîţiva ani.

Se aşeză în faţa lui.

— Închipuieşte-ţi că pe acele cunoştinţe bune ale mele, după '45, a început să le intereseze moartea prostului de Vacek. Cred că au pus-o pe socoteala ta.

Ridică ochii spre ea, privind-o neîncrezător.

— Dar e o prostie, mormăi. Numai dacă tu ai...

— Numai dacă eu aş... răspunse îngîndurată. Nu este vorba de asta, dragul meu, ci de faptul că dacă aici mi s-ar întîmpla ceva, de exemplu dacă ai vorbi cam multe şi m-ar aresta, bineînţeles că s-ar face lumină în cazul Vacek şi nu ar fi prea plăcut pentru tine.

— Unde locuieşti acum ?

— Depinde, răspunse ea ridicînd din umeri. Acum, de pildă, la Bamberg. Nu e prea departe de frontieră.

Nu mai înţeleg nimic. La Vacek nu se mai gîndea pentru că nimeni nu-l putea învinui de moartea lui.

Inge se ridică în picioare şi îşi încolăci braţele de gîtul lui.

— Totul nu va fi decît un fleac, îi spuse tandru. O să-mi aduci din zona voastră militară nişte hîrtii.

Se ridică brusc în picioare.

— Spionaj ? Doar n-am înnebunit !

— Nu striga ! Este vorba de ceva care se află chiar în casa în care locuieşti şi care a fost lăsat acolo, la terminarea războiului, de unul dintre cunoscuţii mei.

— De ce le-a lăsat ?

— Pentru că s-a predat americanilor. Cred că înţelegi. Acele liste nu putea să le dea nici lor şi le-a ascuns în casa părinţilor lui, în care locuieşti tu din anul 1948.

Continua să fie speriat fiindcă toată această poveste nu-i prevestea nimic bun.

— Şi cine-i această cunoştinţă a ta ?
— Cine ? şi ridică din umeri. Un fost ofiţer SS. Are vreo importanţă ?
— Nu are. Sînt probleme în legătură cu războiul, probabil. Nu ?
— Cu războiul, răspunse ea. Şi n-au nici o valoare pentru nimeni, în afară de cunoştinţa aceasta a mea.
Se linişti. Încetă să se mai gîndească la lucrul acesta deoarece creierul lui nu era obişnuit să fie prea mult solicitat. Nu putea pricepe cum, după ce atîţia ani nu se văzuseră amîndoi, ea îşi făcuse apariţia numai ca să-i ceară nişte hîrtii, care cine ştie unde erau ascunse în casa lui.
— Unde trebuie să le caut ? întrebă prosteşte. Inge ridică din umeri :
— Ştiu doar că le-a lăsat la părinţii lui care au locuit aici mulţi ani pînă să fie evacuaţi. Unde le-au ascuns nu ştie nimeni.
— Asta nu înseamnă că trebuie să fie acolo.
— Ba acolo trebuie să fie. Era îngîndurată. Vei primi mulţi bani dacă le vei găsi. Părinţii lui nu au luat hîrtiile cu ei, peste graniţă. Cică le-a fost frică.
— Şi nici măcar nu i-au spus unde le-au ascuns.
— Americanii, la început, l-au internat în lagăr. După aceea a ajuns pe băncile tribunalului şi trei ani a stat la răcoare. Între timp, părinţii i-au murit. Hîrtiile sînt în casa ta.
Întinse mîna spre ea, dar femeia nu veni. Se ridică de pe scaun şi deschise o valiză de piele. Scoase un cuţit şi tăie cu grijă într-o parte. Apăru un material ca o dublură de căptuşeală. Pe pînză era desenat ceva.
— Chiar dacă nu ai fi venit la întîlnire, totuşi aş fi nimerit drumul spre tine. Rîse şi aruncă bucata de pînză pe pat.
— Crezusem că ai venit pentru mine, spuse el cu vocea scăzută.
Ştia că e o prostie, dar nu voia să-şi spulbere toate visurile sale naive.
— Ştii că sînt aici pentru tine. Se aşeză lîngă el.
— Uite, asta este casa ta, şi-i indică pe pînză o pată neagră. Iar ăsta e drumul pe care aş fi ajuns pînă la tine.

— Nu ai fi ajuns, clătină el din cap.

Ea îi întinse un creion.

— Nu ai fi ajuns, repetă, pentru că aici — și arătă un punct — ar fi trebuit să te abați din drum și să străbați pădurea. Să faci un ocol, știi ?

— În locul acesta e ? întrebă, luîndu-i creionul din mînă și trase o linie subțire.

— Da. Așa cred. (Dar nu era prea sigur pentru că nu se prea pricepea la hărți.) Își spuse că, la urma urmei e tot una, din moment ce s-au întîlnit aici. Și-așa ea n-o să se mai ducă acolo.

— Cît trebuie să mergi prin pădure pînă dai din nou de drum ?

— Cam cinci minute.

Răspunse într-o doară. Mersese de multe ori pe aici, însă niciodată nu se gîndise să măsoare distanța.

— Vino ! îi zise.

— Mîine aduci alea, da ? îl întrebă ea cu febrilitate în glas.

— Dacă le găsesc.

— E simplu. Întorci casa cu fundul în sus și trebuie să le găsești. E ceva foarte important pentru care vei primi o groază de bani. Dacă le găsești, să vii, și se trase din nou.

— Ai zis, totuși, că n-au nici o valoare pentru nimeni.

— Pentru cunoștința mea, da. Astăzi este o persoană cu foarte multă influență, și foarte bogată.

O asigură că va proceda întocmai. Abia după aceea ea se lăsă îmbrățișată.

Ieși spre seară tîrziu. Trenul pleca la ora nouă și-un sfert. Stătea la gară, beat de fericire. Înclina să creadă că Inge venise totuși numai pentru el.

În tren, era cît p-aci să dea nas în nas cu un militar de la postul de grăniceri. Întoarse capul într-o parte, ca militarul să nu-l recunoască, fiindcă îl apăsa pe suflet grija ca nimeni să nu afle nimic despre această vizită.

Totuși, nu era prea sigur că n-a fost recunoscut.

Pe procurorul din Frankfurt îl chema Weber, lucru devenit acum clar. Abia după o clipă își reluă firul gîndurilor. Avea tot timpul în fața ochilor pe bărbatul acela fru-

mos și brunet care purta ochelari cu lentile albastre. Procedase greșit cînd în autocar își pusese ochelarii, dar de la procurorii adjuncți nu te poți aștepta să fie și niște criminaliști bine pregătiți.

Coborî la halta din K. unde era absolut necesar să rezolve încă o problemă. Primise semnalmentele de la Görstner.

„Pe procurorul acela îl chema Weber", repeta întruna, dîndu-și tot mai bine seama că bărbatul acela frumos, cu ochelari albaștri, semăna foarte mult cu procurorul.

„Înseamnă că amîndoi am venit pentru același lucru", se gîndi Inge. Îi încolți ideea că s-ar fi putut întîmpla, ca exact în ziua cînd *ODESSA* o trimisese pe ea, procurorul să-și fi trimis și el omul său. „Asta îi era intenția. Va să zică procurorul din Frankfurt știe despre venirea mea și cunoaște ce misiune am de îndeplinit. Dar trădători se pot găsi și printre foștii SS-iști."

Gîndul acesta îi dădu imbold. Sări sprinteñă peste șanț speriind un cîrd de gîște care începură să gîgîie enervant. Se uită la ceas. Numai bine. Abia ora două.

Soarele dogorea cu putere, iar în aerul transparent roiau mii de musculițe. Pe malul heleșteului se zbenguiau cîțiva copii murdari, iar pe drumul plin de noroi uscat venea un bătrîn cu o roabă care scîrțîia neplăcut. Bătrînul o privi și își scoase șapca din cap. O femeie îmbrăcată în haine de oraș nu mai constituia ceva neobișnuit pe aici. Perioada concediilor nu se terminase și împrejurimile erau pline de orășeni.

Nu trebui să întrebe de adresă, pentru că organizația lucra perfect. Numără trei case de la marginea satului, uitîndu-se cu atenție în toate părțile. Satul părea lipsit de viață.

Cînd apăsă pe clanța de la poartă își reaminti că pe procuror îl chema Weber și că organizațiile secrete naziste l-au condamnat la moarte. Deocamdată mai este încă în viață și aparatul său periculos funcționează.

Se întoarse brusc, deși nu simțise în spate nici o primejdie. Îi rămăsese ca un act reflex din perioada cînd felinele stăteau în jurul ei în manej.

Pe drumul desfundat nu era decît bătrînul cu roaba lui stricată. Copiii se jucau pe malul heleşteului. În rest, cît vedeai cu ochii, nu se zărea ţipenie de om. Era sigură că doar ea coborîse la haltă.

Intră în curtea mică trîntind poarta după ea. Îşi dădu seama că este emoţionată şi asta nu era bine. În manej nu intra niciodată cînd avea o asemenea stare. Frica nu-i provenea din misiunea pe care o avea de îndeplinit aici. Asta era un fleac. Frica era întreţinută de acele cuvinte absurde — „pe procuror îl chema Weber".

— Cine e ? se auzi un glas din casă.

Din fereastra deschisă o privea un chip inexpresiv, nebărbierit.

— Am nimerit bine, la tovarăşul Král ? întrebă ea, zîmbind.

Fusese avertizată că aici va trebui să se adreseze oamenilor cu „tovarăşe" şi „tovarăşă".

— Da, se mişcă afirmativ capul din fereastră. Sînteţi de la raion ?

— Da, de la raion.

— Poftiţi înăuntru. V-am aşteptat ieri. Am crezut că vine chiar tovarăşul Honzl.

— Are şedinţă.

Îi spuseseră că recurgînd la acest argument nu va da greş, fiindcă totdeauna, în ţara asta, cineva are cîte o şedinţă.

Bărbatul căuta să vorbească degajat :

— Tovarăşă, am onorat toate livrările.

Sta în uşă şi se uita la ea cercetător. Răsuflă uşurat. „Femeie. N-o să am greutăţi cu ea."

— Doar la lapte am avut unele probleme tehnice, care n-au putut fi depăşite.

Cunoştea termenii şi zîmbi. Procedaseră bine că acolo o învăţaseră şi frazeologia comunistă. Existau propoziţii care aici se foloseau neschimbate.

Intrară în casă.

— Locuiţi singur, aici ? îl întrebă ea.

— Da' de unde, nevasta e plecată la Budějovice şi se întoarce cam peste — privi ceasul vechi, cu cuc, din perete — cam peste o oră.

— Pînă atunci vom fi gata de mult. Ce funcție aveți acum, domnule Král ?

Se uită la ea surprins.

— Deci, nu sînteți de la raion ?

— Nu. München. Germania Occidentală, dacă asta vă spune ceva.

O privea îngrozit.

— Nemțoaică ?

Ridică din umeri.

— Să zicem. Dar v-am întrebat ce funcție aveți.

— Secretar la cooperativă, răspunse puțin speriat. Dar nu înțeleg...

— Nu e nevoie. N-am să vă cer cine știe ce. Doar un pistol încărcat și cîteva gloanțe de rezervă. Mi s-a spus că dețineți lucrurile astea. Se uită la ceas. Aveți la dispoziție cinci minute.

Nu voia să-l privească în față, ca să nu vadă cum pălise și îi tremurau buzele.

— Ați nimerit la o adresă greșită, gîfîi el.

Încercă să se ridice, dar picioarele nu-l ajutau. Dădu din cap.

— Nu. Sînt exact unde trebuie. La Václav Král.

Omul își reveni puțin.

— Dar pistolul... Nemțoaică... Ar fi trebuit să anunț...

— Încercați ! Se uită din nou la ceas. Nu mai aveți decît patru minute.

Se așeză din nou, punînd mîinile pe masă. Îi tremurau puternic.

— Înțelegeți, doamnă, eu am terminat de mult cu totul, iar acum...

— Nu mă puteți convinge, spuse rece. În timpul războiului v-ați ocupat un timp cu specula, ai noștri v-au strîns cu ușa și pentru că vă era capul în joc, ați semnat o declarație că veți colabora cu Gestapoul. Și v-ați străduit. Prin '52 încă mai dădeați ajutor. Figurați la noi ca un om la care se poate apela în caz de nevoie. Dealtfel, mai aveți doar trei minute.

Se ridică clătinîndu-se.

— Da, dar eu n-am mai vrut.

— Ştiu, dar noi vrem. Două minute douăzeci şi cinci de secunde.

Ieşi din cameră complet distrus.

„Pe procuror îl chema Weber“ se gîndi ea, uitîndu-se pe fereastră.

Afară nu se întîmplase nimic. Uliţa era la fel de pustie ca atunci cînd intrase în sat. Omul se întoarse şi puse pe masă, în faţa ei, un pacheţel. Vocea îi tremura.

— O să mai aveţi nevoie de ceva ?

— Nu ştiu. Deocamdată, încercaţi să uitaţi c-am fost aici. E în interesul dumneavoastră. Dacă totuşi cineva o să vă-ntrebe, spuneţi că o cunoştinţă de-a dumneavoastră, de la Praga...

Se plimba agale prin piaţa din Budějovice. Dacă n-ar fi fost acele cuvinte nefaste care o urmăreau întruna, s-ar fi simţit destul de mulţumită.

Zîmbi cînd îşi aduse aminte de mutra schimonosită a omului acela pe care îl cheamă Václav Král. Era exclus ca el să se ducă şi să declare totul securităţii. Král era un molîu, motiv pentru care nu i se putea încredinţa o misiune importantă ca aceea pe care o primise ea. Era clar că dacă, din întîmplare, ar fi fost închis, ar fi recunoscut imediat totul.

Orologiul din turn arăta ora şase fără un sfert. Străbătu încă o dată piaţa şi se opri la vitrina unei librării. Se gîndi ce să facă seara.

„Poate că au pe aici o cramă, sau mă rog, altceva, unde omul poate să se distreze puţin. Şi mîine va veni...“ Dar îşi întrerupse firul gîndurilor. Cu coada ochiului îl zări pe bărbatul brunet. Îl recunoscu imediat, chiar dacă nu mai purta ochelari. Îl văzu cum se opri şi întrebă ceva, apoi traversă piaţa pe diagonală şi dispăru după porţile unei clădiri înalte.

„Asta nu mă priveşte pe mine, îşi spuse ea, hotărîndu-se să rămînă liniştită. Poate că, într-adevăr, e numai o întîmplare şi eu fac degeaba tot felul de presupuneri.“

Se opri însă în fața clădirii pe ușa căreia dispăruse bărbatul cel brunet. Înțelese că o privește foarte mult lucrul acesta.

Pentru că aici era sediul Tribunalului regional, al Procuraturii și al Miliției.

Își pierdu capul.

4

— Ei, ce scrie Eva ? întrebă pușcașul.

Conductorul își țuguie puțin buzele.

— Bineînțeles că-ți transmite salutări.

Pușcașul îl privi puțin derutat.

— Spui asta ca și cum te-ai fi supărat.

— Ba bine că nu, izbucni conductorul. Astăzi lucrurile se prezintă astfel de parcă tu ai interesa-o mai mult, și nu eu. Auzi, de ce n-ai venit și tu cu mine la Budějovice, ce treabă ai pe-aici, poate că ai o iubită și... ea nu știe. Mi-a scris că ești mult mai delicat decît mine. Pepík, ia spune-mi, cînd ai fost tu delicat cu ea ?

Pușcașul se uită o clipă îngrozit.

— Ești nebun, scrîșni el printre dinți.

Astăzi era de serviciu în interiorul zonei de frontieră. Aici nu erau nici turnuri de observație, nici sîrmă ; nimic. Doar tăblițe avertizoare. Mai în vale curgea pîrîul, iar oglinda heleșteului strălucea în depărtare.

Liza scutura din urechi. Țînțarii începuseră într-adevăr să înțepe. Soarele apusese prea repede, de parcă l-ar fi alungat cineva cu pietre. Se cufundase în perna albastru violent a unui nor care plutea de la sud spre nord.

Dintr-o dată se făcu întuneric. Dar nu era o beznă de nepătruns. În răstimpuri se zărea strălucirea sidefului scoicilor și licărul stelelor ce apăreau pe cer. Reflectate de nori, razele soarelui care murise reușeau totuși să mai lumineze pe boltă.

Pe malul celălalt al pîrîului era și mai întuneric, fiindcă acolo se întindea o pădure înaltă de pini.

Acum este momentul cînd, la douăzeci de kilometri de aici, caporalul din turnul de observație își pune căștile la ureche.

Liza se gîndea la cîinele cel negru. Cînd o chemă din nou nu putu să-l audă. Distanța dintre ei era prea mare. Simți însă că o cheamă.

Conductorul se liniști. În fond, nu-i nimic grav în toată povestea asta, ca acum să se strice o prietenie veche. A fost doar un gînd nebun.

— Ei, Liza !

Ridică imediat capul, privindu-l în ochi.

— Ești în stare de cele mai mari mojicii, șopti conductorul. Însă gîndul lui era numai la Eva.

Pușcașul mergea liniștit alături de prietenul său. Demult uitase de Eva și nici nu-i trecea prin cap să se gîndească oare ce s-o petrece în inima omului de alături.

Se abătură din cărare și o luară pe lîngă ridicătura de pămînt. Puțin mai departe, sub o salcie, se afla primul post. De aici și pînă la heleșteu mai era doar puțin de mers.

„E interesant că partea interioară a zonei de frontieră e mult mai agitată decît cea exterioară, se gîndi pușcașul. Dinspre graniță în adîncul teritoriului aproape că nu vine nimeni. În schimb, de la noi, tot mereu încearcă să treacă dincolo, tinerii cărora le place Apusul."

— Eu știu, Liza, spuse conductorul revenind la preocupările lor. August e a doua perioadă a ta. Ai și tu răbdare pînă mîine cînd o să mergem din nou pe graniță.

Se așeză comod sub salcie. Pușcașul veni și el. După un timp se mutară amîndoi sub un arin. De aici, heleșteul se vedea ca în palmă.

Liza se culcă binișor lîngă stăpînul ei. Își încreți ușor pielea de pe șold fiindcă simțise că o pișcă ceva. Poate o căpușă. Nu putea să sufere insecta asta respingătoare. Pișcatul, arinul, căpușa : aceste trei noțiuni aveau legătură între ele, pentru că după fiecare exercițiu sau misiune mai grea trebuia să fie pieptănată. Această operație era un întreg ritual, căruia i se supunea cu mare plăcere, urcîndu-se cu labele din față pe băncuță. Stăpînul o pieptăna ușor, cu un pieptene de metal ce nu-i zgîria niciodată pielea. În timp ce o pieptăna, conductorul trăgea din țigară, iar cînd găsea vreo căpușă apropia un minut-două țigara aprinsă de ea și căpușa, din cauza fumului și a căldurii, cădea singură. Această operație nu durea deloc. Își aminti cum odată, după ce o ciupise o căpușă, zăcuse două săptă-

mîni, dar rău de tot. Locotenent-colonelul veterinar se uita mereu la ea dînd nemulțumit din cap și mormăind ceva despre encefalită. În fiecare dimineață îi apuca buza de jos, făcînd din ea un fel de pungă în care turna un lichid rău la gust. Și i-a făcut atîtea injecții, încît nici acul nu suporta să-l mai vadă.

„Vedeți, tovarășe, asta e deosebirea între o cățea și un cîine", spusese atunci veterinarul. Cîinele m-ar fi mușcat de mînă imediat, dar ea știe că totul este pentru sănătatea ei, se gîndește, înțelege că n-o chinuim totuși fără rost. Și suportă."

A fost grav, dar avea multă încredere în stăpînul ei de atunci, care a stat tot timpul lîngă ea.

Acum, nerușinat de aproape de nasul ei, era o ileană, care se tîra pe o frunză. O pățise odată și de atunci se învățase minte. Asemenea vietate nu trebuie linsă. Nici chiar corpul acela verde și caraghios. Are multe picioare, nu poți s-o înghiți, iar cu scuipatul e cam mult de lucru, tocmai din cauza acestor picioare, care te gîdilă neplăcut pe limbă.

Cel mai rău e bondarul. A fost o vreme cînd, din ștrengărie, îi prindea din zbor, fără să pățească ceva. Dar într-o zi prinsese unul cu burtica roșie, care o înțepase adînc în limbă. De atunci nu se mai lega de ei, cel puțin de acești somnoroși amețiți, care, murdari de polen pe abdomen zăceau pe spate sub flori, chinuindu-se, ca cei mai înrăiți bețivi, să se pună pe picioare.

— Dacă o să avem noroc, o să vedem fetele care vin la scăldat. E destul de cald, spuse pușcașul.

Liza ciuli urechea stîngă, semn că se petrece ceva. Nimic grav însă, pentru că atunci ar fi reacționat altfel. Acestea erau doar zgomote obișnuite.

În urma lor, muncitorii forestieri se întorceau acasă. Vorbeau între ei cu voce tare. Nu știau de prezența celor doi grăniceri.

— Îi văd bine, spuse conductorul.

— Primul dintre ei, Grünfeld, îmi place, șopti pușcașul. Neamț, dar bun tăietor. Mi se pare că e șef de echipă. De cînd cu fierăstrăul ăla mecanic cîștigă bani frumoși aici.

— Cu siguranță, mai mulți ca noi.

— Şi-au adus şi femeile cu ei, rîse puşcaşul, care uitase de mult discuţia despre Eva. Dacă ar fi singuri, n-ar şti cînd să înceteze lucrul.

Prin întunericul pădurii se zăriră cîteva umbre. Fierăstraiele zăngăneau, iar ici-colo strălucea cîte o secure. Se auzeau rîsete. Muncitorii forestieri erau mulţumiţi astăzi. Poate că vreuna din femei le-o fi adus o sticlă cu palincă făcută în casă. Aici, fiecare îşi are cazanul lui şi toate măsurile luate de a interzice acest lucru s-au dovedit a fi egale cu zero.

Larma vocilor se depărtă. Apoi îşi făcură apariţia trei bărbaţi care rămaseră mai în urmă.

— Iovănescu, Franěk şi Bouzek, spuse puşcaşul.

— Pe ăştia trei doar dracul i-ar putea cunoaşte, mormăi conductorul. Mie nu-mi plac oamenii posaci. Totuşi, toţi trei sînt oameni pe care te poţi baza în caz de nevoie.

— Şi toţi trei nişte singuratici. Eu pentru nimic în lume n-aş putea să stau aici fără nevastă. Tare aş vrea să ştiu ce i-o fi determinat să vină în pustietatea asta, singuri.

— Poate că li s-a părut că sînt prea mulţi oameni în lume, rîse conductorul. Şi au venit aici, unde, dimpotrivă, sînt prea puţini.

Ultimul muncitor forestier ţinea securea pe umăr. Mergea cu paşi mari, de om obosit de muncă şi cu capul plin de gînduri negre. Nu închisese ochii toată noaptea, căutînd peste tot acele lucruri de care avea nevoie Inge. Răscolise toată casa, în zadar.

Liza ciuli din nou urechile. Pe malul heleşteului se petrecea ceva. Însă, deocamdată, era destul de departe şi nu ştia dacă ar fi bine să dea de veste. Muncitorii forestieri nu o interesau nici pe ea şi nici pe ceilalţi cîini, pentru că erau oameni de prin partea locului. Şezuse de multe ori cu ei lîngă foc, dar niciodată nu se atinsese de mîncarea pe care i-o dădeau. Cunoştea mirosul fiecăruia dintre ei.

Imre Lovas, slovac reemigrat din România, mirosea veşnic a oaie, pentru că acasă îngrijea şapte oi şi un berbec. Grünfeld, a palincă făcută în casă, în timp ce Iovănescu a capră, miros ceva mai suportabil. Kováč mirosea a cuşti de iepuri de casă, din care nu s-au schimbat de mult paiele. Reuşise să-i individualizeze atît de bine pe fiecare

după miros încît, chiar laolaltă, toate aceste mirosuri nu o nelinișteau cînd le adulmeca.

Cei douăzeci de oameni care trăiau chiar aici, la hotar, făceau parte din viața ei cotidiană. Și nu era nevoie să fie supravegheați.

— Cred că astăzi nu mai vin să facă baie, oftă conductorul.

— Poate că au ședință la cooperativă. Și dacă din întîmplare totuși ar veni...

Liza fornăi pe nas. Era un scîncet slab, care nu însemna nimic.

— Asta e numai așa, alarmă falsă. Știu eu ce e în stare să facă tocmai astăzi, spuse conductorul și o privi semnificativ. Poate că se gîndește la frumosul ăla negru al ei.

— Cum să știi cît de departe simte cîinele ?

— Dar pot să simt cît de departe simte el.

— În cazul ăsta ești un conductor nemaipomenit, rîse pușcașul.

— Lasă, lasă. Dacă ai fi și tu conductor, atunci ai cunoaște toate astea. Pe scurt, sîntem obișnuiți cu cîinii noștri, la fel și ei cu noi.

Pușcașul se așeză mai comod. Își aduse aminte de ceva și spuse :

— Sau de povestea aia cu brațul Dunării. Ai auzit de ea ?

— Avem fiecare întîmplările noastre.

— Conductorul acela avea o cățea, la fel ca a ta, și care deodată începu să adulmece spre insula dinspre Dunăre. Era în amurg, ca acuma.

— Astea sînt povești vechi.

— Toate întîmplările cu trecerea frontierei sînt astăzi învechite. Numai că nu știm cum va fi mîine.

— Deocamdată, asta nu-i treaba noastră.

— Și conductorul acela își cunoștea cățeaua și știa că n-ar lua o urmă numai așa, degeaba. Nu era sigur dacă cineva de pe insulă nu l-a observat. S-a dezbrăcat pînă la piele și și-a așezat uniforma în așa fel încît, privită de la spate, părea că stă în capul oaselor.

Tăcu. Uită imediat de toate cînd privi spre malul heleșteului.

Liza ciuli din nou urechea stîngă. Însă nu făcu nici o mişcare, ştiind că nu e vorba de nimic periculos.

Pe malul heleşteului mergea o tînără femeie.

— Máňa Kroupová, şopti puşcaşul. Ce s-o fi întîmplat de e singură azi ? Altădată venea cu fetele.

Conductorul îl strînse încet de mînă.

Tînăra femeie ajunse chiar lîngă apă. Privea spre celălalt mal al heleşteului. Acolo, undeva, sînt ostaşii. Nu putea să-i vadă. Ca şi celelalte fete, ştia şi de ascunzătoarea de sub arin. Luna răsărise, dar faţa îi era acoperită de nori. Cînd cerul se însenină, luna străluci în toată splendoarea ei şi văzură că Máňa se dezbracă.

Conductorul reglă binoclul ca să vadă mai bine ; în scînteierea albastră a nopţii, lumina lunii se reflecta în lentilele sale.

— Lozja, se dezbracă de tot ! izbucni el şi începu să sucească nervos rotiţa de reglaj a binoclului.

Se lăsă pe genunchiul stîng. Nici nu simţi cînd dădu drumul lesei din mînă.

Cîţiva nori pluteau pe cerul pustiu, acoperind din cînd în cînd luna.

Intră încet în apă. Deşi era convins, refuza totuşi să creadă că intenţionat proceda aşa şi că fiecare mişcare a ei e calculată. Tinerele femei, cînd sînt goale, nu intră în apă atît de încet de vreme ce lîngă lac este o pădure deasă, întunecoasă, bine păzită.

„Nu e rea, îşi spuse acesta cu înverşunare. Pentru că o făptură atît de perfectă nu poate să fie rea."

Femeia se cufundă în apă de tot şi începu să înoate spre mijlocul heleşteului. Deasupra luciului apei se distingeau capul ei bălai şi faţa ovală cu trăsături delicate. Cînd se întoarse în înot, îi apăru la suprafaţa apei, în toată splendoarea, spatele. Dintr-o dată, începu să rîdă şi întorcîndu-se cu faţa în direcţia unde ştia că ar putea fi ei, le făcu un semn cu mîna. Înotă înapoi pînă la mal ieşind încet din apă.

Cei doi grăniceri aveau împreună abia patruzeci de ani. Sîngele le zvîcnea la tîmple.

— E Máňa Kroupová, şopti puşcaşul. Mîine cred că o să cer o permisie.

Liza părea că nu se uită la cei doi oameni.

Băgă de seamă că-şi aşezase laba dreaptă foarte aproape

de o broască rîioasă bătrînă, care stătea printre rădăcinile roase ale arinului.

O trase imediat și strîmbă din nas scîrbită. Întocmai ca un om căruia îi e silă de broaște. Ar fi vrut să se tolănească în altă parte, pentru că acest animal respingător și umflat, capabil de cine știe ce, se uita la ea fără să clipească din ochi. Avea o privire împietrită și enigmatică, în care nu se putea citi ce are de gînd să facă în secunda imediat următoare.

Însă tot atît de bine știa că pentru nimic în lume nu avea voie să-și schimbe locul unde stătea, pentru că stăpînul ar fi putut să interpreteze cu totul altfel orice mișcare sprintenă a ei și imediat cei doi ar fi luat poziția de luptă. Și în cele din urmă s-ar fi dovedit că n-a fost decît o simplă broască și ea ar fi fost mustrată pentru că a declanșat o alarmă falsă.

Cu toate acestea simțea tot felul de mirosuri. Plăcute și mai puțin plăcute, cum era acela care venea dinspre marginea pădurii, de undeva din dreapta. Un miros de colonie și pudră. Ar fi trebuit să-i atragă atenția. Numai că acum se gîndea la acea brută neagră și nici una din obligațiile ei nu i se părea a fi în acest moment atît de importantă. Simțea că el merge din nou de-a lungul frontierei și că îi vorbește din depărtare.

Un miros plăcut emanau plantele strivite, a căror sevă scursă fermentase. Cînd ieși din apă, tînăra femeie rupse cîteva trestii și fire de obligeană.

— E ca-n povești, rîse tare pușcașul.

Tînăra femeie se îmbrăcă și o porni spre sat.

— Îți amintești de cazul Truda ? întrebă pușcașul. Vorbea greu, de parcă limba i se lipise de cerul gurii.

— Am auzit ceva.

— Pe-atunci încă nu erai la noi în companie. Omule, Truda era o femeie care făcea și ea baie în pielea goală în rîul de pe graniță. Cred că-ți închipui că băieții holbau ochii la ea. Nimeni nu știe dacă era o fată cumsecade sau nu. Cred că bănuia că ai noștri se uită la ea. Odată, pur și simplu a trecut la noi și a atîrnat de nodul unui pin o găină friptă. De asta cred că era o fată cumsecade. Se gîndise că poate ai noștri nu prea mănîncă bine, pentru că propaganda care se face în țara lor afirmă că la noi e epi-

demic de ciumă provocată de foamete. Cu găina asta a fost o comédie întreagă. Caporalul a raportat la companie, compania la raion și de la raion probabil la Praga. Astfel că în jurul găinii s-au adunat toți experții în materie de explozive, mi se pare că aveau cu ei chiar și un contor Geiger sau, mă rog, un fel de aparat cu care înconjurau găina să vadă dacă într-adevăr e o găină obișnuită.

— Îmi amintesc de altceva, spuse posomorît pușcașul. Nici un fel de alarmă, nimic. Și totuși, pe graniță zăcea un mistreț împușcat. Cînd ai noștri au vrut să-l ducă de-acolo, a explodat omorînd pe loc trei băieți. Așa că nu te mai mira, prietene. De la ei nu te poți aștepta la ceva bun. Treburile astea te scot pur și simplu din fire.

— Dar știm ce avem de făcut...

Liza simțea din instinct, că acum, la douăzeci de kilometri de frontieră, s-a petrecut ceva. I se părea că auzise chiar acel obraznic „haaau" !

O cuprinse un val de doruri și își spuse cu înfumurare : „A trecut peste graniță ! Îl așteptam."

Apoi bătăile inimii i se liniștiră. Acum nu mai era nici frica, nici gîndul la oameni. Rămăsese doar un dor șăgalnic.

Mai mult ca sigur, sărise peste sîrmă și se îndrepta încoace. Vorbea de departe. De undeva, din pădure, de pe partea asta a frontierei. Avea un glas înfiorător de gros și gutural, nu o ruga să-l urmeze, pur și simplu îi poruncea.

Acum, într-adevăr, îi auzea glasul. Nu trebuia să scoată nici un scîncet.

Stăpînul inimii ei venise.

Se trase puțin înapoi.

Lesa era liberă. Se mai trase încă un pic.

— Poate că într-adevăr n-a știut de noi, spuse conductorul.

Pușcașul o urmărea prin întuneric pînă dincolo de apă.

— Ne-a făcut semn cu mîna...

Conductorul se sprijini încet de trunchiul arinului. Heleșteul era pe jumătate secat și se simțea mirosul de pește. Peste tot crescuse stuful. În spate, noroiul făcea din cînd în cînd bășici. Putreziseră în el rădăcinile nuferilor albi și galbeni, ale obligenelor, într-un cuvînt a tot ce crește pe

fundul apei. Nisip era doar în partea cealaltă a heleșteului, pe unde ieșise fata din apă.

Noroiul fierbea din cauza viermilor, a larvelor de țînțari și de muscă din aceea mare, cenușiu-verzuie, care ciupește atît de rău, încît îl seacă la inimă pe om.

Luna era acum mare și rotundă. Se oprise pe vîrful unui pin și nu mai vroia să urce pe boltă. Norii violeți o mînau de la spate. Nu prea vroia să se despartă de pinul ei pe care se simțea atît de bine. Dar norii se adunaseră, proptindu-se de ea și încercau s-o urnească din loc. Coroanele negre ale copacilor se înălțau spre cerul nestatornic.

Strînse puternic mîna dreaptă, dar nu simți nimic în palmă.

— Liza, spuse încet în întuneric. Nici un răspuns. Se uită derutat în partea unde stătea culcat pușcașul.

— Știi ceva de ea ? întrebă acesta uimit.

— Acum o clipă era aici lîngă noi.

— Liza, repetă conductorul mai categoric.

Din nou nimic.

— Înțelegi ? spuse el, uitîndu-se în toate părțile. Nu e aici. Dar înțelegi din ce cauză ? Încă nu mi-a făcut pînă azi una ca asta.

Pepík se întoarse pe spate, se așeză în capul oaselor, privind peste tot.

— Nu e aici. Să vezi ce-o să iasă din asta. Se uită la limbile fosforescente ale ceasului. Mașina vine să ne ia cam peste o jumătate de oră.

— Liza, strigă încet conductorul spre întunericul adînc al pădurii.

O cunoștea doar și știa ce auz bun are. Acest apel abia șoptit ar fi trebuit să-l audă din capătul celălalt al pădurii.

Se întoarseră fără să aibă nici unul chef de vorbă. Conductorul se gîndea ce-i va fi dat să audă în companie, mai ales de la locotenentul-major Tomíček. Cel mai rău va fi dimineața, la șase, pentru că tocmai mîine adjutantul instructor Stogončík avea de gînd să dea calificative. Toți erau convinși că Liza va ieși campioană, pentru că reușea să descopere o urmă veche de nouă ore. E adevărat, Don descoperise o urmă veche de douăsprezece ore, însă fusese făcută cu niște pantofi civili, scîlciați, îmbibați de transpirație. A doua oară Don nu a mai prins urma. Ei da, Klaucik

al lui Stogončík reuşea totdeauna, era un cîine minunat, dar care acum se află expus împăiat la muzeul grănicerilor din Budějovice.

Mergeau pe cărăruia îngustă, foarte aproape unul de altul. În stînga era un povîrniş. A doua zi de dimineaţă, ar fi putut s-o taie de-a dreptul spre companie, însă nu era recomandabil să se caţere pe costişă. Era prea puternic luminată de soare. Aici nu ducea nici o cărare şi observatorii cu siguranţă s-ar fi mirat de ce conductorul a luat-o pe acolo.

Intrară în pădure.

— Stai puţin ! şi conductorul se opri brusc. I se păru că în faţă, spre stînga, zărise ceva mişcîndu-se. Nu vezi nimic?

— Ce-ar trebui să văd ? bombăni puşcaşul.

— Nu-i nimic. Se gîndea că e rău cînd omul e pe frontieră fără cîine. Noaptea, acesta vede cel puţin de trei ori şi aude de cel puţin cinci ori mai bine decît omul.

— Liza, şopti el din nou în întuneric.

Îşi spuse că totuşi cîinele e de mare ajutor. Fără el, noaptea, omul e ca fără mîini, pentru că mereu i se pare că totul începe să se mişte. Cîinele merge liniştit şi nu dă nici un semn dacă nu simte ceva. Atîta timp cît cîinele merge liniştit, poate fi liniştit şi conductorul. Şi pot dormi şi oamenii din grupurile de pază voluntară a frontierei.

„Haaauu !“ se auzi undeva în pădure. Era un strigăt victorios.

„Eşti acolo Liza“, spuse în sinea lui conductorul şi simţi cum i se ia o piatră de pe inimă. „Dar ştiu că mi-ai tras o sperietură“. Sunetele veneau din partea stîngă a pădurii. Spuse cu glas tare :

— Bestie ce eşti !

Nu era clar dacă se gîndea la Liza sau la bruta aceea. Luna răsărise încet, aşa că puşcaşul putea să-i vadă faţa conductorului.

— Măi omule, da' tu rîzi !

— Liza, spuse conductorul încet, să ştii că azi ne-ai pus pe foc pe toţi.

Înseamnă că o să te întorci abia de dimineaţă, udă toată de rouă, obosită, că nici n-o să ştim ce să facem cu

tine, pentru că ăsta e un caz excepţional. Ţie trebuie să-ţi găsească un cîine cu arbore genealogic, pentru că ţinem la puritatea rasei. Ce mai, adjutantul Stogončík o să rîdă cu poftă, fiindcă înţelege asemenea lucruri. Veterinarul, locotenent-colonelul, o să fie în schimb disperat.

Iar eu voi fi nevoit să le spun o poveste lungă despre un singuratic superb şi îndrăzneţ, care a avut curajul să sară peste graniţă. Teoretic este un lucru imposibil, însă maiorul Hartl, de la comandamentul din Praga, cunoaşte cîteva cazuri asemănătoare şi cu siguranţă că o să încerce să mă convingă că se poate.

Şi dacă n-o să spun bine povestea, locotenent-colonelul o să-ţi facă o injecţie puternică ca să avortezi. Păcat, pentru că ar fi cei mai frumoşi căţei din cîţi am văzut pînă acum.

În pădure se auzeau brazii trosnind, fiindcă aerul se răcise brusc.

5

Mergea încet, liniştită, deoarece cunoştea drumul şi nu-şi închipuia că aici, în adîncul teritoriului, zona frontierei ar fi păzită în mod deosebit.

Multe situaţii care fuseseră totuşi precis programate şi calculate trebui să le rezolve altfel, pentru că mereu intervenea ceva neprevăzut. Omul procurorului Weber se dusese să o denunţe. Nu mai putea amîna treburile pe mîine. Trebuia deci să acţioneze imediat.

„Weber probabil că are acolo oamenii lui", îi spuse Görstner, şeful ei, cînd o trimisese în Cehoslovacia. „Deţinem informaţii că şi el ştie despre aceste liste. Însă numai dumneavoastră cunoaşteţi locul unde sînt ascunse."

Nu o ameninţa nici o primejdie că ar putea fi bănuită de spionaj. Specialitatea ei era ihtiologia şi heleşteul acesta parcă era făcut pentru studiile ei. Paşaportul era în regulă, chiar dacă numele era altul. S-ar fi putut întîmpla să se

rătăcească, pentru că seara n-avea cum să vadă tăblițele care interziceau accesul în pădure.

„V. K. e omul nostru care o să vă dea arma. Gîndiți-vă bine dacă aveți nevoie de ea, adăugă sec Görstner. Nu vă recomand să treceți granița avînd la dumneavoastră asemenea obiecte, chiar dacă în autocar se pot ascunde multe. Știți să trageți ?"

Se strîmbă. Cîndva debutase la circ, în postură de trăgătoare, făcînd un număr minunat. Chiar dacă totul nu era decît o escrocherie, totuși trebuia să știe să tragă.

Se dusese la adresa indicată. Nu pentru că acest lucru i-l cerea misiunea pe care o avea de îndeplinit, ci pentru eventualitatea că ar fi fost prinsă. În asemenea cazuri începe să funcționeze contraspionajul și cît ai bate din palme s-ar fi dovedit că nu există nici o Inge Tiefbach la Institutul de gospodărire a apelor din München. Și ea n-are nimic comun cu asta. Ei sînt consecvenți. Cînd se vor lămuri că aici nu e vorba de spionaj, o să-nceapă să-i intereseze trecutul ei. Și vor trimite fotografia peste tot.

Pe urmă... Se frecă cu palma pe ceafă. Dacă ar fi avut conștiință, apoi, în timpul războiului, ar fi trebuit s-o dovedească. Însă nu avea nici un fel de conștiință. Acum îi era doar frică să nu fie demascată.

Mergea încet prin pădure, oprindu-se din cînd în cînd și ascultînd atentă. Simțea apăsarea pistolului pe șold.

„Să ridicați arma nu să trageți, ci pentru a amenința !" îi spusese atunci colonelul Görstner și ochii îi licăriseră straniu. Nu suport zgomotul. Nimeni n-ar putea să vă vină în ajutor și atunci organizația s-ar dispensa de dumneavoastră, pentru că ați acționat împotriva ordinelor primite !"

Arsese harta pe drum. Era destul de inteligentă ca să-și dea seama că în caz de ceva nu trebuie să se găsească asupra ei nimic compromițător, pentru că n-ar mai putea invoca motivul că s-a rătăcit.

N-avea de unde să știe că drumul pe care pornise era foarte periculos. S-ar fi putut ca și în această beznă să fie discret supravegheat, pentru că nu se vedeau nici cîinii și nici grănicerii.

În depărtare se auzi păcănitul unui automat.

Avea timp destul să se întoarcă. Însă din spate o amenința o altă primejdie. Dacă cei care îi urmăresc pe criminalii de război au luat legătura cu oamenii de prin preajma locului, atunci pașaportul ei n-o să mai folosească la nimic.

Continua să fie liniștită. Își spunea că poate undeva la frontieră (pentru că din direcția aceea se auzise împușcătura) au exerciții de noapte. Aici e liniște. Obiectivul călătoriei sale nu putea fi prea departe și era convinsă că îi va fi ușor să ajungă la el. Îi părea rău că ceruse arma. Ar fi fost mai bine să acționeze fără ea.

În încărcător avea șapte cartușe. Al optulea pe țeavă. Se hotărî ca în caz că gluma se va îngroșa, să facă uz de armă. Pentru ea era totuna.

„Dacă mă vor prinde și vor găsi arma la mine, și-așa n-o să le mai pot spune că m-am rătăcit."

Iuți pasul fără să-și dea seama că prezența ei în zona frontieră fusese sesizată mai demult.

Acum ar fi fost prea tîrziu să mai dea înapoi. Ar fi zbîrnîit telefoanele la toate pichetele, anunțînd că s-a petrecut un incident în zona frontierei.

Simțea însă cu cel de-al șaselea simț.

„Cred că undeva am făcut o greșeală" repeta întruna în gînd, iuțind pasul. „Trebuia să întîlnesc și un obstacol, cel puțin așa mi-a spus Görstner."

Nu-și pierdu încrederea în sine. Erau la mijloc cîteva zeci de mii de mărci drept recompensă și primirea definitivă în organizația lui Gehlen. În caz contrar, demascarea. Cît ar fi durat pînă s-ar fi dovedit că este o fostă membră a Gestapoului ?

Simți un fior pe șira spinării. Cîinii, da, cîinii. „Dacă aș fi luat cu mine măcar o cățea chiar dintr-o rasă mică, dar, în perioada de împerechere, cine știe dacă poți ademeni cîinii lor cu asta. Totuși se spune că atunci nu mai găsesc urma pentru nimic în lume." Însă n-a mai fost timp și pentru asta.

Ceva nu se potrivea. Chiar dacă n-avea de unde să știe că între timp se dăduse alarma, și-așa era destul de speriată de propriile gînduri și de convingerea pripită că a comis o greșeală.

O luă la fugă. Purta pantofi cu toc jos, care nu o împiedicau să alerge.

În față păcăni din nou un automat, dar acum acest lucru nu i se părea prea important. Fiecare cută a creierului îi spunea că e prea tîrziu ca să se mai întoarcă. Cerceta întunericul din jurul ei cu ochi atenți în care mai licărea încă speranța pe care ți-o dă necunoașterea unei situații.

Acolo, de unde venise, se vorbeau fel de fel pe seama cîinilor lupi negri.

„Nu poți să-i auzi, susțineau instructorii ei, iar cînd îi vezi, e prea tîrziu. Cîinele grănicerului înseamnă un salt negru, o mușcătură puternică și o imobilitate de cadavru."

Știa că e greu să auzi cîinele. Nimeni nu poate să se furișeze mai bine ca el, dacă este dresat pentru asta. Noaptea e neagră, cîinele e negru. Noaptea e tăcută, cîinele e și el tăcut. În timpul zilei îl observi mai ușor, însă noaptea devine o felină și numai un bun conductor reușește să îmblînzească o asemenea felină.

În cazul unui atac al cîinelui în timpul nopții, rămîn doar două posibilități. Fie să împuști cîinele (dar numai un nebun își poate închipui că e așa de ușor, pentru că fulgerul negru se repede totdeauna la mîna care ține arma), iar în caz că îți reușește acest lucru, este alertă pe toată frontiera. Sau să te prăvălești la pămînt cu cîinele și apoi să rămîi nemișcat. În asemenea situații cîinele dă drumul omului de unde l-a apucat și așteaptă. Dar nici asta nu e sigur cînd e noapte.

Omul își trădează ușor prezența. E de-ajuns să calce pe o ramură uscată. Cîinele vine tiptil, imperceptibil, știe să se furișeze și să se confunde perfect cu mediul. Nimeni nu știe dacă pe urma lui nu vine cîinele.

Alergă o bucată de drum și ajungînd la o răscruce, se opri.

Nu-i folosea la nimic faptul că-și fixase în memorie toată harta. Un om alergînd pe o asemenea noapte, cînd simte că e pe o cărare doar cu tălpile pantofilor, fără să vadă în fața lui nimic, nici copaci, nici tufișuri, ci pur și simplu o beznă de nepătruns, e ca un orb care încearcă să fugă. Lui Inge nu-i rămînea nimic altceva de făcut decît să se uite în sus, spre coroanele copacilor, unde este mai puțin întuneric. Pe o asemenea noapte, orice hartă, cît ar fi ea de perfectă, devine inutilă.

Pușcașul și conductorul recepționară aproape în același timp semnalul de avertizare și imediat după aceea auziră un nou păcănit de automat. Rafalele erau neregulate, de parcă cineva trimitea semnale morse cu automatul.

— Asta nu e la graniță, spuse conductorul.

Pușcașul se uita neliniștit în toate părțile.

— Poate că e doar o alarmă falsă. E suficient un prost de iepure și...

— Nu-ți face iluzii.

Conductorul știa că e ceva rău. Cineva intrase în zonă. Dacă ar fi trecut frontiera, în nici un caz rafala n-ar fi venit de-acolo. Este măsura la care se recurge în ultimă instanță. Există doar sute și sute de posibilități de a prinde pe cel care violează frontiera.

— Liza ! o strigă el. Devenise furios. Acum, colac peste pupăză și asta, de parcă el n-ar avea destule și-așa.

— N-are rost să țipi la cîine, remarcă laconic pușcașul.

Conductorul însă știa că el are dreptate. Cîinele sesizează și cele mai slabe zgomote. Fierbea sîngele în el.

— Iar tu nu mă asculți, strigă.

— Poate că da, răspunse pușcașul.

Își scoaseră în același timp, amîndoi, automatele de pe umăr.

Ajunseseră la capătul cărării. Aici, anul trecut, femeile sădiseră zadă, care între timp crescuse, ajungînd pînă la brîu. Tot anul trecut și tot aici femeile se certaseră cu pădurarul pentru că nu împărțise lucrul cum trebuie, oamenilor. Bărbații poate ar fi tăcut, dar femeile au vrut să arate că știu să-și facă dreptate. Pînă la urmă a fost ca ele.

Iarba crescuse înaltă. În ea sălășluiau aricii și șerpii. Peste tot erau numai buturugi. În urmă cu vreo cinci ani s-au gîndit să le dinamiteze și să le ridice cu macaraua. Abia după aceea și-au dat seama că, de fapt, buturugile consolidează terenurile în pantă. Cîteodată durează cam mult pînă să se ia o hotărîre înțeleaptă. Ar fi fost suficient să-l fi întrebat pe bătrînul pădurar.

Luna atîrna deasupra cărării schimbînd misterios culorile adevărate ale florilor cu lumina ei.

Își pregătiseră automatele pentru că auziseră un zgomot ciudat. Grănicerii nu se înșală niciodată. Sînt zgomote

care aparţin naturii, dar şi din acelea care îi sînt străine. Îi văzu pe amîndoi.

Cei doi cîini stăteau în marginea cărării ; Liza cam la zece centimetri de intrus. Privea spre cei doi grăniceri schelălăind uşor. Lup-Negru stătea lîngă ea, mîrîind răutăcios.

— Dracul ăsta a trecut graniţa ! exclamă puşcaşul Acuma ştiu de ce a plecat ea !

Conductorul uită de alarmă.

— Liza !

De mult era sigur că aşa se va întîmpla pînă la urmă. O strigase fără nici o urmă de răutate în glas, ci mai curînd pe un ton rugător.

Liza fugi puţin înainte, se opri şi se întoarse nedumerită. Scheuna îngrijorată. Se îndreptă spre cîinele cel negru. „Vino cu mine totuşi. Înţelege că eu trebuie să rămîn cu ei !"

Mîrîi furios. Din adîncul pieptului său puternic se auzi un sunet grav, de bas. Ochii îi scăpărară răutăcios. Nu se uita la ea, ci la cei doi grăniceri. Acei ochi nu mai străluceau ca două stele. Căpătaseră culoarea lamei de pumnal. Îi ura de moarte pe oameni. Această ură exista în el. Dincolo, cînd era acasă, nimeni nu-l mîngîiase. Acolo cîinii lucrau de frică şi cu ură. Îl învăţaseră o mulţime de procedee de sugrumare a omului.

Şi pentru că îi dresau astfel, le era greu să înţeleagă că de partea asta a frontierei cîinii ar putea fi dresaţi şi altfel. Din această cauză, lui Inge, care fusese pregătită la Nürnberg, îi era groază de cîinii-sugrumători.

Lup-Negru nu se uita la Liza. Nici nu merita să-i răspundă.

Aceasta se culcase pe burtă şi rîcîia pămîntul cu labele din faţă, ca şi cum ar fi vrut să se tragă măcar cu un centimetru mai aproape de stăpînul ei. Ştia că s-a întîmplat ceva la frontieră, fiindcă niciodată nu s-au auzit pe aici împuşcături, aşa, fără motiv.

Scheuna : „Înţelege, trebuie să mă întorc. Sînt a lor. Niciodată nu m-a bătut nimeni şi totdeauna am avut mîncare mai multă decît puteam mînca."

Se ridică, sperînd că totuși va veni după ea. Își lăsase coada în jos, semn că nu e deloc supărată, ci doar speriată și nedumerită.

Făcu cîțiva pași spre cei doi ostași și se întoarse din nou.

Din pieptul cîinelui negru răzbăteau sunete din ce în ce mai puternice.

Liza avea multe feluri de a se exprima, însă nici unul din ele nu era suficient pentru a-l face să înțeleagă că n-o să i se întîmple nimic dacă va merge cu acei oameni, că trebuie să vină cu ea, mai ales în noaptea asta, pentru că s-a întîmplat ceva deosebit.

Cei doi grăniceri observară cum luptă cu ea însăși. Își lăsase urechile pe spate și alerga cînd la ei, cînd la cîinele cel negru. Își aduse aminte de toate obligațiile pe care le avea, dîndu-și seama că nu îndeplinise nici una dintre ele. Numai că o inimă îndrăgostită nu prea ascultă de glasul rațiunii.

— N-o să vină, zise pușcașul.

— S-ar putea, încuviință conductorul.

Lup-Negru stătea tăcut și impunător. Își arătă colții. Ar fi putut să le-o plătească atît ei, cît și celor doi grăniceri.

— S-a-ntîmplat acuma, s-a-ntîmplat, spuse posomorît conductorul. Se gîndea la fel de fel de lucruri, că Liza ar putea să fugă în pădure, după el. Dar nu-și făcea griji în privința ei.

Într-adevăr, Liza nu mai făcu nici un pas înainte. Se întinse cu burta pe pămînt, tîrîndu-se înapoi spre cîinele cel negru. Scheuna disperată, însă el era de neînduplecat.

Conductorul își spuse că totuși poate n-a fost doar o alarmă falsă. Dacă în jurul său e liniște, asta nu înseamnă că totul e în regulă. Doar pădurea vorbea limba ei molcomă, a brazilor care, arși de soare în timpul zilei, trosneau încetișor.

Se gîndea că dacă cineva o să încerce să pătrundă în zonă, atunci el și pușcașul vor trebui să ocupe poziții cheie, pentru că tocmai acest sector de teren permite intrusului să scurteze drumul. Nu vor trece nici două minute și patrula de intervenție și cîinele vor fi aici, dacă într-adevăr din această parte...

Se auzea totuşi ceva şi amîndoi simţiră în aceeaşi clipă cum pămîntul vibra. Nici un alt om în afara grănicerului nu poate sesiza această vibraţie. Conductorul scoase un briceag din buzunar. Înfipse lama cea mare în pămînt, iar pe cea scurtă o apucă cu dinţii. Nu mai era nici o îndoială.

— În direcţia noastră, şuieră el.

Acţionară coordonat. Puşcaşul se ascunse după un pom, spre stînga, iar conductorul pe partea dreaptă.

Un nor vioriu acoperi luna şi dintr-o dată se făcu întuneric, de nu se mai vedea nici măcar la doi paşi.

— Asta-i drumul pe care o să vină, şopti conductorul.

— Taci !

Pămîntul transmitea ecoul unor paşi. Cineva alerga din direcţia opusă, îndreptîndu-se spre grăniceri. Acum era aproape.

— Stai !

„Am să trec de ei", spuse furioasă. Nu se gîndi că s-ar putea să atingă închizătorul armei. „Am să trec, chiar dacă asta m-ar costa viaţa". Într-o fracţiune de secundă îi veniră în minte o mulţime de lucruri. În caz că ar fi prins-o, n-ar fi durat mult şi ar fi ştiut cu cine au de-a face. Apoi ani şi ani de temniţă. Se gîndi la Brutus, care se repezise la ea şi pe care nu putuse să-l îmblînzească. Sau la tigroaica Adela.

„Totdeauna am avut noroc, fie că am rezistat singură, fie că s-a găsit cineva, care să intre în manej exact la momentul potrivit. Asta e un manej al oamenilor în care rolurile s-au inversat. Am devenit o felină. Mi-a rămas însă creierul de om. Nici pomeneală că o să puneţi mîna pe mine vie."

Îşi scoase pantofii din picioare. Era întuneric beznă, pentru că pe cer începură să alunece nori vineţii. Ştia că nimeni nu poate s-o vadă. Învăţase la circ. Stătea cu spatele la feline şi ştia totuşi ce intenţii are animalul.

Ar accepta totul, numai să ridice mîinile sus nu. „Trecutul nostru ascunde prea multe lucruri murdare, ca să putem ridica mîinile în sus." Şi pentru că era mai mult decît o felină, simţi o mişcare lîngă pomul din stînga.

Trase.

Se auzi un strigăt scurt al puşcaşului, urmat de o linişte deplină.

Conductorul începu să tragă dezlănţuit. Ploaia de gloanţe plesnea pămîntul. Nu vedea nimic în întunericul nopţii. Auzise doar strigătul prietenului său.

Mai trase cîteva focuri şi apoi ascultă. Nu se mai auzea nici un zgomot de paşi.

„Cînd a văzut cu cine are de-a face, se gîndea el mulţumit, a dispărut. Cred că l-am nimerit."

Totuşi, ştia că nu poate fi sigur, pentru că de foarte multe ori oameni ca aceştia se prefac c-au murit şi aşteaptă să vadă cum acţionezi.

„Ăsta o să se furişeze ca un animal, în speranţa că mă voi duce să-l ajut pe prietenul meu."

Nu bănuia că de fapt era expus unui pericol direct, pentru că intrusul văzuse din ce direcţie s-a tras asupra lui. Avea acum timp să ochească şi aştepta doar prilejul să o facă.

Un nor singuratic care acoperise luna începu să alunece uşor dezvăluind faţa astrului ca o dantelă uşoară.

Conductorul se culcase pe burtă în spatele copacului şi asculta încordat. Lipi urechea de pămînt. Dacă necunoscutul ar fi vrut să se strecoare, pămîntul uscat şi întins ca pielea unei tobe ar fi dat de ştire. Dar pămîntul tăcea.

„Înseamnă că totuşi l-am nimerit", se gîndi el mulţumit. Nu-mi rămîne decît să aştept, pentru că ai noştri vor fi aici în două minute. Poate şi cu cîinele lor. Liza, de ce mi-ai făcut pocinogul ăsta ? Tocmai acum cînd am avut nevoie de tine cel mai mult. Lasă, că o să ne răfuim noi !".

Puşcaşul din cealaltă parte a cărării respira greu.

„...L-a nimerit pe Pepik", tresări conductorul şi inima începu să-i bată cu putere.

Dantela albăstruie se schimbă în ceaţă, dar luna reuşi totuşi să iasă din ea.

Acum putu să vadă. Era în spatele buturugii, la numai douăzeci de paşi depărtare de el. Nu semăna a siluetă de om. Era ceva nedefinit, negru şi alungit. Nu există nimic în natură care să aibă o culoare atît de neagră. „Ştiam că pîndeşti. Nu eşti tu chiar aşa de prost. Stai cu călcîiile lipite de pămînt. Dac-ar fi fost după mine, de mult te-aş fi trimis, nemernicule, pe lumea cealaltă. Şi tu, în timpul ăsta,

poate mi-ai omorît prietenul. L-ai împuşcat în cap", îşi spuse în sinea lui cu o furie rece.

Cîntărea bine situaţia. Acum nu avea dreptul să tragă, însă nu putea să nu se gîndească la respiraţia greoaie care se auzise din dreptul copacului.

„Pepík, dacă te-a omorît, va pleca de aici atît de cotonogit încît toată viaţa n-o să-i mai trebuiască lui frontieră." Îl trecu un fior din cap pînă-n picioare. Îşi încordase privirea pentru a vedea orice mişcare a mîinii necunoscutului. „Numai s-o ridice şi-am să i-o fac bucăţele. Duşmanul aşteaptă cea mai mică mişcare a mea. Şi Liza s-ar fi repezit în gîtul celui care ar fi îndreptat arma spre ea. N-ar fi fost crimă, ci autoapărare. Numai că trebuie să-l prind viu, pentru că cine ştie cîte mai are pe suflet. Dacă Pepík n-ar fi mort, cu siguranţă că ar fi tras demult. Are totuşi un unghi mai bun decît mine."

Dinspre buturugă se trase o împuşcătură. Glonţul şuieră pe deasupra capului conductorului.

„Bun ţintaş, îşi spuse acesta, înciudat, dar mulţumit de constatarea pe care o făcuse. Dacă e să plătesc în numele lui Pepík, ar fi păcat să am de-a face cu un fricos."

Acum n-avea dreptul să plătească în numele prietenului său. Trebuia să stea pe loc şi să aştepte venirea patrulei de intervenţie. Nu avea voie să tragă, din două motive : în primul rînd s-ar fi putut ca acel nemernic să stea lipit de pămînt şi atunci împuşcăturile ar fi fost inutile ; apoi, nu trebuia în nici un fel să-şi trădeze prezenţa.

Nu mai avea noţiunea timpului. Poate trecuse un minut, sau numai cîteva secunde. Nu avea dreptul să tragă, trebuia să aştepte şi să fie atent ca bărbatul acela să nu dispară în desiş. Îşi aminti cu tristeţe de Pepík.

O nouă împuşcătură îi spulberă gîndurile. Glonţul îi atinsese tîmpla. Nu simţi nici o durere şi nici nu-şi pierdu cunoştinţa. Totul fusese de parcă-l plesnise o mănuşă de şase uncii.

„E greşeala mea", scrîşni furios. Tocmai în lumina lunii m-am găsit să stau", şi se trase puţin în umbra unor crengi.

Sîngele îi fierbea de mînie.

„Va să zică o cauţi cu lumînarea". N-avea nici un rost să trimită o serie de cartuşe spre buturugă. Începu totuşi

să tragă cîte unul. „Mîine o să mi se reproşeze că trebuia să mă stăpînesc. Dar nici unul dintre ei nu e în locul meu şi nu are în faţă un bărbat care vrea să te ucidă". Acum nu mai acţiona de pe poziţia autoapărării care l-ar fi scuzat pentru toate. Deveni rău şi răzbunător pentru că, din cînd în cînd, rana din tîmplă îl înjunghia atît de tare, încît strîngea din ochi.

„Nu trebuie să leşin. Orice să fac, numai să nu leşin, nu. Mizerabilul ăla ar putea să fugă. Prea departe n-ar ajunge el, pentru că toată lumea e în alertă. Cel mult în fuga lui ar putea să mai omoare alţi oameni."

Trăgea calculat. Primul foc lovi partea stîngă a buturugii. Al doilea, partea dreaptă. Buturuga era putredă şi aşchiile săreau din ea de parcă lovea cineva cu securea.

Închise ochiul stîng nu numai ca să ochească, ci pentru că îl durea. Cu fiecare clipă simţea cum nu mai vede cu el, dar acum nu era timp să se ocupe de asta.

Şi celălalt trăgea. Nu mai ochea atît de bine.

„Te lasă nervii, zise dispreţuitor conductorul, zîmbind răutăcios. Pe tine te lasă şi pe mine m-apucă. Un milimetru şi s-ar fi zis cu mine. Pe Pepík cred că l-ai nimerit. N-ai să scapi tu. Peste tot zbîrnîie telefoanele şi soneriile de alarmă. Staţia de radio-emisie lucrează. N-ai pe unde să fugi. Un milimetru, şi n-aş mai fi văzut cum îţi vor lua interogatoriul."

„Nu mă vor prinde vie", se gîndea ea furioasă. Apucă pistolul cu amîndouă mîinile, îl ridică puţin şi apăsă pe trăgaci. „Mai am încă timp, dar totuşi nu prea mult." Chibzui o clipă. „Pînă la heleşteu mai am doar o jumătate de oră. Voi fi la frontieră. Dar şi acolo e primejdios, pentru că ei au cîini care vor merge pe urmele mele." Niciodată nu urîse oamenii acestui popor atît de mult ca în clipa aceea.

„Liza, dac-ai fi fost aici, totul s-ar fi petrecut cum scrie la carte. Ţie omul nu trebuie să-ţi explice nimic. Ai fi dispărut în întuneric ca o nălucă şi luîndu-l prin surprindere, i-ai fi sărit direct în spate. Ar fi fost suficient un mîrîit înfricoşător de-al tău şi-ar fi-nlemnit de frică. Oh, Liza, Liza !"

O nouă împuşcătură lovi în ramura de deasupra capului.

„Cam sus, rîse ostașul. Din ce în ce te părăsesc nervii, pentru că îți dai seama că e vorba de semnale."

Avu răgaz o clipă și își șterse ochiul stîng. Se uită în podul palmei și văzu o pată întunecată.

În lumina lunii nu se pot distinge culorile. Ar fi putut să fie sînge și tot atît de bine noroi din pîrîiașul care curgea în apropiere. „Da, nu poate fi decît sînge", își spuse el. Se sperie. „O rană fără importanță la tîmplă, rămîne după aia o cicatrice frumoasă și de cîte ori o să pun mîna îmi voi aminti de noaptea asta. Și de bietul Pepík." Își pipăi din nou tîmpla, stîrnindu-și durerea. Văzu negru în fața ochilor. Ceva nu era cum trebuie cu capul lui. Dar lucrul acesta nu-l sperie. „Dacă ar fi grav, n-aș putea să mă concentrez."

Observă că silueta întunecată a dușmanului începe să se miște. Necunoscutul se trăsese puțin înapoi în spatele buturugii spre o ridicătură de pămînt de pe malul șanțului.

„Nu trebuie să ajungă la șanț, ar dispărea în pădure și cu greu aș putea să alerg după el."

— Pepík, strigă cu putere conductorul.

Îi răspunse un geamăt înfundat, dureros.

„L-am nimerit din plin, altminteri ar fi ripostat tot cu un foc de armă. Să sperăm că nu e o rană mortală."

Abia acum îi zări capul. Ceva luci. În primul moment avu impresia că este o șapcă de culoare deschisă.

Trase din nou.

Nici o mișcare. Doar capul care încercă să se ridice, căzînd apoi la pămînt.

Muri pe loc, învăluită de razele lunii.

„O femeie", șopti îngrozit.

Poiana fu invadată de lumina farurilor.

6

Erau prea multe faruri pentru că veniseră la fața locului toți ofițerii de la comandament. Cercurile lor orbitoare erau îndreptate spre femeia care zăcea la pămînt, nemișcată, cu fața în sus.

Părul blond i se revărsa pe covorul moale de muşchi. Împrejurul corpului ei şi al buturugii sfîşiate de împuşcături se formase o elipsă mare, luminoasă, care la început îşi tot schimbase contururile, alungindu-se şi strîngîndu-se, după cum veneau maşinile, dar care acum se stabilizase.

Un chiţcan speriat de noroiul aruncat de roţile maşinilor îşi făcu apariţia la marginea petei de lumină. Clipi înfricoşat din ochii de culoarea coralului, îşi zbîrli blăniţa cărămizie şi se retrase cu iscusinţă în întunericul de unde venise.

Mai sosiră încă două maşini, pentru că staţia de radioemisie chemase cîteva pichete deodată.

Pregătiră imediat una din ele de plecare. Roţile din spate patinau pe iarba umedă. Viaţa omului pe care îl urcaseră în maşină atîrna de fiecare minut. Puşcaşul avea mîna bandajată provizoriu. Glontele îi rupsese artera în dreptul încheieturii mîinii. Stătea culcat pe spate, iar capul, aşezat pe o pătură, i se bălăbănea dintr-o parte în alta.

Conductorul refuzase la început să se urce şi el în maşină, spunînd că nu are nimic. Nu vedea totuşi cu ochiul stîng şi de-abia acum, în lumina farurilor, îşi dădu seama că de fapt era năclăit de sînge.

— Tovarăşe căpitan, n-am nimic, repeta el întruna.

Îşi şterse ochiul cu mîna şi din nou putu să vadă cu el. Era lucrul cel mai important.

— Probabil că o să mă doară puţin în somn. Îmi vine să vomit, poate din cauza rănii.

— Poate, răspunse căpitanul sarcastic. Era un om înalt, uscăţiv, cu o privire chinuită de griji. Simţea o senzaţie stranie uitîndu-se la femeia ucisă. În trăsăturile chipului ei, nici acum, că murise, nu avea nimic feminin. Totul pe faţa ei vorbea despre cruzime.

Conductorul observă privirea lui încurcată.

— Nu aveam de unde să ştiu că e o femeie, spuse timid. Trăgea ca un bărbat. Şi voia să omoare, dar a dat greş şi cu Pepík şi cu mine.

— Nu-i vina noastră, răspunse liniştit căpitanul.

Întotdeauna îi părea rău de oameni. În atîţia ani de serviciu, aici la frontieră, văzuse fel de fel de morţi ; şi nenorociţi care veniseră de dincolo, şi grăniceri de-ai noştri.

— Ar fi fost bine să punem mîna pe ea vie, asta-i totul. Nu cred că a vrut să treacă frontiera.

Pipăi cu degetele sale fine și sensibile capul conductorului. Acesta gemu, pentru că simți o durere insuportabilă.

— Poate că totuși a vrut să treacă, repetă, căpitanul, ștergîndu-și degetele pline de sînge de pe capul bandajat al conductorului. Se uită pătrunzător la acesta. V-ați făcut datoria și acum, îmbarcarea la mașină ! O zecime de milimetru mai sus și ți-ar fi făcut praf stînca temporalului.

— Cred că asta a fost a doua împușcătură, zise conductorul. Aproape că nu am simțit nimic. Își aminti. A fost ceva de parcă m-ar fi izbit un cal cu copita în cap. N-a fost chiar așa de dureros.

— Cară-te-n mașină ! ordonă căpitanul cel slab și îl împinse ușor. Ar trebui să te gîndești la Kučera. Pentru el fiecare minut e prețios !

Conductorul se mai uită încă o dată la femeia moartă.

— Eu am...

— Nu te mai gîndi la asta. Trăgea, și ochea al dracului de bine. Vroia să omoare. Ei, se mai întîmplă. Și s-a-ntîmplat, ce !

Roțile patinară din nou, apoi cauciucurile găsiră un punct de sprijin și mașina porni din loc. Capul pușcașului se bălăbănea. Pătura mai amortiza șocul, dar terenul aici era foarte accidentat încît, pe alocuri, mașina mergea doar pe două roate.

Conductorul stătea alături, pe o lădiță. Rana de la tîmplă abia acum începu să-l doară. Îi venea să vomite, dar se abținea. Plafoniera din mașină pîlpîia.

— Totdeauna îmi consumă acumulatorul de la mașină, zise șoferul. Dar nu vă temeți, băieți ; totul o să fie bine. Așa-i că prietenul tău a pierdut mult sînge ?

— Și-a pierdut cunoștința. Știi, o arteră...

— Dacă va fi nevoie... Eu o să le spun la spital. Am dat sînge de șaptesprezece ori. De două ori mi-au plătit, dar pe urmă n-am mai vrut să primesc bani. Se înecă puțin, pentru că îi era teamă că nu va fi totul bine.

Conductorul avea capul înfășurat cu destul bandaj, dar cu toate astea sîngele care curgea din rană ajunsese pînă

la ultimul strat de pansament. Dacă atingea cumva tîmpla, simțea o durere cumplită.

— Dar la-nceput n-am simțit nimic, zise conductorul.

— Așa se întîmplă, încuviință șoferul.

Își aminti că în urmă cu un an transportase un locotenent rănit la șold. Și acela spusese tot așa, că la-nceput nu simțise nimic și că l-a urmărit pe infractor pînă la prins. Abia atunci se pomenise, dintr-o dată, că nu-l mai țin picioarele și se mira de unde are atîta sînge pe uniformă. Șoferul trebuia să fie atent acum la conducere, fiindcă să poți merge pe un asemenea teren accidentat trebuie să fii un om iscusit.

Conductorul nu se mai gîndea nici la durere, nici la sîngele pe care îl pierduse.

— O să fie bine, Pepík, șoptea el chipului livid. Te rog, trezește-te !

Dar capul continua să se bălăbănească într-o parte și-n alta.

— Încă puțin și-o să ajungem cu bine, îl liniști șoferul, care în sinea lui, nu prea era convins totuși de cele ce spusese. Știu că nu e plăcut să împuști o femeie, dar cred că asta era o fiară.

— Degeaba, că tot nu-mi trece, oftă conductorul și se aplecă spre pușcaș.

— Pepík, Pepík, nu poți să-mi faci una ca asta. Ne-am certat de-atîtea ori din cauza Evei, dar ce faci acuma nu-mi place. Înțelegi că n-am putut să ajung la tine ? A trebuit mai întîi să termin cu ea. Să vezi, Pepo...

I se păru că nu se mai bălăbăne capul prietenului său și oftă ușurat.

— Avem aceeași grupă de sînge și la spital o să putem face pe loc transfuzia. Of, Pepík, ce-i cu tine, revină-ți, repeta el disperat.

Șoferul se aplecase de tot pe volan. Era într-adevăr ca la un concurs de cascadorie. Peste toate astea mai era și noaptea și un transport atît de delicat.

— N-am ce face, băieți, repeta de fiecare dată cînd mașina nimerea în cîte un hîrtop. Dacă aș fi putut, v-aș fi dus în brațe. Lojda, cum se simte ?

— La fel, răspunse conductorul.

Şoferul evita buturugile cît putea de mult. Drumurile, dacă pot fi numite așa, aici în imediata apropiere a frontierei, totdeauna sfîrșeau aiurea și continuau în cu totul altă parte. Ca și cum asta n-ar fi fost de-ajuns, toată săptămîna trecută plouase cu găleata.

Capul pușcașului încetă să se mai miște neputincios. Beculețul plafonierei se aprindea și se stingea mereu. Dar și-așa se putu vedea că are o față lividă.

Conductorul se gîndea : „Capul nu i se mai bălăbăne ca unui mort, înseamnă că a început să acționeze voința." Se sperie din nou cînd se uită la nasul pușcașului. Parcă se făcuse mai lung și mai ascuțit.

— Nu poți să mergi mai repede ? strigă la șofer.

— Doamne ferește ! Ce, vreți să vă omor ?

— Pepík, eu știu că... și conductorul începu să plîngă cu sughițuri.

Simți din nou o durere, pentru că se lovise fără să vrea la cap. Îi veni să vomite, dar se abținu.

— N-ai să mori, Pepík ! Mă jur că n-am să te las să mori !

Pleoapele ochilor pușcașului începură să tresară și se deschiseră încet. Buzele lui vinete îi tremurau. Se auziră apoi cîteva cuvinte nedeslușite.

Conductorul uită imediat de durere. O bucurie fără margini puse stăpînire pe el.

— Vezi că trăiești ! Trebuie să trăiești, repetă acesta cu însuflețire.

Buzele pușcașului se mișcau întruna. Cuvintele erau din ce în ce mai clare.

— Cine... cine a fost ?

— O femeie, Pepík, răspunse abătut conductorul. Dar care trăgea ca un bărbat.

— O femeie... Pușcașul își linse buzele și închise din nou ochii. Nu putea fi o femeie... doar una a-nor-ma-lă...

Locotenentul-major Tomíček, locțiitorul comandantului companiei, se uită la ceasul de la mînă și remarcă :

— Cei doi au ajuns exact la timp.

Maiorul dădu afirmativ din cap. Acum, acest aspect n-avea nici o importanță. Cînd vor începe cercetările, fiecare minut va fi important.

Locotenent-colonelul, cel cu capul rotund și chelios, sosi fără să scoată o vorbă. Toți se dădură la o parte din drum și așteptară să vadă ce va spune. Dar el continua să tacă și să dea nemulțumit din cap. Din cînd în cînd, își ștergea fruntea cu mîna lui grea. De-o parte și de alta a cărării se întindea pădurea deasă și neprietenoasă. Norii violeți se înnegriră și începu să plouă mărunt.

— O să dispară toate urmele, zise cineva fără rost.

Conductorii cu cîinii lor porniseră în urmă cu cinci minute. Cîinii luaseră bine urma și goneau spre heleșteu. Burnița se transformă într-o ploaie torențială și asta era rău.

Pînă să înceapă ploaia, în pădure fusese liniște, pentru că toate animalele fugiseră odată cu prima împușcătură. Orăcăitul broaștelor se auzea din ce în ce mai puternic.

Maiorul se plimba întruna, strivind bulgării de pămînt. Era un caz ciudat și acest mister îl zgîndărea. Știa că femeia n-ar fi tras, dacă nu ar fi fost vorba de o chestiune de viață și de moarte. „Ce fel de femeie e asta ? Nici o femeie nu trage și, dacă o face, atunci e numai un acces de isterie. Dacă ar fi venit de dincolo, aș fi înțeles." Își aminti de Margoldová. Cu un an în urmă, aceasta încercase să treacă, dar grănicerii o prinseseră. Ridicase supusă mîinile în sus, semn că se predă, dar deodată scoase din păr un ac mare și începuse să amenințe cu el. Apoi își aminti de frații Lacina, pădurari care făceau jaf în zona frontierei. Unul din ei ascunsese într-un șanț o carabină americană „M-1", cu încărcătorul plin. A prins bine, pentru că grănicerii au pus mîna pe ea și astfel au putut salva viața caporalului Milota.

Se gîndea la mormintele mici, presărate de-a lungul frontierei. Era mîhnit și simțea că se sufocă.

Acest caz era cu totul altfel. O femeie încercase să treacă frontiera, dar nu de dincolo.

Sosi încă o mașină care aduse echipa de cercetare și niște fotografi.

Căpitanul cel slab se îndreptă de spate și spuse :

— Este un pistol american cu opt focuri.

— Și rochia este străină. Confecționată din alt fel de material, decît din acelea care se găsesc la noi. Cred că Germania Federală, completă expertul.

— În rest, nimic. Să vedem ce-o să găsim pe haine. Nici un fel de poşetă, pur şi simplu nimic.

Maiorul tresări.

— Ciudat. O femeie ca lumea ar fi avut cu ea pudriera şi rujul de buze. Cred că fugise că nu mai putea să suporte.

Locotenent-colonelul încetă să se mai plimbe. Ofiţerul care cerceta cazul îl asculta cu atenţie. Se opri o clipă din discuţie şi întrebă pe radist dacă cei doi au ajuns la spital.

— Totuşi, trebuie să ajungem la o concluzie, îi aminti căpitanul maiorului.

Îşi scoase cascheta din cap, fără să-i pese că plouă.

Maiorul ridică din umeri şi arătă înrăit cu piciorul spre cadavru.

— Nu mă interesează. Vă rog să nu vă lăsaţi impresionaţi de femeie împuşcată. Mi s-a muiat inima cînd i-am văzut pe cei doi băieţi răniţi, care au fost cît p-aci să dea de dracu.

— Dar totuşi... o femeie, zise locotenentul-major.

Locotenent-colonelul se întoarse brusc şi îl fulgeră cu privirea.

— Nu fiţi sentimental, tovarăşe. Dacă le-aţi fi cunoscut pe SS-istele din lagăr, v-aţi fi îngrozit de ce erau în stare ! SS-iştii nici nu se comparau cu ele !

Locotenentul-major tăcu.

Maiorul dădu din cap aprobator.

— Pe mine mă interesează doar cei doi băieţi. Îi cunosc bine şi mă gîndesc mereu ce se va întîmpla cu ei pînă la urmă. Nimeni să nu-mi ceară să mă mai gîndesc şi la altceva.

— Nu-i chiar aşa de grav, încercă să-l liniştească plutonierul-major.

Maiorul se întoarse brusc şi se uită la el cu răutate :

— Ce ştii tu ! Krátký poate să facă o hemoragie pe drum, iar Kučera... rana aia de la tîmplă, omule, poate produce o meningită, că nici nu vă puteţi da seama.

— Totuşi să ajungem la o concluzie, repetă calm căpitanul. Se gîndea exact la acelaşi lucru ca maiorul şi locotenent-colonelul, poate cu mai mare grijă decît aceştia, pentru că cei doi băieţi erau din compania lui. Îi ştia bine,

le cunoştea toate dorinţele şi grijile lor, pe fetele cu care vorbeau, fiindcă de ani şi ani de zile el trăia aici, pe frontieră, sacrificîndu-se pentru serviciu şi... dar acum nu de asta trebuia să-şi amintească, fiindcă se obişnuise să se gîndească în primul rînd la datoria de militar. Chiar dacă în cazul de faţă era mai crunt.

Graniţa este, sau cel puţin a fost, un lucru nemilos.

Se uită pe hartă. Lumină cu o lanternă ceasul de la mînă.

— Aici zona frontierei e lată de douăzeci şi doi de kilometri, spuse încet.

— Şi ce credeţi, tovarăşe? îl întrebă locotenent-colonelul.

— Dacă femeia asta şi-a pierdut minţile şi a vrut să treacă graniţa, cred că ştia că nici pînă dimineaţa n-ar fi ajuns.

— Nu cred că intenţiona să ajungă la frontieră, remarcă maiorul. Arma găsită asupra ei confirmă că primise alte instrucţiuni.

— În timpul nopţii ar fi putut străbate în fugă, excluzînd toate greutăţile tehnice, cam douăzeci de kilometri, constată locotenentul-major.

— Mai puţin, îl contrazise ofiţerul care conducea cercetările. Considerînd că totul ar fi fost planificat, ar fi trebuit să fie luate în consideraţie şi condiţiile meteorologice. Întunericul şi ploaia.

— Nu! A fost o tentativă spontană.

— Bine, aprobă căpitanul. Deci cincisprezece kilometri. Dar zona frontierei e mult mai lată. În plus mai e şi regiunea asta militară despre care ştia sau ar fi trebuit să ştie. Mă gîndesc mereu la arma pe care o avea la ea.

Locotenent-colonelul zîmbi acru.

— Vouă, tovarăşi, nu vă iese din cap spionajul. Dacă cred orice, ei bine, numai asta nu.

— De ce?

Atunci zîmbi şi ofiţerul de contrainformaţii.

— Aşa nu se mai procedează demult. Nu vreau să vă învăţ. Acum se cheamă spionaj în mozaic. Cu siguranţă aţi auzit de asta la cursuri. Un bătrîn paşte capra pe un povîrniş şi în acelaşi timp numără maşinile militare care

merg jos, în vale, pe şosea. Da' de unde, nu-i vorba de nici un Apus. Femeia asta nici n-a vrut să ajungă pînă la sîrme. Se îndrepta undeva, spre un loc singuratic.

— Cred că socotise că sînt cam zece kilometri, se auzi glasul maiorului.

— Este numai o ipoteză care nu ne-ar simplifica prea mult munca, îl contrazise locotenent-colonelul. Picăturile de ploaie îi șiroiau pe tîmple. Ar fi putut să stea într-o maşină şi să aştepte acolo să i se raporteze, dar pentru el, ploaia însemna tot atît de puţin ca zăpada şi gerul.

— Zece, repetă îndărătnic maiorul. Scuzaţi, tovarăşe locotenent-colonel, dar aceasta este ipoteza mea.

— Şi a mea la fel, răspunse acesta. Însă trebuie să iau în consideraţie şi lucrurile mai greu de închipuit. Acest caz în sine e fantastic. Şi mobilul şi scopul pot fi fantastice.

— Asta nu ne ajută la nimic, se întunecă la faţă căpitanul, ştergîndu-şi cu o batistă părul ud de ploaie. Se gîndea acum la familiile muncitorilor forestieri care trăiau aici în apropierea frontierei.

De fapt la lucrul acesta se gîndea fiecare, însă nimeni nu o spusese cu glas tare. „Totdeauna, mai prudent cu părerile", obişnuia să spună locotenent-colonelul. Şi nu alegeţi niciodată calea cea mai comodă."

Căpitanul îşi spuse că, practic, n-ar avea cum să cadă bănuiala pe muncitorii forestieri. „Dacă a fost o fugă spontană, atunci e clar, a încercat să treacă frontiera. Femeile îşi pierd uşor capul. Dar... ezită o clipă, e tot la fel de posibil că fugea la vreunul din aceşti muncitori. La care din ei ? Toţi au cele mai bune referinţe, îi cunoaştem de ani şi ani de zile, grănicerii s-au împrietenit cu ei demult. Chiar prea mult. Uneori mi-e ciudă pe cîte unul din băieţii noştri care se mai chercheleşte. Nici cu cleştele nu poţi să-i tragi vorbele din gură ca să afli de la cine a cumpărat băutura (chiar dacă ştiu de unde, pentru că nici eu nu sînt uşă de biserică). Majoritatea familiilor trăiesc aici încă din '46. În anii aceia zbuciumaţi nici unul n-a stat pe gînduri atunci cînd a fost nevoie, chiar şi în miez de noapte, să dea ajutor băieţilor noştri."

Pe hartă, o linie reprezenta drumul probabil parcurs de femeia care fusese împuşcată. Se pornise de la premisa „nici un fel de cale comodă" ; intrusa cunoştea terenul şi

fusese atît de inteligentă încît să nu se ducă direct spre obiectivul fixat.

Ofițerul hașură pe hartă o zonă și trase o linie în formă de semicerc ce reprezenta cei zece kilometri.

— Cîte familii trăiesc aici ? întrebă el arătînd cu degetul spre linia de pe hartă.

Căpitanul începu să numească familiile muncitorilor.

— Chiar dacă este o absurditate, se întrerupse el din socotit, uitîndu-se la locotenentul-colonel.

— Nu-i deloc o absurditate, îl puse la punct locotenent-colonelul și fața parcă i se împietrise. După atîția ani, ar fi trebuit să știi lucrul acesta.

— Am înțeles, înghiți căpitanul. Deci nouăsprezece familii.

— Familii ?

— Nu, se corectă căpitanul. Sînt și niște burlaci. Cred că vreo trei..

— Nu-mi place cuvîntul „cred" !

— Trei, repetă căpitanul categoric.

— Tovarășe locotenent-colonel, permiteți să raportez : cei doi sînt la spital, strigă bucuros radistul.

Locotenent-colonelul zîmbi. În sfîrșit.

— Mențineți tot timpul legătura. Mă interesează orice veste de la spital ! Să continuăm, tovarăși !

— Deci nouăsprezece suspecți.

— Aduceți-i pe toți aici. Imediat. Asta e un caz cu totul deosebit și totdeauna mă supără cînd nu pot să-i dau de capăt. Fiindcă asemenea lucruri se termină totdeauna rău.

— Îi aduc pe toți ?

— Nu, doar pe bărbați. Femeile o vor putea vedea mîine la morgă.

Elipsa luminoasă începu să se destrame din toate părțile, după cum plecau mașinile militare. Rămăseseră la fața locului doar tehnicienii, specialiștii și mașina comandantului. Tehnicienii aveau reflectoarele lor speciale.

În mai puțin de o oră se adunaseră peste douăzeci de bărbați. Unii nici n-avuseseră timp să se spele. Erau posomorîți, fără să se fi supărat. Toți știau de greutățile care sînt aici, la frontieră, și de aceea nu se arătau deloc surprinși.

— Priviţi-le chipul, şopti locotenent-colonelul. Reflectoarele fură ridicate mai sus. Unul sau două, care aparţineau tehnicienilor, erau îndreptate spre faţa femeii. Generatorul bîzîia.

Veneau din întuneric spunînd bună seara încet. Pentru ei, ofiţerii nu mai erau oaspeţi cărora să le acorzi respectul. Probabil că nici unul din ofiţeri n-ar fi putut să doboare un molid gros de douăzeci de centimetri. Se apropiau de corpul care zăcea la pămînt, scoţîndu-şi de pe cap şepcile sau pălăriile lor slinoase. În atîţia ani văzuseră aici o mulţime de morţi, încît acest spectacol nu mai impresiona pe nimeni. Se uitau indiferenţi la acel chip fără viaţă. Era totuna pentru ei, dacă zăcea o femeie cu păr platinat sau altcineva. Erau obosiţi de muncă, dar totuşi ştiau că e vorba de ceva important — şi dădeau din cap.

Nu-i supărase faptul că fuseseră luaţi de la cină şi că trebuia să stea acum în ploaie. Şi aşa brigadierul de la ocolul silvic o să le mai dea ceva, nu e el chiar un avar.

— Acum e bine, începu Grünfeld, şeful de echipă. Amesteca ceha cu germana, dar acest lucru nu supăra pe nimeni. Acum un an aici se petreceau foarte des drame. Omul trebuia, de exemplu, să se scoale în miez de noapte şi să fugă să dea ajutor...

— Trebuia ? întrebă locotenent-colonelul zîmbind.

Dar acest zîmbet nu însemna nimic. Reuşea în acelaşi timp să urmărească atent toate chipurile care apăreau în cercul de lumină.

— Ei, nu trebuia, mormăi Grünfeld, *aber was kann man machen ?*

Unul dintre muncitori se apropie de căpitan. Îl înghioldi cu cotul ca între prieteni.

— A ieşit un rînd bun. Cred că are aproape optzeci de grade.

Căpitanul închise ochii.

— Şi se poate bea ?

— Eu o beau, răspunse muncitorul. Făcu un semn cu ochiul. Locotenent-colonelul ăla e un as. Ce zici, să-l chem şi pe el ?

— Deocamdată e mai bine să nu-l chemi, zîmbi uscat căpitanul. Uite, pe mine mă interesează asta, și arătă cu piciorul spre cadavrul femeii. Mi-a rănit doi dintre băieții cei mai buni. Întreabă și pe prietenii tăi, da ?

— Din ăștia nimeni, făcu un semn cu mîna muncitorul. Doar știți că aici ne cunoaștem demult, ce naiba !

Căpitanul încuviință. Nici el nu credea în teoria cu cei zece kilometri. Stăteau aici în picioare numai bărbați vînoși, cu ochii cinstiți. Era cu totul inutil să le pui pe fețe reflectoarele. Îi era rușine, fiindcă știa că muncitorii forestieri nu sînt chiar atît de proști, încît să nu priceapă ce se petrece aici.

Locotenent-colonelul se așeză lîngă el.

— Nici unul din ăștia ? întrebă. Dar imediat își dădu răspunsul singur. Da' de unde, nimeni din ăștia.

— Îi vine foarte greu omului să spună vorba asta mare „o recunosc“, zise locotenent-colonelul ridicîndu-și capul.

Erau aici slovaci reemigrați din România, nemți bătrîni, muncitori forestieri, pe care nici nu-i atinsese războiul, nu-i vorbă că nici nu-i interesase, trei cehi, dintre care doi cu familii și unul, Bouzek, singur. Era în divorț cu soția pentru că plecase cu altul. Căpitanul știa bine de ce și nu o condamna. O femeie tînără în pustietatea asta, cam greu. Îi e dor și ei să mai danseze. Ce să faci cu un bărbat rupt de muncă și care nu știe altceva decît să doarmă și iar să doarmă ?

Erau tăcuți ca niște stane de piatră. Poate că nici nu-și dăduseră seama de ce reflectoarele sînt îndreptate spre fețele lor.

— Deci nouăsprezece suspecți, izbucni maiorul.

— Eu — începu colonelul, așezîndu-se pe o stivă de lemne, picior peste picior — aș face pariu pe fiecare din ei. Am trăi bine, tovarăși, dacă am avea scris în frunte ce-am făcut sau ce avem de gînd să facem. Se gîndi o clipă. De fapt, nu. Viața n-ar mai avea nici un haz, pentru că ar dispărea momentele-surpriză. Asta e frumos la om, că reușește să ne surprindă cu ceva. Nu ? Dar nu cumva asta ar spune că-mi place să filozofez !

Alunecă de pe bucata de lemn. Zîmbi căpitanului.

— Un oarecare Mucius Scaevola a vrut să-şi bage mîna-n foc pentru cineva. V-aţi băga mîna-n foc pentru vreunul din ei ?

Căpitanul ridică din umeri.

— Vedeţi ? Nouăsprezece suspecţi. Dacă femeia asta nu şi-ar fi pierdut minţile, ar fi alergat la unul din ei.

7

Stogoričík, instructorul batalionului, primise ştirea telefonic foarte tîrziu. De fapt nu mai era nevoie de el, pentru că cei cinci cîini care fuseseră desemnaţi dăduseră greş din cauza ploii torenţiale.

Opri motocicleta atît de brusc, încît roata din spate derapă pe iarba udă de ploaie. Îi trebui cam mult pînă să-şi recapete echilibrul. Privea neîncrezător la urmele pe care le zărise în imediata apropiere a companiei. Ceva mai departe, covorul de iarbă era întrerupt de depunerile de noroi.

— Asta e lup, zise îngrozit.

Spusese asta cu glas tare, deşi nu era nici ţipenie de om. E drept, în turnul de observaţie stătea caporalul care urmărea atent cu binoclul frontiera ce începea să se trezească.

Dinspre companie răzbătea zgomotul veselei. Bucătarii erau în picioare. Ici-colo, se auzea chelălăitul trist al vreunui cîine care mai era încă închis în cuşcă.

Fixă motocicleta să nu cadă şi se apropie de urmă. Era proaspătă şi adîncă. De undeva, de la hotar, se prelingea un izvor care umezea tot timpul pămîntul noroios. Asemenea mici izvoare erau o mulţime aici, la frontieră. Urma avea contururi precise şi înalte. O bucăţică de noroi se prăvăli înăuntru.

— E de lup, repetă din nou cu glas tare instructorul. Ori e lup, ori nu mai înţeleg nimic.

Se aşeză în genunchi. Ridică doar capul şi pentru siguranţă îşi desfăcu închizătoarea tocului de piele în care era pistolul.

Mai erau cîteva minute pînă la revărsatul zorilor. În aer plutea un abur verzui, iar despre soare nici urmă, cu toate că ploaia stătuse demult și cerul căpătase o strălucire opalescentă ca de cobalt. Mestecenii albi începură să fremete pentru că simțeau că azi soarele va răsări devreme. Se scuturaseră de ploaie, îndreptîndu-și, într-o mișcare imperceptibilă pentru ochiul omului, frunzele spre răsărit. Carpenii și salba-moale încetară să mai fie atît de întunecoși, trunchiurile lor căpătînd nuanțe violete. Jos, în mlaștină, florile argintii ale jaleșului parcă luminau covorul de scînteiuțe galbene.

Nu era nici patru dimineața și caporalul din turnul de observație își ridică gulerul de la veston, închizîndu-l la gît. Dinspre miriști începu să se simtă răcoarea zorilor. Dincolo de frontieră, cîmpul arat ici-colo arăta trist, ca un steag negru.

Caporalul nu mai privea spre frontieră cu ochi prietenoși, pentru că după o noapte de pomină nimeni nu știa ce va aduce ziua următoare.

Instructorul batalionului stătea în genunchi și nici nu observase că apa îi pătrunsese prin stofa pantalonilor pînă la piele. Iubea cîinii și îi înțelegea. Dar și cîinii pe el. Era un specialist cunoscut și Klaučik al său, care sfîrșise atît de groaznic, sub roțile unei mașini, fusese unul din cei mai vestiți cîini.

Ochii instructorului se obișnuiră cu depărtările tulburi. Dimineața se ivea din coaja nopții ca un pui din găoace. Deocamdată, doar ciocănea, ca să-și facă loc.

„De unde pînă unde un lup pe-aici, își spunea în sinea lui sceptic. La urma urmei nu e chiar imposibil. Nu departe de-aici s-au făcut încercări de încrucișare între lupi și femele din rasa cîinilor ciobănești germani. Sălbăticiunea aceea superbă care s-a născut a fost botezată cîine lup ceh. Dacă vreunul din lupii ăia ar fi reușit să scape din cușcă..."

Razele dimineții începură să lumineze dealurile de la orizont. Nici o mișcare. Doar o vulpe, care se furișă pe lîngă o piatră ca o umbră. Și fiindcă omul care o observase nu schiță nici un gest și vîntul adia dinspre ea, vulpea trecu foarte încet. Putu s-o vadă cum se ferea să nu-și ude blana în iarba plină de rouă. Pășea ca o balerină, căutînd

să evite cît mai mult contactul cu iarba udă. Cînd nu reuşea, îşi scutura scîrbită labele ca o pisică.

Stogončík se apleacă din nou peste urmă şi o studie cu atenţie. Dădu neîncrezător din cap. Cunoştea toţi cîinii nu numai din compania în care era, dar şi din cele învecinate. Ştia aproape toate obiceiurile lor bune şi rele. Ceilalţi conductori de cîini îl apreciau foarte mult pentru acest lucru, ca şi pentru sfaturile preţioase pe care le dădea fiecăruia. Acum, de exemplu, ştia că nici unul din cîinii din împrejurimi nu are degetele atît de lungi şi nu e aşa de greu, încît să lase o urmă atît de adîncă.

Abia după aceea mai observă că erau şi alte urme, pe care, la început, din cauza iritării, nu le văzuse. Erau mai mici şi mai discrete.

„Înseamnă că au fost un cîine şi o căţea", se corectă. Noaptea îi spuseseră ceva la telefon de Liza, dar nu înţelesese nimic. Abia acum pricepu ce se întîmplase.

Zîmbi. „O alegere firească. Unde l-ai găsit, măi fato ?"

Se gîndi pe rînd la fiecare din cîinii de prin împrejurimi. Cei de serviciu nu erau puşi la socoteală. „Poate doar Prinţ, dar nici urma lui nu e atît de tare. De fapt, cîinii de serviciu nu hoinăresc noaptea fără rost, liberi să facă ce vor, ci numai însoţiţi de conductori. Într-adevăr, în cîteva curţi erau cîini, rasă comună, nişte «coteţari». O căţea de la grăniceri nu s-ar compromite cu unul ca ăsta !"

Se ridică şi se uită spre orizont. Vîntul de dimineaţă mătura ceaţa. Pe faţa instructorului se putea citi o expresie de groază şi de admiraţie în acelaşi timp.

Caporalul din turnul de observaţie privi prin binoclu în aceeaşi direcţie şi fluieră uimit.

Liza alergase tot timpul alături de el. Înainte de revărsatul zorilor, îl lăsase să o ia înainte. Era obosită. Altădată rezista şaizeci de kilometri şi ar mai fi alergat încă o sută dacă i-ar fi dat voie conductorul.

Era obosită de absurditatea acestei goane. Dacă ar fi urmărit cel puţin pe cineva, ar fi ştiut că are o ţintă de atins. Dar să alergi, fără să ştii de fapt pentru ce, e cel mai groaznic lucru. Îi era foame. Pînă acum nu simţise niciodată cum e cînd ţi-e foame. Totdeauna o hrăniseră cu

carne selecționată, cu orez, sosuri și mîncăruri cu zarzavaturi, pregătite după un meniu întocmit cu grijă de veterinar, pe care însă îl completa pe ascuns grăsunul Štencl, pentru că îi erau dragi cîinii.

Îi era foame cu adevărat și prezența acestei senzații, necunoscută pentru ea, o neliniștea.

Era oboseala gîndurilor neclare cu care își chinuia mintea. Singura întrebare lucidă pe care și-o puse era cum o să se termine cu noaptea asta pînă la urmă.

Rămase mai în spate și scheună încet.

Nu se întoarse. Părea că îi este absolut indiferent dacă aleargă sau nu după el. De fapt era pur și simplu sigur că ea se ține după el. Devenise prietena lui și din acest moment încetase să mai aibă un drum al ei.

Liza era conștientă de acest lucru și suferea. Fel de fel de gînduri îi veneau acum în minte.

Foamea îi crea o stare de amărăciune. Pentru că nu reușea să dea de rostul lucrurilor, îl ajunse și îl apucă cu dinții de șold.

Nu se întoarse spre ea. Se mulțumi doar să-i arate colții și continuă să alerge mai departe.

„Oriunde ai alerga, peste tot o să dai de oameni", mîrîi spre el. Poate că a spus altfel, pe limba ei, dar sensul a rămas același.

Dintr-o dată o apucă tristețea. Pădurea în jurul ei era neagră, iar apa se prelingea de pe frunzele copacilor. Nu simțea în suflet nici o bucurie, cu toate că el alerga alături de ea.

„N-am avut nici un motiv ca să-i fac una ca asta stăpînului meu, se gîndea ea. Și chiar în clipa cînd am simțit în depărtare mirosul de pudră și de parfum. Nici măcar nu l-am prevenit..."

Nu se mai uită pe unde mergea și se împiedică. O frîntură dintr-o ramură i se înfipsese între degetul al treilea și al patrulea și o jena. Se lăsă din nou pradă gîndurilor.

„O noapte mai merge, o scot eu la socoteală. Stăpînul e-nțelegător. Dar să fug eu de lîngă el, cînd nu mi-a făcut niciodată vreun rău".

Era buimacă. Prea multe evenimente dintr-o dată. Apoi toată după-amiaza fusese de serviciu. De fapt, de ieri de la prînz nu se mai odihnise și nici nu mîncase ceva.

Începu să-l ia cu binişorul.

„Lup, tu nu ştii cum e pe-aici. Îţi spun, e imposibil să fugim de oameni, pentru că ei sînt peste tot."

„Îi urăsc ! mîrîi în timp ce alerga. Nu vreau să am de-a face cu ei. Au luat biciul pentru mine."

De-abia acum observă că respira destul de greu şi că distanţa dintre ei se mărise. De asemenea că tot mereu o ia spre dreapta.

„N-are decît să facă ce vrea, nu pot să-i cer să alergăm amîndoi în aceeaşi direcţie." De cîte ori încerca să facă acest lucru, Liza îl ajungea din fugă, lovindu-l cu capul în picior.

El alerga spre pădurile nesfîrşite la care visase atît, departe de oamenii care miros a tutun şi a lemn, departe de compania de grăniceri şi de aşezarea muncitorilor forestieri, acolo unde nu e nici ţipenie de om.

Dar ea... pentru că acum îi venise mintea la cap... ea voia la companie. Era destul de isteaţă şi îşi dădea seama că niciodată n-o să-l poată convinge. Proceda cu tact. Centimetru cu centimetru o lua tot mai mult spre companie. Dacă nu vroia s-o urmeze, îl înghiontea cu capul sau îl împingea cu pieptul mereu spre dreapta, încît fără să-şi dea seama alergau de fapt într-un semicerc, apropiindu-se tot mai mult de companie.

Poate că acum raţiunea începuse să învingă pasiunea pentru simplul motiv că Liza nu avea al treilea centru nervos ca suprastructură a sistemului cortical, (cu toate că în legătură cu această problemă ar fi putut să se nască lungi controverse sentimentale, în care de partea mea s-ar fi situat toţi cei care au cîini, iar împotriva mea ştiinţa ; din respect obligatoriu şi nesincer faţă de ştiinţă recunoaştem deocamdată acest lucru — că într-adevăr nu avea suprastructură) şi că îşi scosese din suflet toate celelalte sentimente de prisos. Animalul care trăieşte în natură nu are nevoie de atît de multe sentimente ca omul care trăieşte între oameni. Natura nu este totuşi atît de rafinată încît să trebuiască tot timpul să te gîndeşti cum să o înşeli.

În sufletul ei rămăsese doar un singur sentiment, cu totul şi cu totul real : va avea căţei. „Am nevoie de el acum, ca să-i apere. Asta a şi fost motivul pentru care am ales un cîine mare şi puternic." Nu putea totuşi să înţe-

leagă cum de adunase în el atîta ură față de oameni, pentru că într-adevăr, ea nu știuse ce-i acela bici, niciodată nu fusese pedepsită — cea mai mare pedeapsă pe care o primise erau smuciturile cu lesa, cînd lănțișorul din jurul gîtului îi intra puțin în carne, și cuvîntul „ptiu !". Nu avea de unde să știe că dincolo cîinii sînt crescuți prin metode drastice, că lucrează de frică și nicidecum din dragoste față de om.

„Mi-e foame" îi spuse ea deodată pe un ton care impunea respect. Se opri în loc supărată. Mîrîi ceva care vroia să însemne : „Dacă m-ai vrut, atunci îngrijește-te de mine." Își dădu seama că n-o să fie ca fostul ei stăpîn („da' de unde «fostul» meu stăpîn, am plecat puțin, dar el rămîne mai departe stăpînul meu și ce-o să-mi audă urechile"...) care îi aducea pe o farfurie curată mîncare caldă și gustoasă.

Mai alergă un timp și în cele din urmă se opri. În ochi i se citea răutatea, pentru că își amintise din nou de oameni și de bici. Și lui îi era foame, știa cum este cînd ți-e foame, fiindcă deseori stăpînul uita de el sau cheltuia pe băutură banii care îi primea pentru mîncarea lui. De fiecare dată se descurca singur.

Din această cauză nu putu înțelege ce o apucase pe Liza ca, așa, tam-nisam, să declare cu seninătate că i-e foame și să aștepte ca cineva să-i aducă mîncarea la nas.

Cățelele-lup pe care le cunoscuse dincolo mergeau cîteodată cu el la vînătoare. Ele hăituiau vînatul, iar el doar sugruma prada.

Se abținu să reacționeze. Își scutură capul nobil și își spuse că toate astea sînt mofturi care vor dispărea după prima bătaie.

„Rămîi aici și așteaptă", îi porunci.

Nu durä mult și luă urma unui iepure.

Se întoarse repede, însă cele cîteva minute cît rămăsese singură, fură suficiente pentru a-i veni în minte gînduri trădătoare. Avea un miros mai bun decît el. Simțea în depărtare prezența oamenilor. „Sînt de-ai mei", își spuse, și începu să schelălăie încetișor. O apucase un dor de grăniceri, de ceilalți cîini, de căsuța ei frumoasă cu plasă la intrare, ca să nu poată fugi cînd îi venea cheful. Era destul de spațioasă pentru zbenguială, se putea plimba în

interior liberă, fără zgardă, fiindcă era interzis să fie legaţi cîinii în cuşti, ca să nu se sugrume. Mai avea înăuntru, în căsuţa vopsită în galben, un culcuş ca un pat, pe care era aşternută o rogojină moale, schimbată cu regularitate. Acolo se cuibărea ea cînd îi era frig.

Se întoarse şi îi aduse iepurele comandat. Venise tocmai în clipa cînd Liza era gata-gata s-o pornească spre companie. Se aşeză lîngă ea şi c-o mişcare rapidă sfîrtecă burta iepurelui. Mînca încet, fără s-o bage în seamă. Trăgea de carnea crudă, iar oasele moi trozneau în dinţii lui puternici.

Liza simţise un miros de sînge care nu-i spunea nimic. Pînă acum nu o interesaseră sălbăticiunile, fiindcă, de mică, o dezvăţaseră de acest obicei. Dacă lua o urmă, putea să-i apară în drum orice vietate, că n-o interesa, deoarece nu trebuia să piardă urma.

Sîngele mirosea plăcut şi în acelaşi timp respingător. Strîmbă din nas scîrbită şi făcu totuşi cîţiva paşi ca să vadă iepurele mai bine.

Nu mîrîi, dar o privi duşmănos. În lumea lui sălbatică domnea o lege veche, de fier. Mai întîi trebuie să mănînce masculul şi abia după aceea, dacă mai rămîne ceva, femela. Era într-adevăr o lege veche, pentru că masculul avea nevoie de forţă la vînătoare. Şi totdeauna acesta se îngrijea de femelă, chiar dacă nu avea cu ea decît o legătură pasageră. Cu totul alta ar fi fost situaţia în cazul în care femela ar fi avut pui de alăptat. Atunci s-ar fi aplicat cealaltă lege, la fel de veche şi de inflexibilă, care apără maternitatea. În primul rînd ar fi mîncat femela, apoi căţeii, şi la urmă, ce rămîne, masculul. Atît de puternic este la animale simţul de autoconservare şi dorinţa de perpetuare a speciei.

Lup nu era totuşi chiar atît de dur. Îi lăsă Lizei cea mai fragedă bucată de carne.

„Trebuie să mănînc asta ?" întrebă surprinsă.

Se uită la ea. Nu mai înţelegea nimic. I se părea că este altfel decît celelalte cu care era obişnuit. „O să am de furcă destul cu ea."

Mirosul de carne o atrăgea şi o respingea în acelaşi timp. Niciodată n-a putut suporta sîngele proaspăt. Acum era o situaţie cu totul excepţională. Trebuia să facă un lucru pe care oamenii i-l interziseseră mereu. Odată, vete-

rinarul strigase la bucătar care îi aruncase în farfurie cîteva bucăţi de carne crudă : „Omule, noi aici nu dresăm feline !“

Acum într-adevăr îi era foame şi nu era nici o speranţă ca stăpînul ei să apară aici în pădure cu farfuria cu mîncare caldă şi îmbietoare.

La început linse, cu reţinere, cu limba ei lungă şi roză marginile burţii sfîrtecate a iepurelui.

Lup o urmărea mîrîind înfuriat. Nu i-a fost chiar aşa de uşor să prindă iepurele. „Ce fel de căţea mai e şi asta ?“ îşi spuse.

Constată că totuşi carnea era bună la gust. Băgă botul în burta iepurelui, apucă cu dinţii şi trase. În acea clipă din cele mai adînci zone ale subconştientului răsună chemarea străbunilor care generaţii întregi se hrăniseră numai cu carne crudă.

După ce se sătură, căscă şi se tolăni pe-o parte. Totdeauna făcea aşa cînd era în căsuţa ei frumoasă, acum inaccesibilă. Nici un soldat nu cuteza să o trezească. În companie, cîinii aveau acelaşi program de odihnă obligatorie, la fel ca grănicerii.

Dar Lup era în picioare. Mîncase ca să prindă putere pentru a alerga mai departe. Nu avea nevoie de odihnă. O privi o clipă descumpănit. Era pentru el din ce în ce mai enigmatică.

Se simţea mai apropiat de natură decît ea. Instinctul îi spunea că trebuie să se grăbească, să plece de lîngă resturile prăzii, pentru că în curînd o să-şi facă apariţia omul. Acestuia nu-i place dacă îi ia cineva vînatul de sub nas. Omul are drept la tot ce e bun în natură. La tot ce se poate mînca. Dar căţeaua asta, pur şi simplu nu ştie să se comporte în natură.

„Nu cumva vrei acum să şi dormi“, mîrîi la ea.

„Vreau“, scheună Liza.

„Asta s-o crezi tu !“

Se ridică istovită, privindu-l cu uimire. Nici un cîine nu-i vorbise pînă acum aşa. Şi pentru că totul fusese spus scurt şi autoritar, nu avu putere să strecoare în mîrîitul ei nici cea mai slabă nuanţă de împotrivire. Poate că ar fi ripostat, dar simţi din nou mirosul oamenilor. Şi nu numai

mirosul, ci și aburul. Probabil că bucătarii pregăteau masa de dimineață.

Lup nu vroia să iasă din pădure. Ea însă trecu pe lîngă el complet indiferentă, alergînd disperată spre o ridicătură de pămînt înroșită de florile parfumate de iarbă-neagră și scoruș.

Simțea primejdia și ezita.

„Niciodată să nu te mai urci pe-o ridicătură de pămînt ca să te vezi toată", îi spuse.

Nu se opri și nici nu întoarse capul după el. Și-aici era ceva pe care nu-l înțelegea. În cei patru ani de viață avusese multe prietene, dar nici una din ele nu ieșise din cuvîntul lui, cel puțin pînă fătau. După aceea, se plictiseau unul de altul și totul se relua de la capăt.

Dar cățeaua asta fusese crescută printre oameni care o iubeau și față de care ea nutrea aceleași sentimente. De aceea era cu totul altfel.

Liza alergă sălbatic pînă la punctul cel mai înalt al ridicăturii de pămînt și se așeză pe burtă cu labele din față întinse. Rîcîia cu ghearele pămîntul și pietrișul, ca o pisică mulțumită. Fiindcă lumea ei adevărată era foarte aproape.

Nu-i rămînea nimic altceva — și făcu asta pentru prima dată-n viața lui — decît să alerge după ea. Își pregătise o droaie de vorbe de ocară, dar în primul rînd că o să-i tragă o bătaie bună. Dar nu reuși să pronunțe nici măcar o singură silabă. Era îngrozit de ceea ce vedea în fața ochilor. De-abia acum își dădu seama că toată noaptea alergase fără rost, că fusese un prost fără pereche, fiindcă, pînă la urmă, ea l-a dus tot unde a vrut.

Jos, sub ridicătura de pămînt începea un povîrniș verde, neîmpădurit. Iarba pe care nimeni nu o cosise, pentru că era acră, crescuse înaltă cam de-un metru. Povîrnișul sfîrșea într-o vale prin care curgea un pîrîu cu albia roșiatică, din cauză că apa nu era bună de nimic.

Clădirile companiei erau pe latura opusă a văii, acolo unde soarele bătea cel mai mult. Din coșul uneia din ele, numai cu parter, se înălța liniștit o dîră de fum albastru care se îngroșa din ce în ce, semn că bucătarii pregăteau de zor masa de dimineață. Mai sus de clădirea de cărămidă care adăpostea birourile companiei se vedeau două barăci solide, în care era mult mai intim și mai cald decît

în cancelariile companiei. Într-una din ele locuiau militarii, iar în cealaltă ofiţerii cu familiile lor. Mai în spate, cam la o sută de paşi de clădirea companiei, într-un loc însorit, erau zece căsuţe galbene, arătoase, unite de un acoperiş comun.

Aici locuiau cîinii.

Auzi schelălăitul sonor al lui Prinţ şi mîrîi în semn de recunoştinţă.

„Ai un nas fin, camarade ! M-ai simţit şi ai vrea să treci prin plasă, numai că nu se poate chiar aşa. Şi ce-ai zice dacă pe lîngă toate astea ai da cu ochii de Lup !" Ceilalţi cîini deocamdată tăceau, mulţumindu-se doar să adulmece. În aer plutea un miros imperceptibil de cîine străin şi acest lucru îi irita.

După un timp începu să schelălăie şi Zmeu.

Cu toate că avea acum multe mustrări de conştiinţă, totuşi inima nu-i tresăltă de bucurie, tocmai pentru că cei doi simţiseră nu numai prezenţa ei, ci şi a celuilalt.

Peste toate plutea o lumină albastru-verzuie. Frunzele ca de piele ale stejarului începură să fremete, presimţind dimineaţa care se va naşte în curînd. Veveriţele erau demult în picioare şi căutau cuiburi de păsări din care să poată fura ouăle. Natura se trezea treptat-treptat. Undeva se auzea ciocănind un graur, iar piţigoii adormiţi începură să sporovăiască. Prin iarbă se rostogolea un arici dolofan. Se grăbea, pentru că era timpul să se culce. Toată noaptea fusese în peţit. Acum se întorcea nedormit, supărat şi obosit. Nici nu vedea bine pe unde merge, astfel că se pomeni în botul unui cîine uriaş. Îl cercetă curios. Constată, fără să se sperie, că este un frate mai mare, un cîine.

Aricii au o inimă curajoasă, ţepii lor sînt de-ajuns pentru a-i pune la adăpost de colţii altor animale. Ariciul dupăi, vrînd mai mult să-l ameninţe, şi se depărtă cu paşi mărunţi.

Lup-Negru nici nu-l băgă în seamă. Se urcă derutat pe ridicătura de pămînt, uitînd tocmai de ceea ce o prevenise pe Liza. Rămase neclintit, fierbînd de mînie pentru că fusese păcălit. Lîngă el stătea culcată căţeaua trădătoare. Poate mai curînd naivă, decît trădătoare.

Auzea schelălăitul disperat al cîinilor din companie. Era gata să primească orice luptă. Nu înţelegea totuşi de ce

trebuie să o facă pe viață și pe moarte pentru o cățea, cel puțin așa părea după lătrăturile care răzbăteau pînă la el. „Cu toate ciudățeniile ei, cățeaua asta merită să te lupți pentru ea“. Mîrîi abia auzit, fiind sigur de triumful său. Își înălță capul spre cerul parcă vopsit cu lac incolor și scoase un urlet de lup. Se miră singur de glasul lui. Niciodată pînă acum nu scosese un asemenea urlet...

Era strigătul de luptă al strămoșilor săi.

Aceasta se petrecea chiar în clipa cînd instructorul Stogončík și caporalul Šulc îl zăriră din turnul de observație. Instructorul porni motocicleta, iar caporalul ridică receptorul telefonului.

— E cel mai frumos exemplar pe care l-am văzut vreodată, șopti Stogončík vrăjit.

— Și ce-i cu asta, zise căpitanul Hájek, frecîndu-și ochii roșii de nesomn. Nu-i de-ajuns ce ne-a făcut păcătoasa aia, acum mai vine și cu ăsta ! continuă supărat.

— Am aflat ceva pe la companie, îngăimă Stogončík. De fapt nici nu-l interesase ce i se spusese. Acum se gîndea numai la Liza și la cîinele cel negru.

— M-am săturat de istoriile astea cu cîini, răspunse tăios căpitanul. Îi venea să ia o piatră și să arunce în ticăloasa și perfida de Liza care stătea tolănită liniștit și complet indiferentă. Dacă și-ar fi făcut datoria, nu se întîmpla ceea ce s-a întîmplat, bombăni nemulțumit.

— Nu putem tot timpul să ne facem datoria, mormăi instructorul. Nici oamenii și nici cîinii nu sînt mașini. Totdeauna se mai întîmplă cîte ceva și trebuie să închidem ochii.

— Am închis ochii și asta era să ne coste viața a doi oameni de-ai noștri, răbufni căpitanul.

— S-a aflat ceva despre moartă ?

— Deocamdată nimic. De asta se îngrijesc alte organe.

— Măcar uitați-vă la cîinele ăsta frumos !

Căpitanul strînse puțin din ochi. La început nici nu-i veni să creadă că animalul acela înalt și puternic, ce se profila în orizont, este un cîine, din cauza soarelui care începea să răsară. Impropriu zis să răsară, pentru că de fapt el apare brusc de după munți și tot așa de repede

apune. Acum, din cauza iluziei optice, silueta cîinelui părea și mai mare. Și tocmai acolo sus stătea Liza, culcată pe burtă, rîcîind pămîntul cu labele din față.

„Ce-aș mai arunca într-acolo cu o piatră, se gîndi căpitanul furios, însă e distanța prea mare. Cînd o să iasă Kučera din spital o să dau o raită cu el". Avu o tresărire și se înduioșă puțin. „Sper, totuși, să iasă din spital".

Mînia și supărarea căpitanului pe Liza trecu acum și asupra lui Lup-Negru.

— Trebuie să-l lichidăm, spuse înrăit instructorului.

— Sper că nu vorbiți serios, tovarășe căpitan, ripostă acesta.

— Sînt comandantul companiei. Să vă intre bine în cap, tovarășe instructor.

Instructorul luă poziția de drepți. Vru să mai spună că nu se poate una ca asta, din moment ce știa că și căpitanul iubește cîinii, dar nu mai scoase nici un cuvînt.

Locotenentul-major veni în fugă. Nici el nu dormise toată noaptea. Aproape toți ofițerii și subofițerii stătuseră pînă în zori lîngă aparatele de recepție, așteptînd vești de la spitalul situat la o depărtare de douăzeci și cinci de kilometri de frontieră. De fapt nu dormise nici trupa, plantoanele trebuind să dea militarilor informații în fiecare clipă.

La început știrile fuseseră destul de alarmante. Cel mai grav fusese faptul că spitalul nu dispunea de un flacon de sînge din aceeași grupă care o avea pușcașul Krátký, dar pînă la urmă, printr-o minune, s-a rezolvat totul repede. Au sărit în ajutor locuitorii din Budějovice. De-abia spre dimineață veștile au fost mai bune : „Conductorul Kučera are o ușoară comoție cerebrală, din cauza șocului produs de izbitura glontelui. Pușcașului Krátký i s-a făcut transfuzie și este în afară de pericol".

Nici trupa și nici comandanții nu se mai interesau de femeia care murise. Nu era chiar un fapt banal, din contră, acum devenise un caz interesant, însă aici era încetățenită regula că oricine va pătrunde în zona militară, indiferent din ce parte vine, să fie întîmpinat cum se cuvine.

— Ce exemplar superb, izbucni instructorul, privind spre orizont.

— Dacă am putea să-l prindem viu, îi cîntă în strună locotenentul-major Tomiček.

— Ia mai lăsați-mă în pace, se răsti căpitanul. Ce-ați realiza, tovarășe locotenent-major, dacă am reuși să-l prindem viu ? întrebă el malițios. Aici n-am avea ce să facem cu el.

Căpitanul căzu pe gînduri.

— Să încercăm. Prea insistă băiatul ăsta. Eu, însă, nu cred. Nu mi s-a întîmplat încă niciodată să prind viu un cîine de-al lor. Ei nu iubesc oamenii, fug din calea lor. E vorba de altă educație.

— S-au mai întîmplat și alte cazuri din acestea, replică locotenentul-major.

— Da, însă nici unul mie.

Locotenentul-colonel veterinar simțise cearta și știa că dacă va izbucni, aceasta se datorește nopții de nesomn petrecută de toți și nervilor încordați la maximum. Nici pe el nu-l interesa femeia împușcată azi-noapte. Îi păsa doar de cîini, lucru de la sine înțeles... Propusese cu inima grea lichidarea intrusului. Chiar dacă avea rezerve față de această propunere, pentru că Lup era o splendoare de cîine, totuși, știau cu toții că este cea mai înțeleaptă soluție.

— Cine știe ce boală mai aduce. Pun rămășag că ei tot anul nu vaccinează cîinii. Și acolo tocmai bîntuie febra aftoasă. Ajunge un bacil pe labe și o vom avea și noi aici.

Locotenentul-major nu se lăsă mai prejos.

— Dar aici nu avem nici o fermă de creștere a vitelor, îl repezi enervat.

— Dacă lucrurile vor merge tot așa, în curînd o să avem și fermă de creștere a vitelor, zise căpitanul și zîmbi. Atunci o să fie bine.

Instructorul batalionului se uita la Lup.

— Păcat de el, zise dînd din cap.

Știa că hotărîrea comandantului nu poate fi schimbată. Problema era foarte complicată. Exista chiar și o convenție — orice cîine care trece granița să fie înapoiat... dacă se reușește să fie prins. Mai precis spus, dacă reușește o persoană militară să-l prindă.

Veterinarul spuse și el că altă soluție decît lichidarea cîinelui nu există. Admițînd că totuși ar fi fost prins viu,

diavolul ăsta frumos tot n-ar fi putut să fie folosit pentru serviciul grăniceresc. Chiar de la depărtare se cunoştea că este un cîine învăţat să sugrume şi să ucidă. Un animal care urăşte oamenii.

— Are în jur de patru ani, adăugă veterinarul posomorît. La vîrsta asta nu mai poate fi vorba de o reeducare.

Clădirea de zid a companiei şi cele două barăci din lemn începură să se zguduie şi să bubuie din cauza a fel de fel de zgomote.

— Deşteptarea !

Primul care se rostogoli din pat gîfîind fu grăsunul Štencl, un ostaş cu ochii melancolici şi albaştri ca cerul de vară. Aceşti ochi naivi parcă veşnic se mirau de ceva. Totdeauna ochii omului se miră de cîte ceva. Fiecare secundă aduce o surpriză. Štencl cîntărea cel puţin o sută de kilograme. La prînz mînca şaizeci de găluşti şi o porţie dublă de carne de porc, dar după o oră îi era din nou foame. Într-un fel era un ostaş nefericit, pentru că deşi avea cele mai bune intenţii, de cele mai multe ori lucrurile îi ieşeau pe dos. Odată îi plesnise cureluşa mînecii de protecţie, tocmai în clipa cînd Prinţ se repezise la el. În ziua aceea pe cîine îl dureau dinţii şi nu avea chef să înşface nimic. Între el şi cîini era o dragoste reciprocă, fiindcă aceştia nu vroiau niciodată să se joace de-a urmăritul şi urmăritorul.

Grăsunul Štencl era acum gata de program printre primii. Stîngăcia îi ţinea loc de îndemînare. Îl chinuia faptul că nu ajunsese conductor de cîini şi că misiunea lui era doar să-i întărîte.

Dar era ceva ciudat cu Štencl şi cu cîinii. Probabil că animalele simţeau că le iubeşte şi ori de cîte ori executa cu ele programul de marcare a urmei, nici unul din cîini nu se repezea la el. De fapt nici el nu lua în serios jocul cu cîinii.

În sfîrşit, compania se adunase.

— Cîinii ! ordonă căpitanul. Se uită spre deal. Lup şi Liza stăteau acolo ca două statui.

Soarele răsări foarte repede şi tot aşa de repede se schimbă şi înfăţişarea întregii naturi. Dacă în urmă cu cîteva clipe mai avea culoarea levenţicăi, acum totul era scăldat într-o lumină portocalie. Iarba avea o culoare verde-proaspătă, strălucitoare, la fel şi frunzele mestece-

nilor. Între ele, ici-colo păianjenii își țesuseră plasele în care picăturile de rouă străluceau ca niște perle. Tot păsăretul ciripea de zor. Pe zada din apropiere se vedeau acum și cicatrice roșii. Cele din partea de sus i le făcuse copacului natura, iar cele de jos, cîinii, care trecuseră pe aici. În dimineața asta chiar și o cicatrice obișnuită, maronie, avea o mulțime de nuanțe, începînd de la violet, în mijloc, și terminînd cu roșul strălucitor, de scoruș, la margine.

Locotenentul-colonel veterinar urmărea toată această zarvă și agitație și își spuse că ar fi păcat să omoare pe cineva într-o dimineață atît de frumoasă ca aceasta. „Mai bine îmi văd de tratamentele mele și de cățel, să ia în greutate, decît să fac o injecție mortală".

Căpitanul se uita la ceas. Secundarul indica ultimele zece secunde pe care le mai avea compania la dispoziție ca să fie gata pentru raport. Totdeauna se mai găsea cîte un nătărău care încurca lucrurile. Locotenentul-major îl biciuia cu privirea pe cel întîrziat, gîndindu-se că iar o să primească un bobîrnac din partea căpitanului. „N-are nici o importanță, tovarășe locotenent-major, că după orele de program sîntem cei mai buni prieteni".

„Lasă băiețică, o să te-ncinzi tu azi mai ceva ca soarele de pe cer și o să vezi de-acum înainte cum o să te poți scula dimineața".

Adjutantul controla cu atenție cîinii care stăteau fiecare lîngă conductorul lui.

— Nu vreau nici un fel de încăierare, urechi sfîșiate și boturi mușcate, spuse adjutantul conductorilor.

Locotenentul puse o întrebare complet inutilă, crezînd că între timp căpitanul se răzgîndise :

— Lăsăm cîinii liberi ?

În loc de răspuns, căpitanul dădu din cap în semn că nu. La fel se gîndise și instructorul.

— Nu putem risca, lăsînd un cîine de-al nostru să fie sfîșiat. Se pare că nu va fi chiar așa de simplu.

Toți se uitau acum spre creasta dealului.

Acolo nu se schimbase nimic. Lup stătea în picioare în același loc, iar Liza culcată lîngă el.

— El simte și de aceea ne așteaptă, spuse, ca un cunoscător, locotenentul-major.

— Pesemne că e un bătăuş, adăugă căpitanul ridicînd din umeri.

— Da' de unde. Nu vrea să o părăsească, răspunse Stogončík, care ştia despre cîini mai multe lucruri decît toţi ceilalţi de faţă la un loc.

Căpitanul făcu doi paşi înainte şi strigă :

— Liza !

Adjutantul dădu din cap :

— N-o să vină, deoarece conductorul ei nu e aici.

— Şi dacă ar fi ?

— Atunci ar veni în fugă. Căţeaua totdeauna se întoarce.

Căpitanul o chemă din nou. De sus, din vîrful dealului, Liza îi răspunse schelălăind disperată. Nu o strigase conductorul, dar pe căpitan îl iubeau toţi cîinii. În aşteptarea încordată se auzi de sus un mîrîit grav, ameninţător. Grupul statuar, ca de piatră, se clătină puţin, însă imediat încremeni din nou. Dinspre marginea pădurii ţîşni o gaiţă ţipînd speriată. Toţi se uitară într-acolo.

Muncitorii forestieri mergeau tăcuţi la lucru. Păşeau încet, cu capetele plecate. Deocamdată nu-i interesa deloc ceea ce se petrecea în vale.

Căpitanul ar fi putut să dea de mult ordinul, dar ezita. Animalul acesta superb îl fascinase. Se uită la tăietorii de lemne şi îşi spuse că bărbaţii aceştia au o energie inepuizabilă. Nici ei n-au dormit astă-noapte. Cu siguranţă că au stat şi-au vorbit în casele lor despre femeia ucisă. Asemenea lucruri nu se petrec prea des. Acum ar fi trebuit să doarmă şi ei mai mult. Se aştepta ca dimineaţă să vină vreunul şi să-l roage să telefoneze brigadierului silvic, dar nu s-a întîmplat aşa. Dimpotrivă, acum plecaseră la munca lor istovitoare, ca şi cum ar fi fost o zi la fel ca celelalte.

Primul păşea Rambousek, un butoi de bere cu un nasture în loc de nas, un cunoscător, aproape autorizat, în materie de exploatare forestieră. Trăia aici de optsprezece ani şi spunea mereu că n-ar schimba pentru nimic în lume munca la pădure, la fierăstrău, afirmînd că cel care a simţit o dată parfumul lemnului, nu mai părăseşte pădurea toată viaţa. Totuşi munca la fierăstrău are şi riscul ei, pentru că rumeguşul ajunge foarte uşor în plămîni. De aceea,

Rambousek mergea cu mai multă plăcere la doborît copaci.

În urma lui era Bouzek. Greu de spus ceva despre el. Fără nevastă, nu umblă după fete, deşi e tot numai o glumă.

Apoi Tonda Franěk, un bărbat care nici el nu ştie să zîmbească, un holtei. Într-adevăr, pe el te poţi baza, e poate cel mai puternic dintre toţi. Odată s-a rezemat cu spatele de un pin care începu să se prăvălească spre Kratochvíl. Simţind primejdia, s-a întors, a prins copacul şi l-a ridicat ca pe-un fulg, salvînd viaţa tovarăşului său.

Doar că Franěk era al naibii de mohorît şi inaccesibil. Se spunea despre el că nu e în toate minţile, însă căpitanul era convins că nimic din toate astea nu e adevărat.

După acesta veneau Gustl Grünfeld şi Frýda Hartmann, nemţi de origine, amîndoi adevăraţi muncitori forestieri, care au trăit aici în timpul războiului. Poate că nici nu ştiau că e război, fiindcă Hitler, avînd nevoie de lemn, nu se lega de muncitorii forestieri... „Poate că nu ştiau", se gîndi căpitanul, şi imediat îşi aminti de ultima noapte... Gustl e un bărbat aspru, ce pretenţii poţi avea de la un tăietor de lemne. Dar poate că nici nu e asprime, fiindcă aici natura nu-i prea răsfaţă pe oameni. Apoi Frýda, fiul lui Gustl. Se născuse prin patruzeci şi cinci şi tocmai acesta a fost motivul pentru care Grünfeld nu a fost evacuat împreună cu ceilalţi.

Se gîndea mereu la femeia aceea cu părul platinat care zăcea la pămînt împuşcată. „Frýda nu ştie să privească omul drept în ochi, s-ar fi putut ca şi el... Da' de unde, anul trecut ne-a ajutat să prindem banda aceea de cinci persoane care avea chef să ciuruiască cu gloanţe... poate că şi femeia asta intenţiona să facă la fel...

Cel adus de spate este Béla Ország. În spatele lui merge grăbit slovacul Jáno Kováč, un băiat de mai mare dragul. Toate fetele îl cunosc şi poate că îl şi iubesc, însă trebuie să meargă o bucată bună de drum după drăguţele lui. Apoi cei doi slovaci, reemigraţi din România, care şi-au păstrat acea inimă slovacă, bună şi largă — Imre Lovas şi Ionescu, ori Iovănescu, nu ştiu, niciodată nu-mi amintesc numele".

Grupul de muncitori îl încheia Katorio. „Dracu' ştie ce neam de om mai e şi ăsta".

Se gîndea mereu la femeia împușcată în cursul nopții și la toate complicațiile care vor urma. Trebui să recunoască. „Maiorul și locotenent-colonelul au dreptate totuși cel mai mult. Ea venise aici pentru a lua legătura cu cineva din zona frontierei. Asta înseamnă că organele superioare vor scotoci toată regiunea. O mulțime de oameni vor avea greutăți, pentru că lucrurile vor fi luate așa cum trebuie și se va ajunge și la capitolul cine și ce a încercat să ascundă, convinși fiind că totul va fi dat uitării. Totuși nimeni din noi nu este atît de perfect încît să corespundă întocmai fișelor de la cadre. De ce au venit aici bărbații fără neveste, de ce trăiesc singuri și nu vor să întrețină relații cu nimeni, de ce în munți, în locuri unde nimeni nu s-ar fi așteptat, oamenii trăiesc în case singuratice, sînt acolo de sute de ani, cine sau ce i-a mînat într-acolo ?

Pe rotofeiul de Rambousek omul îl mai cunoaște. Poate. Are o față deschisă. Îl mai ia gura pe dinainte în probleme de politică. Nu cred că trebuie să ne facem griji din cauza lui. Însă... nu e bun dictonul «crede și nu cerceta». Mai degrabă «cunoaște și pe urmă cercetează». Dar cine îl poate cunoaște pe om ?

Franěk. Chiar dacă este un solitar și un om ciudat, numai aparent totul este în regulă în privința lui. Are la activul său, aici, în zona frontierei, o mulțime de fapte bune. În unele cazuri ne-a ajutat, punîndu-și chiar viața în pericol, pentru că cei care se hazardau, încercînd să treacă frontiera, fie într-o parte, fie în alta, niciodată nu stăteau pe gînduri cînd era vorba să tragă."

Și așa ar fi putut să-i ia la rînd pe toți, unul după altul.

Primii doi muncitori forestieri ridicară securile în semn de salut. Lamele de oțel șlefuit sclipeau roșiatic în lumina soarelui.

— Nici nu s-au odihnit, șuieră surprins caporalul.

Bărbații aceștia, în urmă cu cîteva ore, stătuseră aplecați asupra cadavrului femeii, privind absenți fața ei lividă. Nu era nevoie să fie îndreptate reflectoarele asupra lor. Dacă totuși vreunul din ei avusese o mică tresărire, aceasta s-a întîmplat pentru că era vorba de o femeie.

„Nu o cunosc", spuseseră unul după altul.

Pe chipul lor nepăsător nu zvîcnise nici un muşchi. Aveau feţele zbîrcite şi maronii, de parcă ar fi fost din lemn dat cu baiţ.

— Aşteptăm să treacă, spuse căpitanul bucuros de această întîrziere. Era convins că între timp frumosul acela negru dispăruse tot atît de repede după cum se ivise.

Se întoarse spre Štencl.

— Ciudat, totuşi, dar tu eşti cel mai bun ochitor din companie, dădu căpitanul din cap. Tocmai din cauza asta nu te prea înghit băieţii. Sînt convins că toţi vor încerca să nimerească ţinta în plin. De aceea să fii atent cînd o să tragi.

Grăsunul deschise gura ca să întrebe ceva. Dar nu avu curaj.

— Muncitorii forestieri sînt foarte curioşi, o să se caţăre undeva ca să vadă şi s-ar putea întîmpla uşor o nenorocire, continuă căpitanul.

„Dar de ce eu ?" vru să spună Štencl, dar nici măcar atît nu reuşi să mai pronunţe.

8

Ştia că îl încercuiesc. De departe se vedea că nu este ca acei cîini care, în urma unei lungi convieţuiri cu omul, îşi pierd sentimentul apartenenţei la haită şi capacitatea de a se apăra în grup.

Îl supăra doar superficialitatea căţelei pe care şi-o alesese şi pentru care sărise peste sîrmă. Dar nu numai superficialitatea ei, ci şi dorinţa nestăvilită de a fugi la acei oameni care purtau uniforme antipatice, arme aducătoare de moarte şi cu siguranţă şi bice, chiar dacă pînă acum la nici unul din ei nu zărise un bici, şi la cîinii care demult încetaseră să mai constituie frăţia lui lupească.

Cîinii grănicerilor conteniseră să mai urle, chiar dacă în ei rămăsese dorinţa de a-l sfîşia pe musafirul nepoftit. Mergeau în linişte împreună cu conductorii pentru că înţeleseseră misiunea. Din dreapta şi din stînga se auzea numai gîfîitul lor. Înaintau dezlănţuit, jenaţi doar de lese.

Lup nu avea chef de luptă. Nu pentru că i-ar fi fost frică, ci din precauţie. „Fugi", îi porunci Lizei şi se întoarse înapoi spre întunericul salvator al pădurii de pini. Acolo oamenii încă nu ajunseseră. Putea să lupte mult mai bine decît pe dealul golaş.

„Aceia sînt ai noştri, răspunse ea încetişor. Ei nu-ţi fac nimic."

„Vor moartea mea", mîrîi încruntat şi se zbîrli.

Liza ciuli urechile pentru că auzise de două ori numele ei. Schelălăi. Aştepta ca încă o dată să mai fie strigată şi să audă acel ton, pe jumătate răsfăţ, pe jumătate poruncitor, pe care-l avea numai stăpînul ei.

Dar stăpînul ei tăcea. Nu înţelegea de ce tace. În fiecare dimineaţă doar vorbea cu ea, de parcă ar fi fost un om. „Acum, cînd ar putea dezlega toate încurcăturile dintr-o dată, tace. În fond n-am făcut cine ştie ce faptă urîtă ca să fie supărat pe mine. Şi Prinţ a fugit odată şi n-a păţit nimic grav, decît că a doua zi a trebuit să i se facă o injecţie."

Lup-Negru lupta cu el însuşi. Simţea primejdia care se apropia. Ar fi putut să o evite, era doar atît de inteligent ca să-şi dea seama că nu va rezista unei superiorităţi numerice. Ar fi putut să fugă, şirul de oameni şi cîini încă nu ajunsese pînă la pădure, dar avea acum lîngă el pe prietena lui. În subconştientul său ştia că ea nu va merge după el. Asta era rău. Nici una din căţelele lui nu se purtase atît de ciudat. Ştia tot atît de bine că nu o poate părăsi, pentru că ea se comporta ca un căţel de două luni, gata să se joace cu toţi, chiar şi cu oamenii.

„Oamenii înseamnă bici şi lovituri", repetă furios, ca s-o convingă, deşi ştia că acest lucru e imposibil.

Nu se gîndea la moarte, cu toate că simţea cum se apropie şi cum îl înconjoară. Încetase să-l mai preocupe oamenii. Auzea acum horcăitul cîinilor stînjeniţi de lese. Ştia că în fiecare din ei are un duşman de moarte, după felul cum chelălăiau şi îşi arătau colţii. Nu suportaseră niciodată un cîine străin pe domeniul lor. Odată îl bătuseră zdravăn şi pe Boris, cîinele-lup al pădurarului, cînd venise după Liza pînă la companie. Dar acum era vorba de cu totul altceva. Acest musafir nepoftit le furase de sub nas pe cea mai frumoasă căţea a lor.

Şi asta se va plăti cu sînge.
Îi urmărea, căutînd să le aprecieze forţa. Rîcîia pămîntul cu ghearele, nu pentru că era nerăbdător să înceapă lupta, ci ca să şi le ascută, întocmai ca strămoşii lui. Îl surprinse faptul că toţi erau puternici şi la fel de agresivi. Cu toate că răsărise soarele, ochii lor aveau o culoare verzuie. Ştia că doi dintre ei vor lupta pe viaţă şi pe moarte.
Zmeu aproape că se sugrumase trăgînd de zgardă şi închise ochii pentru că, de data asta, nu putea în ruptul capului să asculte acea comandă „la picior“ a stăpînului.
Lui Prinţ i se injectaseră ochii de sînge, iar inima pur şi simplu îi plesnea de dorinţa de a ucide.
Lup continua să aştepte. Îşi dădu seama că acum e prea tîrziu ca să mai fugă, fiindcă cercul se închisese în jurul lui. Nu înţelegea de ce totuşi grănicerii nu dau drumul cîinilor din lesă. Crezuse tot timpul că va fi doar o luptă aprigă cu haita şi că oamenii nu vor nimic altceva decît să asiste la spectacol.
Nu pricepea de ce, deodată, se desprinsese din rînd un soldat solid care privea în jurul lui dezorientat, parcă aşteptînd revocarea ordinului căpitanului.
„Ciudat, lupta o începe totuşi omul“, spuse cu surprindere. Îşi şi alesese locul unde va muşca, dacă namila de om ar fi avut curajul să se apropie prea mult. Vroia să şi-l fixeze bine în memorie şi de aceea îl studia atent.
— De ce tocmai eu, îngăimă grăsunul de Štencl. Era disperat de misiunea pe care o primise. Îşi îmbrăcă mîneca de protecţie profund dezgustat. „Fie ce-o fi, dar de ce tocmai mie totdeauna să-mi cadă pe cap numai de-astea, atîta timp cît îmi fac şi eu datoria cum pot. Sînt primul la adunare şi nici la instrucţie nu trag chiulul. Numai atunci cînd trebuie să mă ridic în picioare mi-e mai greu, sînt gras şi ce-i cu asta. La fel, ce vină am eu că mi-e foame întruna. Ca şi acum. Şi adineauri mi-a fost foame, dar mi-a trecut de tot cînd am primit ordinul ăsta îngrozitor.“
— Eşti un militar destoinic, îi spuse căpitanul.
Cîţiva conductori pufniră în rîs. Căpitanul îi fulgeră cu privirea.
— Încearcă să ajungi pînă la el. Nu vreau să se chinuiască mult.

— Cum adică? suspină Štencl.

— Du-te ! Și un singur glonte !

Grăsunul Štencl luă automatul. Mîinile îi tremurau. „Nu e vorba numai de cîine, cugeta el plin de amărăciune, dar asta e pur și simplu crimă. Animalul ăsta n-a făcut nimănui nici un rău. Dacă l-am lăsa în pace, el s-ar întoarce de unde a venit. Dacă ar fi fost în fața mea vreo pușlama, nu mi-ar fi tremurat mîinile așa. Asta nu pot s-o fac, pur și simplu nu pot și dacă n-am să îndeplinesc ordinul o să stau la arest, de nici dracu' n-o să mă mai scape."

Se tot uitase rugător la căpitan, dar acesta era prea obosit și nedormit ca să priceapă ce se petrece în inima lui Štencl. Numai pe fața instructorului citi înțelegere, dar nici el nu putea schimba cu nimic ordinul căpitanului. Era supărat, pentru că nu putea fi de acord cu ceea ce hotărîse.

— Du-te odată, Štencl ! ordonă căpitanul pe un ton mai aspru.

Lup nu știa încă ce vrea să însemne asta — un singur om apropiindu-se de el. „Dacă ar vrea să mă prindă, ar fi trebuit să fie mai mulți. Și omului ăstuia, care e clar că vrea să mă surprindă pe la spate, îi mai e și frică !" Îi veni în gînd să sară la el, dar își spuse că poate este un șiretlic. „Nu sînt ei chiar așa de proști ca să trimită numai un singur om." Poate vor ca eu să mă depărtez de cățea și astfel să pună mai ușor mîna pe ea, fiindcă nesăbuința ei depășește orice închipuire".

Liza îl observase pe Štencl și în clipa aceea uită de grijile ei. Niciodată n-a avut ceva cu acest soldat, poate că în felul ei cîinesc l-a iubit. În mod sigur, nu-i dăduse prea multă importanță. Acum însă începu să mîrîie la el.

Lup se uită la ea. „Pînă acum a făcut tot posibilul să mă convingă că sînt oameni buni." În glasul ei se simțea o enervare care venea din adîncul pieptului. Părul i se zburlise, iar în ochi îi apăru o licărire verzuie, prevestitoare de rău.

De data aceasta el încercă s-o liniștească. „Fii cuminte, nu-l lua în seamă. Nu e nici un pericol pentru că e doar un singur om. Dacă totuși vrei să faci ceva, atunci pregătește-te de luptă cu cîinii. Cu cîinii tăi", adăugă răutăcios.

Nu eră prea sigur că ar fi luptat cu cîinii, pentru că le răspundea cu un scheunat prietenos, dar fără să se gudure.

„Nebunule“, şuieră ea printre dinţi, schimbîndu-şi mereu poziţia încît să-l aibă pe grănicer mereu în faţa ochilor.

Štencl se apropia din ce în ce mai mult. De supărat şi trist ce era, îşi pierduse şi răsuflarea. Se gîndise în toate felurile cum să-l cruţe pe cîine, dar mai presus de toate acestea, era acel ordin, pe care trebuia să-l execute.

„Un singur om niciodată n-a avut curajul să mă atace“, încerca Lup să-i explice. Nu bănuia că în următoarele minute omul acesta o va face cu succes.

Se întoarse dispreţuitor cu spatele spre grănicer.

— Acum, şuieră încet căpitanul.

Însă Liza reacţionă mult mai repede. Se repezi ca un fulger asupra lui Štencl chiar în clipa cînd acesta, cu degetele tremurînde, scoase piedica automatului spunîndu-şi: „Trebuie s-o fac, e ordin. Ei sînt totuşi atît de înţelepţi încît să nu dea un ordin prost. Toţi au fost pentru asta. Şi veterinarul, care se pricepe la cîini, şi adjutantul, care a dresat atîţia. Poate că ei au dreptate şi nu eu.“

Oftă şi ridică automatul. Încremeni.

Peste el se prăvăli sălbatic corpul de aproape patruzeci de kilograme al Lizei. Se agăţase furioasă de mîna stîngă, deviind traiectoria armei spre pămînt. Îi dădu drumul imediat şi îşi înfipse colţii în cealaltă mînă, neprotejată.

Icni şi vru să se dea înapoi, dar se împiedică de-o piatră şi căzu pe spate, parcă izbit de-o ghiulea de tun. Într-o fracţiune de secundă văzu cerul albastru şi ochii înfricoşător de sticloşi ai cîinelui proiectaţi pe el.

„Fato, am crezut că eşti un membru al familiei noastre ostăşeşti, dar uite că dintr-o dată s-a trezit în tine fiara. Poate că ai dreptate, îl aperi. Tu ai bănuit ce aveam de gînd să fac.“

Avea timp să-şi acopere gîtul cu mîneca de protecţie, dar nu o făcu. Simţea o durere puternică în mînă. Se uita drept în ochii aceia răutăcioşi şi zîmbea.

„Eşti isteaţă, fato, ai împiedicat o crimă, eşti o fată minunată. Mi-au venit în cap fel de fel de idei cum să-l scap, dar soluţia ta a fost cea mai bună. Eu aş fi fost obligat în cele din urmă să execut ordinul. Ştii doar că şi voi, cîinii,

aveți regulile voastre de fier, că ascultați unul de celălalt, totdeauna cel care este mai slab de cel care este mai puternic, în timp ce la noi, oamenii, cel care este mai prost, de cel care este mai deștept".

— Liza ! șopti, nu de frică pentru că avea gîtul descoperit, ci de ușurare.

— Liza ! strigă alarmat de jos căpitanul, scoțînd pistolul din toc.

Mîrîia fără să muște. Nu avea motive. Îi ajungea că ostașul zăcea la pămînt ca un gîndac neputincios și lipsit de apărare. Furia din ochi îi dispăruse. Întoarse mirată capul spre căpitan, ca și cum ar fi vrut să întrebe : „Omule dragă, în fond de ce te superi ? Vezi bine că sînt de-a voastră !"

Stogončík, dintr-o săritură, fu lîngă căpitan. Nu mai era nevoie, pentru că băgase pistolul la loc în toc.

— L-a apărat, spuse Stogončík ca să se afle în treabă.

Căpitanul își dădu și el seama de același lucru. Cu atît era mai complicat să ia acum o hotărîre.

Grăsunul de Štencl se ridicase de la pămînt și o luase la vale pe povîrniș, împiedicîndu-se mereu. Zîmbea, cu toate că din dosul palmei îi curgea sînge. Și nu numai că zîmbea !

— Pentru Dumnezeu ! Cîntă ! izbucni căpitanul.

Štencl, într-adevăr, mormăia un cîntec. Îngrozitor de fals și de sforăit, un fel de cîntec păgîn de mulțumire.

— E șocat, constată veterinarul. Doar s-a repezit la el, completă dînd din cap atotștiutor.

Ostașul mormăi și cînd i se spuse că va trebui să facă o injecție antitetanos. Poate că acest lucru acum nu mai surprindea pe nimeni, însă în urmă cu cîteva luni, grăsunul Štencl leșinase cînd fusese injectat antitific, spre bucuria răutăcioasă a tuturor militarilor din companie.

Liza lăsă capul în jos. „De data asta am făcut-o, într-adevăr. O să aud din toate părțile acel cuvînt nesuferit : „Ptiu !".

Însă lîngă acești oameni era acasă, ceva o atrăgea spre ei. Știa că n-o să-l poată convinge pînă la urmă. Își dăduse seama de mult că nu mai are rost nici un fel de dojană.

Stăteau la poalele dealului și se sfătuiau.

Simţi o chemare puternică. Locul ei era lîngă grăniceri. Înaintă cîţiva paşi.

Lup nu o strigă înapoi. Se împăcase cu gîndul că va lupta de unul singur. Nu i-o luă în nume de rău.

Liza merse mai departe. Trecu discret pe lîngă Prinţ, care se gudură cînd o văzu, ca şi cum nu s-a întîmplat absolut nimic, pe lîngă Zmeu, care îi arăta totuşi colţii săi puternici, şi se opri în faţa lui Stogončík, ca să-i pună lesa. Rămase foarte surprinsă că nu auzi acel „ptiu !". Ba mai mult, adjutantul o mîngîie, bătînd-o uşor pe piept.

— Liza, da' ştiu c-ai făcut una bună, îi spuse acesta pe un ton de reproş, fără nici o urmă de răutate în glas.

Tonul pe care i-o spusese o impresionă.

Veterinarul dădu din cap supărat. De aceea, Stogončík se retrase imediat împreună cu Liza.

Muncitorii forestieri stăteau pe o movilă de pămînt şi se uitau. Rambousek mesteca absent pîine cu slănină şi bea ceai din termos. Se înclină puţin şi spuse vecinului :

— Asta ar fi bun pentru tine, Franěk !

Franěk ridică ochii grei şi privi şovăitor spre vîrful dealului. Se gîndea ce caută cîinele acela acolo. „Sînt singur cuc. M-am obişnuit aşa, dar nu e bine. Cel puţin o să am şi eu pe cineva care o să-mi ţină de urît."

Se ridică şi se îndreptă încet, cu paşi greoi, spre grupul de soldaţi.

— *Was ist mit ihm ?* îl întrebă Gustl Grünfeld pe Rambousek. Acesta ştia tot atît de bine limba cehă ca şi germana, de aceea îi era indiferent pe care din ele o foloseşte.

— *Aber etwas mit dem Hunde,* mormăi Rambousek.

Bouzek plecă de lîngă ei. Nu-l interesa cîinele din vîrful dealului. Nu-şi vedea capul de griji, pentru că cei de la Consiliul popular raional îi respinseseră cererea de divorţ. Mai picase acum şi întîmplarea cu femeia, care avea părul blond exact ca soţia lui. Îşi înghiţise oftatul, smulgînd un fir de iarbă, pe care începu să-l mestece.

Gustl Grünfeld se aşeză lîngă el.

— Căsnicia este un lucru foarte frumos, spuse, dacă îţi reuşeşte. Dacă nu, şi asta se întîmplă foarte des, devine un iad. Ce spui ?

Pentru că Bouzek nu răspunse nimic, Gustl se ridică și se duse lîngă Franěk, care se așeză mai aproape de căpitan și fără să vrea îi atinse cozorocul caschetei.

— Ce va fi cu cîinele ? întrebă supărat.

— Știi doar, Franěk, răspunse căpitanul ridicînd din umeri.

Franěk se uită la el contrariat. Nu-i făcea plăcere cînd oamenii îl obligau să se gîndească. În atîția ani de stat aici se dezobișnuise de acest lucru.

— Îl omorîm pentru că altminteri se sălbăticește. Cu prima ocazie brigadierul silvic o să-l împuște pentru că o să sfîșie căprioarele, adăugă căpitanul.

— Dar e păcat de el, mormăi Franěk.

— Bineînțeles că e păcat de el.

— Știți, eu sînt aici singur cuc, bombăni omul privind fără interes deosebit spre vîrful dealului. E cel mai mare dintre toți cîinii pe care îi aveți. Cel puțin șaizeci și cinci. O mîndrețe de paznic.

— Cine să te fure acolo, în sihăstria ta ? spuse rîzînd căpitanul.

Franěk îl privi din nou descumpănit.

— Nu e vorba de mine. Eu, fiecăruia aș... și își legănă mîinile mari, ca niște lopeți. Mă gîndesc dacă se întîmplă ceva la graniță.

— Pentru asta ne-ajung cîinii noștri.

— Dar ieri ?

Căpitanul trebui să recunoască. Ieri, într-adevăr, cîinii au dat greș. Începînd cu Liza. După toate astea a mai venit și ploaia care a șters urmele.

— Chiar îl vrei tu, Franěk ? se amestecă în discuție locotenentul-major.

— Ar avea nevoie de el, remarcă Gustl Grünfeld. Singur în toată hărăbaia aia de casă. *So ist ein schweres Leben, wissen's ?*

Franěk își ridică sprîncenele stufoase ca și cum pentru o clipă s-ar fi gîndit intens la ceva. Pesemne, fiecare cuvînt îi dădea mult de lucru pînă să-l rostească, dar și mai mult avea de furcă cu gîndurile.

— L-aș vrea, spuse în sfîrșit.

Căpitanul zîmbi.

— Ar fi mai bine, Franěk, dacă în pustietatea aia a ta ai avea o femeie pe cinste.

Franěk își ridică din nou sprîncenele de parcă s-ar fi înfuriat. Aștepta să vadă ce mai are de spus căpitanul. Expresia feței îi era bănuitoare și posomorîtă.

— Bine Franěk, răspunse stingherit căpitanul. Cel puțin să ai cîinele ăsta.

— Da, cîinele, încuviință Franěk și se liniști dintr-o dată. Mîinile lui mari și grele se mișcau încurcate pe lîngă trup.

„E-așa cum spuneam", reflectă căpitanul, reluîndu-și gîndurile. În fond ce știu despre el ? Bouzek se desparte de nevastă-sa, iar ăsta poate că a avut vreuna înainte de a veni aici. L-o fi părăsit. Sînt bărbați care nu pot uita."

— Numai că nu e chiar așa de simplu să-l prinzi, dădu căpitanul din cap, arătînd spre Lup.

— *Ich geh' mit ihm,* se oferi Gustl Grünfeld.

— N-am nevoie de nimeni, se răsti Franěk la prietenul său.

— Așa e el întotdeauna, oftă Gustl. *Aber ich geh' doch !*

Căpitanul căzu pe gînduri. „Cercul se strînge" își zise. Și parcă i se luase o piatră de pe inimă, pentru că aceasta era o rezolvare acceptabilă. Cel puțin n-a mai fost nevoie să omoare animalul acela superb. Se întoarse întrebător spre locotenent-colonelul veterinar.

— Și eu am închis ochii, mormăi acesta. Oricum, chiar dacă-l prinde viu, tot trebuie să-l aducă să-i facem o injecție.

— Ia-ți măcar mîneca, zise căpitanul.

Franěk dădu disprețuitor din mînă.

— Mă pricep. Eu în timpul războiului...

Tăcu și căzu din nou pe gînduri. Ceva îi spunea că nu trebuie să vorbească mai mult, deși nu pricepea prea bine de ce.

— Ce, în timpul războiului ? întrebă căpitanul curios.

— Artist de circ, îl ajută Grünfeld să răspundă.

— Nuu, dădu din cap Franěk. Am lucrat la circ. Așa... la animale, zise el dintr-o dată și așteptă o clipă să vadă ce-o să spună căpitanul. Nu-mi mai amintesc dacă la

„Busch“ sau „Krone“. În fine, la mai multe circuri. Cîinele se potriveşte peste tot.

— Da, cîinele se potriveşte, încuviinţă căpitanul. „Un cîine teribil, care urăşte oamenii şi un însingurat care îi evită pe oameni“.

— Oricum, mult mai bine decît să-l fi lichidat, adăugă locotenent-colonelul.

Instructorul reflecta profund. Nu punea la îndoială faptul că cei doi vor şti cum să procedeze ca să prindă cîinele, mai ales că unul din ei lucrase cîndva cu animalele, după cum nici faptul că acolo, sus, cîinele nu se va apăra îndîrjit. Nu trebuia să li se întîmple ceva. Cei doi ştiu foarte bine ce înseamnă cîinii-obişnuiţi, dar nu cei crescuţi pe frontieră, chiar dacă zilnic trec pe lîngă ei.

Stogončík se gîndea că ar putea să lase liberi patru cîini care l-ar fi imobilizat pe intrus. „Numai că acest lucru reprezintă un act de curaj, pentru că, garantat, acela este un bătăuş, iar un cîine ca Prinţ, care a cîştigat premiu la concursul de la Berlin, numai zece mii face, frăţioare... dacă e vorba să calculăm.“

— N-am nevoie de nimic, mîrîi Franěk de parcă îi citise gîndurile.

Se întoarse şi îşi puse fierăstrăul pe umăr. Toate mişcările lui erau încete şi cu scop bine determinat. În cazul în care copacul ajunge aproape să se prăvale, omul trebuie să ştie şi să se ferească din cale. Dar nimic pripit. Durează destul pînă să dobori un asemenea uriaş, timp în care poţi să chibzuieşti destul. Numai un nebun ar fi în stare să stea să se răstoare copacul pe el.

Lup aştepta. Îşi arătă colţii. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Adineauri se apropiase de el un om căruia ori i-a fost frică, ori n-a mai vrut să-l atace şi de aceea intervenţia unei căţele a fost suficientă pentru a-l face să renunţe.

Acum spre el se îndreptau doi oameni. Cel care mergea mai în urmă, nu-l interesa, pentru că îşi dădu seama că e un fricos. Primul nu avea nimic omenesc în el. Nici un fel de frică, nici un fel de prudenţă. Înainta direct spre el, fără a se grăbi. Mergea cu corpul înclinat înainte. Mîinile sale lungi se bălăbăneau pe lîngă corp. Era supărat şi pe faţa lui se putea citi o expresie de cruzime. Avea părul zbîrlit şi roşcat ca o vulpe. Şi mirosea. Lup-Negru nu su-

porta mirosul oamenilor, fiindcă îi ura. Dar mirosul emanat de acest om — amestec de transpirație, murdărie și băutură — îl tulbura.

Se zbîrli și toți mușchii frumosului său trup se contractară.

Nu, omului acestuia nu-i era frică de cîine. Nici în mîini nu ținea nici unul din lucrurile acelea primejdioase care omoară de la distanță. Nu avea nici măcar bîtă. Nimic. Semăna mai mult cu un animal puternic și amenințător, care înaintează încet, conștient de forța sa.

Omul acesta fioros ajunsese acum periculos de aproape și Lup încă mai ezita. Nu-și putea explica de ce nu dăduseră drumul la cîini și nici curajul acestui bărbat.

— Mai bine renunță, Franěk, strigă de jos căpitanul.

Tăietorul de lemne nu se uită înapoi. Nu-i interesa nimic altceva în afară de cîinele pe care dorea să-l supună. Știa că o să izbutească. Îl sfida și în același timp îl stima.

— Sîntem egali, șopti el fără să-și poată explica în ce consta această egalitate.

— *Was meinst du, Tony?* întrebă nesigur Gustl, care mergea în urma lui cu prudență.

Întoarse privirea. Știa că în acest fel oferă cîinelui prilejul să-i sară în spate. Dar acum pur și simplu îl disprețuia. „Nimic nu supără și enervează felinele mai mult, ca atunci cînd omul le întoarce spatele, jignitor."

Dar Lup nu sări la el. Era doar foarte neliniștit.

— Poate, începu Franěk să vorbească apoi, că nu trebuia să pomenesc de circ, nu? și se uită întrebător la Grünfeld.

— Nu văd de ce, se miră Gustl. Mai bine lasă astea și fii atent să nu se repeadă bestia în spinarea ta.

Pe fața instructorului se vedea îngrijorarea. Avea mustrări de conștiință. Cunoștea bine această categorie de cîini al căror comportament fusese stricat. În zece ani de serviciu întîlnise multe cazuri. Totdeauna se găseau conductori care la început se apucau să lucreze cu entuziasm, dar care apoi, fie că nu aveau în suflet destulă dragoste, fie că îi lăsau nervii, începeau să bată cîinele ce le fusese încredințat. Știa ce înseamnă cînd cîinele lucrează de frică și

cu ură faţă de om. Aşa educau cîinii dincolo, de partea cealaltă a frontierei. Ştia de asemenea că e nebunie curată să te apropii de un asemenea cîine, fără să ai ceva în mînă.

Nu cunoştea însă acea categorie de oameni din care făcea parte Franěk.

Cînd Lup se repezi prin surprindere, nu reuşi să apuce mîna stîngă a lui Franěk, intenţionat îndoită din cot, că şi primi peste nas o lovitură atît de puternică, dată cu muchia palmei drepte, încît se răsuci în aer şi căzu, izbindu-se cu şoldul de pămînt. Văzu stele verzi, dar sîngele îi fierbea prea tare în vine ca să se gîndească la durere mai mult de cîteva secunde. Exact cît avea nevoie ca să se ridice de la pămînt.

Se năpusti din nou fără să-l pună-n gardă, sau să mîrîie. Era un atac pe tăcute. De data aceasta şterse suprafaţa pămîntului, intenţionînd să atace la picioare.

Dar un pumn îl izbi cu iuţeala fulgerului peste bot, rănindu-i cerul gurii şi aruncîndu-l cel puţin doi metri înapoi.

Era la pămînt. Din gură îi curgeau bale. Scîncea. Ştia că după atacul său asupra unui duşman atît de puternic, trebuie să se aştepte neapărat şi la contraatac.

Tăietorul de lemne sta în picioare şi îşi ştergea încheietura mîinii drepte de saliva lăsată de botul cîinelui, privindu-l cu nişte ochi vicleni, de parcă s-ar fi amuzat. Îi vorbea pe un ton liniştit. În glasul lui era un amestec de vorbe jignitoare, dar şi de puţin respect.

— Ai înnebunit, măi jăvrică, dacă ai impresia că mă sperii de tine.

Se gîndi o clipă extenuat şi îşi încreţi fruntea.

„La circ nu mi-au dat voie pe urmă la animale, decît să le curăţ cuştile, mormăi furios. Ziceau că le bat. În ochi i se citea acum mînia. Dacă ai fi văzut pisicile alea mari cum vroiau să-mi sară-n gît, pe la spate. Acum, tu pentru asta te pregăteşti. Cel puţin tu vii din faţă, se vede asta în ochii tăi."

Într-adevăr, Lup se pregătea să se repeadă la gîtul lui. Îşi adunase încet-încet toate forţele pe care vroia să le arunce în acest atac. Spera să fie ultimul. Se lăsă la pămînt ca să aibă un sprijin mai bun cînd va fi să se năpus-

tească. Dar nu putu să sară pentru că bărbatul îi vorbea mai departe și în glasul lui era ceva care-l făcu să fie mai prudent.

— Am lucrat cu leii, mă jăvrică. N-am avut nevoie niciodată de o cușcă de rezervă. Totdeauna am știut unde și cum să lovesc, în așa fel ca animalul să fugă și să-i piară cheful să mai atace. Cel mai rău e ursul. Este atît de leneș, că se înfurie dacă îl trezești din somn. Dar e mai puternic decît leul.

Stătea pe loc, ușor înclinat înainte, mișcîndu-și mîinile mereu. Rămăsese cu acest obicei de cînd lucrase la circ. Nu avea nimic gîndit dinainte. Acest lucru îl făcea în locul lui natura, care îi ajută pe cei puternici. Observă cum cîinele se uita la gîtul lui. Era clar că acolo se va repezi. Își mișca mîinile întruna fără să știe de ce. Creierul lui nu mergea cu raționamentul chiar atît de departe. Încetă să mai vorbească, pentru că simțea că se apropie momentul cînd cîinele îl va ataca. Îi apăru în minte leul ieșind din manej prin tunelul de gratii. Îngrijitorul nu mai știa ce face. Băuse un litru de rom care ar fi trebuit de fapt să fie diluat în zece litri de apă călduță și dat elefantului ca medicament contra răcelii. Dăduse drumul unui urs, pentru numărul următor, mai repede decît trebuia, încît se întîlni în tunel cu leul care tocmai își termina programul.

— ...Ursul ăla l-a sugrumat pe leu, zise Franěk. Leul omoară numai atunci cînd poate sări.

Se aplecă și mai mult.

Lup-Negru țîșni de parcă l-ar fi catapultat chiar pămîntul.

În timpul saltului său scurt se întîmplă ceva neprevăzut. Pînă în clipa cînd se aruncase asupra lui Franěk se gîndise doar la mîinile acelea în continuă mișcare, fără să-și dea seama că și picioarele dușmanului său de moarte sînt pregătite de luptă, chiar dacă stăteau nemișcate. Mîinile îi distraseră atenția și tocmai aici a fost greșeala lui. Primi o lovitură în burtă. Se rostogoli într-o parte, iar colții lui mușcară în gol.

Tăietorul de lemne nu-și agitase mîinile fără rost. Cu o mișcare rapidă înșfăcă animalul de gît.

Bărbatul se îndreptă de spate. Stătea acum țeapăn ca un stîlp și rîdea animalic. Apucase cîinele de gît, ținîndu-l departe de corp, ca să nu-l zgîrie.

Începu să-l învîrtească. Mai întîi încet, apoi din ce în ce mai repede. În primele clipe cîinele mai opuse rezistență, dar după aceea renunță. Continua să-l învîrtească din ce în ce mai repede.

Se opri brusc. Simți cum îi troznesc în mînă vertebrele gîtului. Ridică puțin mîinile și izbi cu cîinele de pămînt.

Lup rămase nemișcat. Horcăia.

— *Bist du ein fabelhafter Kerl!* răbufni Gustl în spatele lui.

Franěk se întoarse încet. Nu părea obosit deloc, dar nici nu avea vreo satisfacție din această luptă.

— A fost mai greu decît cu pisica aia, spuse extenuat. Atunci... și încercă să-și amintească. Na, mi se pare că pantera. Am învîrtit-o și pe ea tot așa. Atît doar că și-a strivit capul de gratii.

— N-aș vrea să am de-a face cu tine, oftă Gustl.

Franěk continua să privească absent. I se păru că de-abia acum realizează de fapt pentru ce venise el aici.

— Va fi un cîine bun, zise în sfîrșit. O să-i fie frică de mine pînă la moarte. Totdeauna am căutat, încă de la început, ca animalele să știe că nu e de glumit cu mine. Pe urmă n-aveam nici o grijă. La fel și cu ăsta, acum.

— Crezi oare? îl întrebă sceptic Gustl Grünfeld.

— Știu eu!

Instructorul Stogončík începu să urce povîrnișul. Era limpede că nu va mai avea nevoie de pistol. Îl privea cu admirație pe acest om și totuși nu-i plăcea de el. „Cu cîinii nu se procedează așa. E mai mult decît cruzime. Va fi cel mai rău cîine din regiune, își spuse în gînd. Un om rău și un cîine rău e ceva degradant. Nu mi-aș dori să lucrez cu un asemenea cîine. Tot timpul ar aștepta un moment de neatenție din partea mea ca să se repeadă la gît. Cîinele are memorie bună."

Franěk auzi zgomot de pași și se întoarse încet.

— Ați vrea să-mi împrumutați cureaua cu țepi?

Stogončík i-o dădu tăcut.

Lup își revenise dar nu schiță nici o mișcare. Îl durea tot corpul. Respira greu. Văzu două mîini pregătite să-i lege cureaua de la gît cu zgarda. Își dădu seama că sînt aceleași mîini care erau cît pe-aci să-l sugrume și mîrîi înăbușit.

— Nu ți-ajunge ? se miră Franěk. Îl lovi cu piciorul în burtă și se întoarse spre Stogončík, care privea dezgustat această scenă. O să fie un cîine bun !

— Și eu v-aș trage una cu piciorul, spuse răutăcios instructorul. Așa se procedează cu animalele ?

Franěk rîse prostește.

— Acum e cîinele meu !

Lup se ridică istovit. Se clătina. Încercă să opună o slabă rezistență, pentru că nu vroia să meargă după acest om îngrozitor, care îl privase de conștiința valorii proprii și de respectul față de sine însuși. Însă țepii curelei i se înfipseră în gît. Porni încet, cu capul în jos, în urma noului său stăpîn.

— Oricum, tot e mai bine decît să-l fi lichidat, remarcă veterinarul.

Instructorul dădu sceptic din cap.

— Poate că e mai bine să mori, decît să-ți pierzi curajul pentru totdeauna, spuse îngîndurat.

Căpitanul privi ceasul de la mînă.

— A durat treizeci și unu de minute, spuse pe un ton sec. Nu și-a pierdut el tot curajul în timpul ăsta.

9

În noaptea aceea vîntul șuiera ca un cuib de șerpi întărîtați. Era un vînt cald, pentru că după un august năbădăios și fierbinte, venise acum o splendidă vară indiană. Totuși, nu te puteai baza prea mult pe căldura asta. De multe ori, noaptea, se lăsa frigul și vîntul se transforma în vijelie, care, de undeva, de la sud, poate dinspre Alpi, aducea vestea că pe-acolo căzuse zăpada.

Vîntul cald izbea obloanele de la ferestre, care fuseseră verzi cîndva, cu frunze de tei pictate simbolic pe ele

şi inimioare traforate. Acum le deschidea şi le închidea ca un neastîmpărat. Obloanele scîrţîiau îngrozitor. Lui Franěk nu-i trecuse niciodată prin minte că ar trebui să ungă balamalele. Fostul proprietar, neamţul, din contră, nu concepea să nu le ungă. Înainte oamenii trăiau mai liniştit şi le rămînea timp pentru treburi din astea. Cîndva, aici locuise o familie germană numeroasă. Toţi erau buni gospodari şi făceau toate reparaţiile locuinţei, ori de cîte ori era nevoie.

Începînd din patruzeci şi opt, aici locuia Franěk singur. De fapt, pînă în cincizeci şi doi, locuise împreună cu tatăl lui, care apoi murise. Franěk nu-şi pierdea timpul cu fleacuri, astfel că obloanele scîrţîiau şi la fiecare izbitură de vînt toată casa se clătina din temelii. De peste tot se auzeau sunete şi zgomote ciudate. Vechile cufere nemţeşti erau pline de cari. Grinzile pe care se sprijinea tavanul greu din scînduri de stejar se deformaseră şi din cînd în cînd trozneau. Acoperişul se lăsase, iar bucăţile de şindrilă care intraseră una în alta scrîşneau ca dinţii unui om înfuriat. Ramurile de pin şi ciorchinii roşii ai scoruşilor loveau din cînd în cînd acoperişul, care suna ca o tobă.

— Să fiu în locul dumneavoastră, n-aş sta aici, spuse soldatul Kučera, care se aşezase în faţa lui Franěk.

Acesta nu-i răspunse. Continua să lucreze fără să se uite măcar o clipă la el. Ţinea între genunchi fierăstrăul şi îl ascuţea. Un dinte înafară, altul înăuntru.

Soldatul împinse paharul plin cu un lichid albăstrui.

— Nu vă supăraţi, dar nu pot.

— Totdeauna ai băut, mormăi Franěk.

— Acum n-am voie, am avut comoţie cerebrală. Un milimetru mai trebuia şi m-ar fi înghiţit pămîntul.

Scrîşnetul neplăcut al pilei încetă. Franěk îşi ridică privirea.

— Tu ai fost ăla ?

— N-aţi ştiut ? Eu şi Krátký. Se pare că vom fi avansaţi la gradul de fruntaş. Poate primim şi insigna de grănicer de frunte.

— Deci voi sînteţi cei doi, spuse Franěk, pe un ton obraznic, îndreptîndu-se spre fereastră. Înţepeni oblonul cu o surcea. Cîteodată mă enervează cînd se tot izbeşte aşa, explică.

Soldatul se uită la ceas.

— Trebuie să plec, domnule Franěk. Da' vreți să vă însurați ?

Franěk se uită la el contrariat.

— Ce altceva puteau să vă scrie cei de la raion, de la Budějovice, nu ? Scrisoarea aia pe care v-am adus-o atunci.

Franěk nu răspunse nimic. Se uită într-o parte, în colțul unde, lipită de perete, era securea. Soldatul nu-i urmări privirea. „Poate că a spus-o doar așa, într-o doară". Franěk tocmai se gîndea la asta și la multe alte lucruri. Se apropie de masă și dădu pe gît păhărelul cu băutură.

— Lasă, dacă nu vrei, mormăi.

— Aș fi vrut să-mi ung și eu gîtlejul, zise soldatul din ușă.

— De ce ?

— Eh ! și dădu plictisit din mînă. M-am certat cu prietenul meu. Știți că pentru o femeie ?

Franěk îl privi tăcut.

— Femeia care nu știe ce vrea sau pe cine-l vrea, totdeauna strică prieteniile vechi, spuse soldatul stînd mai departe în ușă.

Afară sufla un vînt călduț. Răsăriseră primele stele. Soldatul privea cerul albastru și se gîndea că povestea cu Eva nu e chiar așa cum spusese el. Omul face pe indiferentul ca să nu rîdă ceilalți de el. Se întoarse repede, intră în odaie și spuse :

— Să nu vă-nsurați, domnule Franěk.

Rîse obraznic și dispăru în întuneric.

Franěk se așeză și privi pentru o clipă flacăra lămpii cu petrol. Dădu din cap nemulțumit. Prea se adunaseră dintr-o dată atîtea lucruri la care trebuia să se gîndească. Începu să-l doară capul.

Nu spusese nimănui că cincisprezece ani de singurătate pot să doboare sau să schimbe omul total. Chiar dacă ar fi vrut să se destăinuiască, tot n-ar fi găsit cuvintele potrivite, pentru că lui creierul îi funcționa destul de încet. Dacă mai avea cîteodată o sclipire, aceasta nu era istețime, ci experiența pe care i-o dăduse viața.

Prezența cîinelui îi făcea bine, chiar dacă știa că animalul nu-l iubește și n-o să-l iubească niciodată. Dar cîinele scotea sunete, ca orice ființă. Nu era vorba decît de asta. Cîinele umbla, lipăia apa și trăgea cu dinții de carne. Și cîteodată mîrîia.

Adevărat, din cînd în cînd mai nimerea pe la el vreun ostaș, ca astăzi Kučera. Doar atunci cînd, într-adevăr, nu mai exista nici o altă posibilitate să te mai duci undeva. Franěk reprezenta doar o fărîmă a naturii, iar chipul lui aproape negru era tot atît de plin de viață ca piatra în apă. Cu barba lui roșcată, nerasă de mult, cu unghiile care uitaseră cum arată foarfeca, dar care erau rupte de coaja tare a pinilor și molizilor, inspira teamă tuturor. Se obișnuise demult să tacă. Era mut ca un copac. Și tot demult încetară să-l mai invite familiile tăietorilor de lemne de prin împrejurimi, fie că era vorba de Grünfeld, sau Kováč, niște oameni cumsecade, ori de Iovănescu, o familie de originali. Nici rotofeiul de Rambousek nu-l mai invita pe la el. Cînd Franěk încă îi mai frecventa, totdeauna se așeza în colțul cel mai întunecat al odăii, unde stătea tăcut ca o buturugă. Din întuneric îi luceau doar ochii, care băgau spaimă-n neveste. Acum ședea la masă și bea. Aici, la graniță, toți bărbații făceau rachiu. Dracul mai știa ce e voie și ce nu. Îl fierbeau de multe ori ca să-l facă de optzeci de grade. Mirosea a saboți și a toate fructele otrăvitoare posibile. Nimeni nu bea mai mult de o jumătate de litru, însă bărbatul ăsta negricios și tăcut trăgea la măsea răzbit. Nici măcar un pin înalt de treizeci de metri, n-ar fi putut să-i vină de hac.

Nu se mai pomenea demult despre el în casele celorlalți muncitori forestieri. Încetaseră să se mai gîndească la o eventuală înrudire cu vreuna din familii, pentru că femeilor le era groază de el. Nu mai făcea parte din categoria oamenilor, devenind doar ceva legat de munca lor.

Să fii cu Anton Franěk în echipă, însemna ceva. În cîteva secunde — în sensul cel mai strict al cuvîntului — reteza cu fierăstrăul lui mecanic un molid de șaizeci de ani. Un muncitor fără egal. Nu avea nevoie de nimeni care să împingă cu cangea. Totdeauna se descurca singur. Nici nu ridica bine capul și știa imediat din ce direcție bate vîntul și în ce fel poate să-i ușureze munca. Simțea, de

asemenea, orice schimbare a direcţiei vîntului. De cîte ori, aparent nejustificat, nu începea să taie trunchiul copacului din direcţie opusă. Pînă ce fierăstrăul să ajungă la capăt, vîntul îşi şi schimba direcţia, culcînd ascultător copacul, exact în locul unde vroia el.

Masa la care şedea era primitivă, improvizată din scînduri negeluite. Pe cea veche, sculptată, mîncată de cari, o făcuse praf dintr-o lovitură de pumn, într-un moment de furie. Din scîndurile de pe faţa mesei, capetele cuielor ieşeau înafară. Îl interesa tot atît de mult ca şi obloanele care scîrţîiau.

Stătea tăcut şi se uita la Lup. Dar nu se gîndea la cîine. „Deci ăştia au fost cei doi", şopti. Închidea şi deschidea pumnul. „Auzi... şi să nu mă însor". Aproape că zîmbi total absent.

Cîinele ştia pe-ale lui. Lup-Negru era un cîine regesc. Cîndva avusese o părere bună despre el însuşi. De data asta devenise un cîine îmblînzit. Un animal cu comportamentul stricat, căruia i se zbîrlea părul pe spinare, ori de cîte ori se uita la tăietorul de lemne. Acum era un cîine cu un caracter rău, fiindcă nici un cîine din lumea asta, pur şi simplu nici o vietate, nu suportă la infinit, impasibil, cruzimea, despotismul şi umilirea.

De fapt nu era un cîine îmblînzit. Instructorul Stogončík şi căpitanul intuiseră bine. Acum doar se prefăcea. Nici una din loviturile primite nu reuşise să-i potolească dorinţa nestăvilită de a-şi lua revanşa. Pe Lup îl lega de om o cătuşă. Avea timp destul. Tăietorul de lemne avea şi el timp.

Cîinele îl ura. Îngrozitor. De moarte. Oricare alt cîine în locul lui ar fi fugit de sute de ori în aceste trei luni, însă Lup nu. Adevărat, nu raţiona ca un om, însă gîndurile lui — pentru că nu erau doar instincte — erau aproape ca ale unui om. Pur şi simplu nu fugise pentru că avea timp destul să o facă. Mai avea şi nişte datorii de plătit. Nu simţea el chiar aşa. Dacă ar fi putut să vorbească, bineînţeles că nu ar spune-o cu aceste cuvinte.

Situaţia lui se putea compara cu aceea a unui frate sălbatec din nord, de dincolo de Cercul Polar, care nu reu-

şeşte să doboare elanul din prima lovitură. Aleargă apoi după el, uitînd că mai sînt şi alţi elani, mult mai uşor de doborît. Îl fugăreşte mereu pe primul, pentru că e vorba de prestigiul său.

„O să-mi cazi tu în labă", mîrîi imperceptibil Lup.

Dar bărbatul era cu ochii în patru şi urmărea orice mişcare a botului cîinelui. Înţelegea puţin limbajul lui, chiar dacă nu-l auzise cînd mîrîise.

— Ori tu pe mine, ori eu pe tine ! şi rîse răguşit.

Lup în realitate ura pe toţi oamenii. Avea şi de ce. Făcea legătura între două noţiuni — omul şi biciul. Asta fusese odată. Acum — omul şi securea, buturuga groasă şi muchia mîinii care loveşte la nas. O lovitură cumplită, care îl face pe cîine să-şi piardă cunoştinţa. Deci — omul şi lovitura. Aşa era cel mai corect.

Cîteodată se mai abătea pe aici cîte cineva de la companie. Destul de des şi ofiţerii. Altădată n-ar fi venit aşa de frecvent ca acuma, pentru că toţi erau curioşi să-l vadă pe Lup. Mai des veneau cei care lucrau cu cîinii şi îi iubeau.

Fusese de cîteva ori şi căpitanul Hájek. Era tot aşa de tăcut ca şi tăietorul de lemne. Pentru că venea seara tîrziu, după ce punea la punct toate problemele companiei, se aşeza lîngă focul aprins de Franěk cu puţin timp înainte şi se uita cînd la flăcări, cînd la cîine.

De multe ori cei doi bărbaţi nu scoteau toată seara nici un cuvînt. Şedeau la masă şi beau otrava aia de rachiu.

Tăietorul de lemne scoase o sticlă din dulap şi turnă rachiul în două pahare mai mari. Era semn că are încredere în căpitan. Acestuia îi era perfect egal unde şi cum se producea băutura asta mizerabilă, îngrozitor de tare, dăunătoare sănătăţii, pentru că avea grijile sale. Dacă băutura asta îi face rău unuia din interiorul ţării, asupra grănicerului, care-i un om mai aspru, nu are nici un efect.

Totdeauna mai întîi îşi netezea distrat părul blond şi rar, iar apoi dădea pe gît paharul cu rachiu. Nici nu lăcrima.

„În fond cu ce mă deosebesc eu de acest pustnic", se gîndea căpitanul. Privea flăcările şi gîndul îi era la femeia pe care şi-ar fi dorit-o tovarăşă de viaţă. „E o femeie mi-

nunată. Dacă aş fi fost un funcţionar care vine acasă la două şi jumătate, aş fi găsit masa pusă, iar ea m-ar fi întîmpinat cu zîmbetul pe buze. Însă eu am meseria pe care o am şi ea n-ar fi venit cu mine în pustietatea asta. În plus, mai sînt şi o fire sentimentală. Aşa nu merge în serviciul nostru." Bău şi al doilea pahar.

— Alaltăieri am fost pe la Bouzek, spuse fără să se uite la Franěk. Numai că la el e imposibil să stai.

— De ce ?

— Tot timpul nu vorbeşte decît despre nevastă-sa. I-au respins din nou divorţul. E o plictiseală întreagă s-asculţi discuţiile lui despre femei. Căpitanul oftă. Dumneata cel puţin nu vorbeşti despre asta.

Franěk ridică ochii nesigur.

— Dar cea pe care au omorît-o ? Se ştie ceva despre ea ?

— Bineînţeles că da, dădu din cap căpitanul. Atît doar că nu sîntem noi primii care aflăm. De asta se ocupă alte organe.

— Cînd se vor termina cercetările ?

— Pot să dureze şi trei luni. Un asemenea caz nu se rezolvă într-o săptămînă, mai ales că femeia e cetăţeană străină.

Franěk se făcu mic.

— Deci era străină, oftă el.

Căpitanul se gîndea la cu totul altceva.

— E ciudat că ţi-ai ales tocmai casa asta.

Tăietorul de lemne îşi muncea creierul. Îl respecta pe căpitan, care era un om slăbuţ, dar care bea ca un bărbat, fără ca ochii lui să-şi schimbe privirea cenuşie, cercetătoare.

— Casa asta, repetă Franěk. Îşi înghiţi vorbele. Simţea în întrebare o primejdie, însă nu putu să-şi dea seama în ce consta. Vroia să dea un răspuns înţelept şi de aceea îşi căuta cu greu cuvintele în capul în care nu avea nimic. Casa asta nu am ales-o eu, răspunse în sfîrşit.

Căpitanul ştia că aşa este. Tatăl lui Franěk murise aici în '55, iar mama, cu un an înainte. De ce bătrînii părăsiseră cîmpia roditoare a Elbei pentru a veni aici, nimeni nu va şti niciodată.

Căpitanul se gîndea la ale sale. „Cîteodată serviciul e greu, mult mai greu decît își poate închipui cineva. Să aperi frontiera nu înseamnă numai să stai la pîndă, cu mîna pe armă, gata să-ți dai viața. De multe ori înseamnă să știi și să bei. Chiar și o porcărie ca asta. Să bei nu numai de nevoie, ca să mai afli cîte ceva, dar și așa, de supărare și necaz."

— Știu. Nu cred că oamenii au venit să populeze regiunea frontierei de plăcere. Mai ales cei care nu sînt de la țară și care aveau o gospodărie.

Se uita îngîndurat la cîinele ai cărui ochi scînteiau ca două smaralde.

— Mă mir că nu ți-ai adus o femeie zdravănă.

Franěk tăcea ca o buturugă.

— Pe Bouzek l-a înnebunit singurătatea, adăugă căpitanul.

— Și pe mine... la fel, recunoscu Franěk. Dar femeie nu-mi iau. Pentru nimic în lume.

Aceste ultime cuvinte îl surprinseră pe căpitan. Făcuse încă un pas în cunoașterea oamenilor.

— Vorbești de parcă femeia ar fi o sperietoare.

— Sperietoare ! Astea-s prostii !

— Sînt !

Căpitanul își dădu seama că n-ar fi înțelept să continue această discuție. Tăcerea era mai bună. Maiorul, care știa să aibă o privire convingătoare, îi spusese cînd discutaseră ultima dată : „Aici, în regiunea asta, a locuit familia Görstner. Fiul lor a fost SS-ist. Pe frontul de răsărit a primit crucea cu spade. După ce s-a terminat războiul s-a predat trupelor sovietice, a ajuns aici și apoi a șters-o la americani."

Însă cuvîntul „regiune" era ceva foarte vag. După '45 în multe zeci de case nu s-a mai mutat nimeni, astfel că treptat au căzut în paragină, ori au servit ca obiective militare în aplicații și tancurile le-au făcut una cu pămîntul.

Nu s-a păstrat nimic. Nici o însemnare. După marea cotitură, au început să vină aici tot felul de oameni, și cinstiți și pușlamale. Se distrugeau și se ardeau la întîmplare toate hîrtiile și nimeni nu-și dădea seama că de fapt, prin asta, se făcea un serviciu naziștilor.

„În definitiv, spusese atunci maiorul, au fost destui cu numele Görstner. N-o fi chiar ăsta din München."

— Franěk, nu ştii ce fel de familie germană a fost cea care a locuit aici înaintea ta ?

Franěk încetă să-şi mai toarne rachiu. Mîna îi tremura puţin, dar căpitanul nu observă acest lucru. Se uita la cîine.

— Cine-şi mai aduce aminte, răspunse tărăgănat. Cînd am venit noi, ei erau demult evacuaţi.

— Dar de ce aţi venit aici ?

— Ne-a ars casa.

— Unde ?

— Acolo, unde am stat înainte. De fapt, eu n-am locuit cu ei. De la paisprezece ani am tot colindat lumea cu circul. Am cutreierat-o aproape jumătate.

Căpitanul dădu din cap.

Franěk se antrenă în discuţie. Îl liniştea faptul că acest căpitan nu punea prea multe întrebări.

— După aia, tata s-a apucat de băutură, fiindcă oamenii ziceau că şi-a dat singur foc la casă, cică să primească banii de la societatea de asigurări.

— Cîndva se mai făceau şi din astea, încuviinţă căpitanul.

— Ne porecliseră „incendiatorii". M-am întors pe la sfîrşitul războiului... Curgea şi o apă pe-acolo.

— Elba ?

— Da. Cred că Elba. În nici un caz tata nu dăduse foc la casă. Lucrul ăsta îl mîhnea tare mult... În '48 ne-am mutat, ca să scăpăm de gura lumii.

Franěk tăcu fiindcă din nou încetase să se mai gîndească. Se sperie puţin. „Poate c-am vorbit prea mult. Şi-aşa ei ştiau de circ, însă despre Inge, nimic."

Căpitanul nu spuse nimic. Îşi turnă din nou în pahar. Era al treilea. Poveştile astea vechi, de fapt, nu-l prea interesau, însă cazul petrecut recent le reactualizase. În felul lui garanta pentru oamenii de aici şi în cazul acesta ar fi trebuit să ştie despre ei totul. Dar ce înseamnă acest „tot" ?

— Mă gîndesc mereu la femeia împuşcată, spuse încet.

Franěk goli paharul şi îl puse uşor pe masă.

— Şi eu la fel. Pe faţa lui nu se văzu nici cea mai mică tresărire. Părea o piatră care zace-n apă. Îşi căută cuvintele.

— În ultima vreme a fost linişte pe-aici, zise în sfîrşit, de parcă limba i se poticnea de cerul gurii. Era din cauza rachiului. Mă gîndesc la ea cum zăcea acolo, vorbi el încet şi privi spre foc. Şi părul ea...

— Secara coaptă, îl completă căpitanul.

— Să zicem... Secară coaptă... Am văzut mulţi morţi... da, da, însă pentru prima dată o femeie. Era foarte frumoasă...

Căpitanul îl privi surprins.

— Ştii, Franěk, eşti singurul care spune despre ea că era frumoasă.

— Cel puţin mie aşa mi s-a părut.

Căpitanul dădu din cap.

— Avea mai curînd trăsături bărbăteşti, barba aceea proeminentă şi nasul lung şi subţire. Am crezut că nu-ţi plac femeile !

— Nu-mi plac, răspunse Franěk. Nu-mi trebuie. Vreau să am linişte.

— De-acum încolo o să fie multă vreme linişte. Ne-apucăm să-nvăţăm limbi străine.

— Chiar nu se ştie nimic despre ea ? întrebă Franěk aplecîndu-se peste masă.

— Nimic, răspunse căpitanul ridicînd din umeri. Oficial o chema Inge Tiefbach. Aşa era scris în paşaport. Într-adevăr locuia la München şi într-adevăr era ingineră. Hidrologie, cam aşa ceva.

— Ea a fost ?

— Nu. Acea Inge Tiefbach trăieşte. La München. Ştii, Franěk, nu cunosc nici eu prea multe. Cei de la contrainformaţii nu se destăinuiesc nimănui. Oricum, e o poveste încurcată. Sînt fericit că cei doi militari au scăpat teferi din toată treaba asta.

— Kučera şi Krátký, spuse încruntat Franěk. Kučera ăla a fost pe aici în seara asta. E un ostaş bun.

— Este. Puţin a lipsit ca să nu plătească cu viaţa. Atîta doar că a tras mai repede şi mai precis.

— Atîta doar că a tras mai repede şi mai precis, repetă după el tăietorul de lemne.

Se vedea că nu se gîndise la aceste cuvinte cînd le repetase. Începu să-şi răsucească o ţigară din hîrtie de ziar cu un tutun care mirosea urît.

Căpitanul îi întinse tabachera.

— Ia o ţigară !

— Sînt prea slabe pentru mine.

„Toate presupunerile s-au dat peste cap, gîndi căpitanul. Serviciul ăsta e cel mai greu din cîte cunosc eu. Chiar dacă oamenii îşi închipuie că e suficient să ştii nemţeşte şi să ai pantofii lustruiţi. Nu ştiu cum o să mă descurc pînă la urmă. Au trecut aproape trei luni.“ Se dojeni singur. „Dacă toţi ar gîndi aşa, nu ştiu cine ar mai rămîne aici, la frontieră.“

— Franěk, m-ai ajutat de multe ori.

— Eh ! Mai tragem o duşcă ?

În vatră tosnea o buturugă. Căminul era foarte bine construit, însă trebuia să ştii cum să arzi lemnul în el. Franěk, într-adevăr, se pricepea. Nici un fel de surcele, nimic. Crăpa dintr-o singură lovitură butucul. În despicătură înfigea o pană de lemn, iar în adîncitura care se forma îndeşa muşchi uscat. Dădu foc la muşchi. Acesta fiind uscat şi îndesat pînă în inima lemnului, făcea ca focul să învăluie imediat butucul care ţinea pînă dimineaţa. Trebuia doar ca, din cînd în cînd, să-l împingă în mijlocul vetrei.

— Suficient, spuse căpitanul şi luă paharul de pe masă. Dumneata ce crezi ?

— Absolut nimic. Nu o cunoştea nimeni de pe-aici.

— Totuşi, în noaptea aceea, oamenii au vorbit despre ea pe la casele lor, nu ?

— Au vorbit, încuviinţă Franěk. Îşi muşcă buzele. Era şi normal, fiind vorba de o femeie. Am stat cu Bouzek şi ne-am tot ciorovăit amîndoi. El crede că pur şi simplu a vrut să treacă peste graniţă.

— Prostii, spuse căpitanul dînd din cap. Purta armă. N-a trecut cu ea frontiera. Avea paşaport fals. Ştia bine cum arată frontiera în zona asta. Ea trebuie că se ducea la cineva.

— Poate că s-a şi dus la cineva, zise Franěk.

— Ce-i cu Katorio, sau cum îl cheamă ?

Franěk ezită o clipă. Apoi dădu din cap.

— Âsta nu, spuse categoric.
— Sau la vreuna din familiile nemțești. Doar era nemțoaică.
— Numai oameni cumsecade.
În vatră trosneau buturugile, iar rășina care începuse să se topească răspîndea un miros plăcut. Franěk își aprinse țigara de la foc.
— Ce fumezi, Franěk ?
— Tutun. Răsuciți-vă o țigară, dacă vreți !
— Eu nu. Mulțumesc. Mi-ajunge otrava asta pe care am băut-o. Să mulțumești locotenent-colonelului. Acesta se obișnuise în lagăr cu tot felul de lucruri. Acum pentru el nici o țigară nu e suficient de tare. La fel și pentru maior.
— Nu i-am văzut demult pe aici, mormăi Franěk. Udă bine hîrtia de ziar cu salivă, apoi începu să răsucească țigara cu un întreg ceremonial.
— Poate că o să-i vedeți, spuse căpitanul. Însă nu știu cînd.
Mai stătu o clipă frecîndu-și mîinile subțiri și noduroase. Se gîndi din nou la femeia ucisă și realiză că totul îi scapă printre degete. Praga vroia să știe rezultatele cercetărilor, dar totodată nu comunica nici măcar ceea ce se aflase pînă atunci în legătură cu acest caz. Îl frămînta întrebarea chinuitoare : unde se îndrepta și către cine ? La urma urmei, de clarificarea acestei întrebări depindeau toate celelalte aspecte ale cazului.
Se uită la cîinele care stătea culcat lîngă perete. Se aplecă puțin și întinse, periculos de aproape, mîna spre el. Nu se gîndi că i s-ar putea întîmpla ceva, fiindcă nici unul din cîinii din companie n-au avut curajul să-l înșface de mînă.
— Eu n-aș face asta, îl preveni tăietorul de lemne.
Și mai înainte ca Lup să țîșnească din tăcerea lui înspăimîntătoare, apucă mîna căpitanului, trăgînd-o înapoi.
— Vreți să rămîneți fără degete ?
— Nu poate fi îmblînzit ?
— Ba da, dar nu așa. Cu ăsta nu merge cu vorba bună. Mie nu-mi face absolut nimic.
— Poți chiar să-l și mîngîi ?
— De ce l-aș mîngîia ?

Lup pînă acum urîse pe toţi oamenii, dar în ultima perioadă această ură se transformase în indiferenţă. Pur şi simplu pentru el nu mai existau. Nu meritau nici măcar să mîrîie la ei. Chiar dacă i-ar fi dat de mîncare, tot nu l-ar fi putut cumpăra.

Ştia că stăpînul lui turbat nu prea se simţea în largul său, din cauză că veneau aici oameni să-l vadă. Cel puţin aceştia erau buni cu el, nu-l ameninţau cînd treceau pe lîngă sfoara de cînepă cu care era legat la perete.

În primul rînd îl ura pe stăpîn. Atît de mult, încît nu mai era loc în sufletul lui şi pentru alţi oameni.

Ceilalţi n-aveau bici, ca dincolo, unde crescuse el. Era foarte derutat de Štencl, pe care toţi soldaţii îl strigau „grăsunul". Şi-l amintea. Era ostaşul care se îndreptase spre el, atunci cînd îl încercuiseră pe deal. Atunci cînd Liza a minţit.

Şi tocmai soldatul acela îi aducea acum cea mai bună mîncare.

Se făcu covrig şi scînci dureros.

Căpitanul îl privi surprins. Înţelegea graiul cîinilor. Ştia dacă era vorba de bucurie, de tristeţe, de dor. „Probabil că tînjeşte după ceva". N-avea de unde să ştie că îi era dor de Liza.

— Să fii atent cu cîinele, Franěk ! îi spuse el la plecare.

— Da. S-a obişnuit. În fond, domnule căpitan, nu e cîinele dumneavoastră, răspunse Franěk, ridicîndu-şi capul.

— Nu este. Dar asta nu înseamnă că poţi să-l omori !

Franěk muşca dintr-o bucată de slănină. Nu folosea cuţitul. Dinţii lui puternici, ca de rechin, retezau dintr-o singură muşcătură. Din timp în timp şi-i înfigea în slănină şi trăgea.

Se uita la cîine. Ştia că îl urăşte, dar era mîndru că e o ură strunită, cu toate că nu credea prea mult în această îmblînzire, fiindcă ochii cîinelui erau nesinceri şi-l priveau piezis.

Avea experienţă de cînd îngrijise animalele la circ. Odată, se năpustise asupra panterei negre, cu care nici celebrul dresor italian, Lossini, nu ştia ce să mai facă, îngrămădind-o într-un colţ al cuştii, pentru simplul fapt că îl zgîriase la mînă, şi începuse s-o izbească sălbatic cu

furca de fier, cît pe-aci s-o omoare, pînă văzuse în ochii ei frica. Ar fi continuat s-o lovească, dacă din întîmplare nu ar fi apărut dresorul Lossini și nu i-ar fi spus să iasă din cușcă.

Niciodată nu i se întîmplase să-i fie frică. Dar asta nu reprezenta nici o calitate. Totdeauna se înfuria atît de tare, încît își pierdea mințile. Sentimentul acesta al fricii nu ajungea pînă la creierul lui.

Se uită la Lup.

— Cu mine să fii atent, mormăi Franěk. Asta încă mă mai distrează, dar să nu crezi c-o să m-apuc să te dezmierd, cum fac ăștia cu cîinii lor. Vorbea cu voce scăzută. Tu nu poți fi dresat, iar eu nu țin să fac pe dresorul de cîini. Își aminti de Inge care obișnuia să spună : „M-amuză grozav de mult să-mi pun gîtul în gura ursului alb încît să nu mai poată închide maxilarele. Atunci nu e decît o biată pisică. Și mie îmi plac pisicile."

— La fel ca mie, cîinii de casă, spuse cu glas tare Franěk.

Lup stătea culcat lîngă perete, pentru că sfoara de cînepă pe care i-o legase stăpînul de gît era scurtă. Pînă acum nu-i trecuse prin cap că ar putea încerca să o roadă. Dar în ultima perioadă... era ciudat că acest gînd care-i tot spunea „încearcă" îi încolțise în minte abia acum, la trei luni după noaptea de pomină petrecută cu Liza.

De atunci n-o mai văzuse. Ori de cîte ori Franěk pleca de-acasă îi punea la gît cureaua cu țepi. De fiecare dată purta niște mănuși lungi, din piele groasă, prin care nu putea să-l muște.

Dacă ar fi fost un cîine obișnuit, demult nu s-ar mai fi gîndit la ea. Dimpotrivă, dacă ar fi fost un cîine sălbatic, ar fi știut că după două luni începe perioada cînd trebuie să aibă grijă de cățea de două ori — de ea și de pui.

Dar acum, după trei luni, dacă ar fi fost un cîine sălbatic, n-ar mai fi avut nici o grijă, pentru că puii ar fi avut o lună și cățeaua s-ar fi îngrijit singură de ei. Însă în el se amestecau instinctele strămoșești de vînătoare, cu cele de animalitate, pe care omul i le cultivase sistematic.

Stătea lîngă perete și ochii îi străluceau în verde. Din timp în timp, cînd stăpînul său îi arunca o bucată de slănină, sălta capul și o prindea din zbor, dinții clănțănindu-i

de fiecare dată. Știa una și bună — că trebuie să mănînce ca să fie puternic.

Lîngă acel perete petrecu multe nopți într-o stare de semitrezie. Era foarte atent. Știa că de fiecare dată cînd se întorcea de la lucru, Franěk aducea moartea cu el în casă. Vedea acest lucru în orice gest al său, care putea însemna o ridicare nevinovată a mîinii, dar și o lovitură cu buturuga.

— Pînă la urmă ne împrietenim noi, mormăi bărbatul și își turnă rachiu.

Lup știa că băutura galben-verzuie, cu miros înțepător, avea proprietăți ciudate. După ce bea, ori îi venea furia, ori îl apuca dorința de a se împrieteni cu el. Și una și alta se termina cu o bătaie zdravănă.

Creierul lui Franěk lucra cu mare întîrziere. Încercă să-și amintească ce spusese, pentru ca, adunate la un loc, cuvintele să-l facă să priceapă ceva.

Reuși numai în parte.

Îi veniră în minte cele două nume de ostași. Kučera și Krátký. Apoi, își mai aminti că unul din ei, cu puțin timp înainte să se întîmple *asta*, îi adusese o scrisoare. Îl trecu un fior pe șira spinării. „O să vină maiorul și locotenent-colonelul. Așa a spus căpitanul. Vor începe cercetările. S-ar putea să vină mîine, dar tot atît de bine și peste o lună. Kučera ăla o să-și amintească de scrisoare și poate o să-i spună maiorului."

Tropăia furios cu bocancii grei, îndreptîndu-se spre ciine. Își ieșise din minți. „Cînd va plesni buba, se va afla și despre Vacek. Nu m-am gîndit la nimic atunci cînd i-am spus ei că Vacek are pistol. Dar, ăștia, și-așa n-o să mă creadă".

Lup se zburli și se lipi de perete. Cînd începură să curgă loviturile, n-avu unde să se mai ascundă. Acest lucru îl sesizase și creierul întunecat al tăietorului de lemne. Nici un fel de scaun, nici o laviță, nimic, doar peretele gol din scînduri vechi de pe care cădea tencuiala.

Franěk iarăși se îmbătase. Uitase cu totul de căpitan și de gîndurile care-l chinuiseră.

— Sau ne împrietenim, repetă pe un ton mai blînd. Am îmblînzit eu feline mai rele, darămite pe tine.

Lup lua cunoştinţă de toate acestea cu un mîrîit înfundat, asculta şi înţelegea doar începutul cuvintelor, şi asta numai la unele dintre ele, care se repetau aproape zilnic. Ştia dinainte ce avea să urmeze. Mîrîi încet şi colţii îi străluciră o clipă în lumina lămpii cu petrol.

— Iarăşi începi ? dădu nemulţumit din cap. Lasă-te păgubaş. Degeaba. Am nevoie de tine.

Reflectă la ceea ce spusese, dar nu-i veni imediat în minte pentru ce va avea nevoie de cîine. Se lămuri după o clipă.

— O să fac din tine un diavol. Nu pentru mine, camarade ! Înţelegi ?

Cîinele nu înţelegea. Ştia doar un singur lucru. Se apropia clipa fatală. Din bărbatul beat vorbea moartea. Era nevoie de multă abilitate pentru a te feri din calea ei. Nu trebuie să se repeadă, nu trebuie să muşte, nu trebuie nici măcar să mîrîie. Orice mişcare, orice sunet aduce moartea şi chiar dacă fiecare fir de păr i se va zbîrli de mînie şi dinţii îi vor scrîşni neputincioşi, nu trebuie să se lase dus de furie, pentru că, în mod sigur, n-ar avea decît de pierdut.

Şi cîinele nu vroia să mai piardă.

Încercă să tragă scoaba din perete de care era legată sfoara, dar îşi dădu seama imediat că a făcut o greşeală, pentru că Franěk îl observase.

— Nu-ţi convine, rîse acesta cinic şi luă în mînă securea.

Cîinele ştia ce-o să urmeze acum. De armă nu-i era frică pentru că ţeava ei nu fusese niciodată îndreptată spre el. Dar de secure, se temea. Îi şuierase odată atît de aproape de ureche — Franěk atunci se făcuse doar că loveşte — încît crezu că-i crapă capul în două. Îi era frică de ciomag şi de buturugă. În general de tot ce ţine în mînă omul acesta şi cu care ar fi putut să-i frîngă oasele.

Securea însemna moartea. Ştia de ce este în stare acest om îngrozitor. S-ar putea să-l ameninţe în glumă cu ea şi o să-i sară tăişul din coadă.

Oţelul securii strălucea albastru şi ameninţător. Acel oţel era aducător de moarte.

Dar nu se întîmplă aşa. Franěk luă securea şi bătu scoaba înapoi în perete.

— N-ai s-o mai scoți de-aici, rîse el, răgușit, dar nu atît de înrăit ca altădată.

Lup privea trist la secure. Totdeauna obiectele pe care le ținuse în mînă acest om au fost dintre cele mai înspăimîntătoare. Mîinile în sine n-ar fi fost atît de primejdioase, cu toate că la început cu ele îl intimidase. Acum știa în ce fel trebuie să procedeze.

Însă Franěk, de data asta, nu vroia să fie rău. Cel puțin cu Lup-Negru.

Își umplu încă un pahar. Luase scaunul de la masă și se așezase chiar în fața cîinelui.

Rachiul începu să-și facă efectul.

— Am tot sperat că odată și odată o să se-ntoarcă la mine, șopti bărbatul.

Lup își increți nasul și se uită chiorîș la buturugile aruncate la întîmplare lîngă vatră. Cît de curînd, Franěk o să ia una și o să arunce în el. Bărbatul duhnea a băutură, a sudoare și a animal sălbatic. Cînd mergea, ținea capul puțin înclinat într-o parte. La urma urmei, în odaie nici n-ar fi putut să meargă drept, pentru că era prea înalt și s-ar fi lovit cu capul de grinzile tavanului.

Acum stătea pe scaun și privea mahmur spre cîine.

— Și cînd a venit, nenorocitul ăla mi-a omorît-o, spuse sughițînd.

Își lăsă mîinile pe genunchi. Palmele uriașe îi acopereau de tot. Articulațiile degetelor erau zdrelite, încît prinseseră o coajă tare, ca o piele de șopîrlă.

Așezate pe genunchi, păreau două măciuci amenințătoare. Vorbea cu cîinele pe un ton mai blînd, dacă se poate vorbi de existența unui asemenea ton în mormăitul unui urs.

Dar Lup nu avea încredere în el. De cîte ori nu începuse tot așa și se terminase cu bătaie. Îl ura de moarte pe acest bărbat, cu atît mai mult cu cît ura lui era acum calculată și vicleană.

Ochii îi străluceau. Se lipi și mai mult de perete. O bucată mare de tencuială de desprinse. Se sperie. Avu impresia că dușmanul îl atacă pe la spate și că e amenințat din toate părțile.

— De fapt sînt un om complet părăsit, oftă din nou bărbatul. Acum sînt singur de tot pe lume.

De cînd trăia aici se obişnuise să vorbească de unul singur. De data asta se simţea totuşi puţin mai bine. Încetase să mai semene cu un nebun, cu toate că îşi dădea seama că acest cîine nu poate înţelege vorbele lui întretăiate. Cel mai rău e totuşi cînd nebunul începe să filozofeze despre înţelepciunea sa.

— Mă, cîine, îi spuse. Noi doi tot o să ne împrietenim. Să ştii că nu sînt un om rău. Din mine ar fi putut să iasă un om destul de bun, dacă Inge ar fi rămas. Numai că ea a plecat. S-a întors ca să plece pentru totdeauna. La ce mi-ar mai folosi acum să fiu bun ? Ei o să vină după mine. Nu am nevoie decît de tine.

Lup ştia de ce e în stare. La început se repezea inconştient spre gîtul lui vînos, îl apuca de sfoară, apăsîndu-l cu capul în duşumea, lovindu-l cu buturuga unde nimerea. Cîinelui nu-i rămînea decît să scîncească neputincios şi să se îngrămădească în perete.

În urmă cu o lună încă mai căuta un prilej oricît de mic pentru a-l ataca. Nereuşindu-i atacul la gît, a încercat atunci la mîna stîngă cu care Franěk îi dădea carne. N-avea de unde să ştie că dreapta era mereu pregătită de contraatac. Nici n-apucase să înfigă colţii, că şi primise o lovitură puternică peste nas. O lovitură cumplită, care ar fi doborît şi pe cel mai bun cîine.

Apoi, cînd aflase de procedeul loviturii cu mîna dreaptă, îşi schimbă şi el tactica. Încercase un truc. Se făcea că se repede la mîna stîngă, cu intenţia ca în ultima clipă, cînd dreapta se ridica, gata să-l lovească, să o înşface pe aceasta. Rezultatul a fost acelaşi, cu deosebire că lovitura primită peste nas i-a fost aplicată, de data aceasta, cu mîna stîngă.

Franěk rîse răutăcios.

— Nu-ţi merge, nebunule, cu mine ! Sînt tot timpul pregătit pentru orice !

Lup măsura cu privirea distanţa pînă la care ar ajunge sfoara cu care era legat. Doar pînă la prima linie unde se îmbucau scîndurile duşumelei. Dacă bărbatul ar fi stat mai departe, nici n-ar fi avut la ce să se repeadă. La mînă nu mai avea rost să încerce. Doar la gît. „Dacă o să dau greş

— o dată reușise să-l muște chiar de încheietura mîinii — urmează o bătaie straşnică."

— Noi doi ne potrivim foarte bine, rîse tăietorul de lemne. Tu eşti o bestie, eu sînt o bestie. Cu mîinile astea — întoarse mîinile cu palmele în sus (şi palmele erau îngrozitoare, numai cicatrice şi bătături ; nu semănau a piele de om, ci a pingea) am ţinut ursul alb, dacă vrei să ştii, mă, cîine !

Se înclină încă puţin.

Măsura şi el cu privirea lungimea sforii cu care îl legase pe Lup de perete. Mai bine zis aprecia distanţa, pentru că trăise mult timp printre feline. Era obişnuit să-l avertizeze instinctul şi nu creierul.

Dar acum gîndurile îi erau cu totul altfel din cauza băuturii. Şi a tristeţii. Vroia să se împace cu cîinele. Încercase acest lucru de trei luni de zile. Ceea ce realizase, era că Lup încetase să mai sară la el. Atît doar că nu se putea baza prea mult pe acest lucru.

Tăie o bucată mare de slănină cu cuţitul lui canadian cu lamă lată şi o puse în palmă. Întinse puţin mîna. Doar pînă la prima linie de pe duşumea.

Lup stătea culcat. Întoarse capul, cu toate că slănina mirosea plăcut. Cu siguranţă că gîndea mai repede decît tăietorul de lemne. „Va trebui să mă reped direct la gît". Dar îşi dădea seama că nu ajunge nici la mînă, nici la bucata de slănină.

„Încă puţin, puţin de tot şi te las fără degete". Simţea cum îi clănţăne dinţii. Încercă să-şi înfrîngă acest tremur de furie.

— Vezi, cîine, mormăi bărbatul. Cîndva te repezeai la mîna mea.

Franěk înţelegea cu totul greşit atitudinea cîinelui.

— Bine că cel puţin acum ştii că ai luptat în zadar. Că... şi din nou se întrerupse, pentru că nu reuşea să se gîndească profund. Că... şi i se lumină puţin faţa — totdeauna ţi-am retezat-o.

Se uită spre fereastră. Se înnoptase şi afară şuiera vîntul.

— Ei sînt nişte proşti. Aşa trebuie să procedezi cu cîinii !

Se mai aplecă puţin şi mîna în care ţinea bucata de slănină trecu de linia unde se îmbucau scîndurile duşumelei.

Fiecare muşchi al cîinelui tremura. Reuşise să se abţină să nu sară. Degetele nu prezentau nici o importanţă. Gîtul, da. Ştia ce urmăreşte bărbatul. Luă cu prudenţă bucata de slănină din palma lui Franěk şi o puse între labele din faţă. Se linse pe bot.

— Ei, aşa da !, spuse bărbatul înseninîndu-se la faţă, conştient de propria-i valoare. Aproape că aş putea să te-ndrăgesc, mă cîine, dacă totul o să meargă aşa de-acum încolo. Se întunecă din nou. Dacă omului nu-i este frică de om, nu-i nici o scofală. Aşa şi cu tine.

Încercă şi mai mult. Întinse mîna după bucata de slănină, ca şi cum ar fi vrut să i-o ia.

Asta era prea de tot. Fără a-l preveni, fără să fi mîrîit arătîndu-şi colţii, fără cel mai mic semn de furie Lup ţîşni, convins fiind că va ajunge la gît.

O smucitură bruscă din cauza frînghiei prea scurte şi ajunse din nou în perete. Îşi pierdu cumpătul. Începu să schelălăie, să se zbată neputincios şi să tragă cu dinţii de frînghie. Îşi dădu seama că nu mai era timp să o reteze. Era furios nu din cauza fricii de ce se va întîmpla cu el, ci în primul rînd pentru prostia lui.

Franěk încetă să mai zîmbească.

— Spre ursul alb m-am îndreptat prin spate, mormăi el. De la ceafă. Nimeni în lume nu poate să lupte cu un urs alb pentru că bestia asta e feroce. Cu cei bruni am luptat, cînd erau în menajerie şi aveau botniţă. Dar asta nu e luptă, ci truc. Pe urs e suficient să-l gîdili pe coaste. La cel alb n-are nici un efect. Nici forţa omului. Dar tu eşti doar un cîine obişnuit şi arţăgos, care nu vrea şi nu vrea să înţeleagă inima mea bună. Bine, mă !

Se ridică clătinîndu-se puţin. Pentru că-l durea în ceafă, stătea puţin îndoit de spate cu picioarele depărtate şi se uita buimăcit în toate părţile.

Lup ştia că de-acum e prea tîrziu. Scîncea încet, lipit cu totul de perete.

— Tu ai dreptate, continuă bărbatul. Nici tu nu vrei să te împrieteneşti cu nimeni, la fel ca mine.

Nu avea nici un fel de milă faţă de cîine. A fost doar o întîmplare şi norocul lui Lup că Franěk nu a pus mîna pe

secure ; pur şi simplu îi scăpase din vedere acest lucru. Îi era mai la îndemînă o buturugă groasă. O ridică de jos.

Lup îşi încordase toţi muşchii. Nu pentru că ar fi vrut să mai atace încă o dată, dar ştia cît de periculoase sînt loviturile în muşchi.

Tăietorul de lemne lovea. Nu cu o furie oarbă, ci cumva mai raţional. Încă de pe vremea cînd lucrase prin circuri lovea animalele astfel încît dresorul să nu cunoască nimic. Lovea inconştient şi totuşi sistematic. În muşchi. Nu în cei din spate, ci în regiunea inghinală. Acum vroia să scoată din acest animal şi ultima urmă de împotrivire, nu să-l omoare.

Lup primea fiecare lovitură cu muşchii încordaţi şi ochii închişi. Îşi acoperise nasul cu labele. Reuşise să se ferească totuşi cu îndemînare, astfel că buturuga nu-l nimeri niciodată în os. Nu schelălăia absolut deloc. Ştia că orice vaiet e inutil. Nici cel mai sfîşietor urlet n-ar fi putut să-i uşureze loviturile.

Strîngea doar din ochi. Corpul îi tremura tot, nu numai de durere, ci mai ales din cauza urii nemăsurate.

De fiecare dată cînd primea cîte o lovitură, se uita la gîtul cu vene îngroşate al bărbatului.

Franěk băuse prea mult şi loviturile lui nu erau destul de precise. De cîteva ori izbise în perete atît de tare, încît mîna îi amorţise.

Încetă. Azvîrli buturuga şi se aşeză pe scaun, privind în toate părţile cu ochii injectaţi. Zări sticla şi o trase obosit spre el.

— Eu ştiu, vorbi el răguşit. Într-o bună zi, ori tu, ori eu. Dar tu o să fii acela pe care o să-l distrug.

Bău ce mai rămăsese şi azvîrli cu sticla în cîinele pe care îl maltratase.

Lup îşi feri capul exact în clipa cînd sticla se izbi de perete făcîndu-se cioburi. Cîteva picături de rachiu îl stropiră în ochi. Scînci şi îi şterse cu labele.

Franěk se ridică în picioare. Nu-l impresiona durerea cîinelui. Se îndreptă spre ungherul celălalt al odăii şi ridică o scîndură de la duşumea. Începu să cotrobăie prin întuneric. După un timp zîmbi. Era mulţumit pentru că găsise ceea ce căutase.

Cîinele încetă să mai scheaune. Îl urmărise cu privirea. Știa ce poate arma aceea pe care o scosese de sub dușumea, însă nu-i era frică de ea, pentru că cei care o folosiseră împușcaseră altfel de animale.

— Aș putea să te împușc, mormăi Franěk. Ce-aș cîștiga ? ! O singură lovitură și s-a terminat cu tine. E mult mai bine cînd mi te vaiți aici și încerci să te încaieri cu mine. Știu că e o prostie, dar nu vreau să mai trăiesc singur. Dădu din cap, cîntărind arma în mînă.

Puse pușca pe masă și începu să o demonteze piesă cu piesă. Închizătorul i se păru cam ruginit și de aceea stărui asupra lui, ștergîndu-l mai mult.

Îi încolți în minte un gînd rău, întunecat. Fără să fie întristat își aminti de femeia cu părul platinat, care fusese împușcată. Începu să zîmbească și să fluiere încetișor.

Unse pușca bine cu vaselină și o puse la loc în ascunzătoare. Apoi se trînti în pat, așa cum era, și imediat începu să sforăie.

Afară vîntul încetase să mai bată. Scorușii nu mai loveau cu crengile în acoperiș. Se făcu liniște. Se auzea doar ticăitul carilor și țipătul cucuvelelor. O pasăre se lovi în zbor cu aripa de acoperișul casei și scoase un strigăt speriat.

Era o noapte incredibil de caldă, cu stele pe cer și lună albăstruie, pe care se vedeau clar contururile unor regiuni stranii. Totdeauna cînd luna răsărea ca acum, Lup simțea dorința de a urla încetișor. Așa făcea în trecut. De data aceasta știa că nu are voie. Vedea prin fereastră mestecenii tăcuți și îngălbeniți. Frunzele foșneau slab, desprinzîndu-se de copac. Această despărțire de copac, atît de diafană și plutirea frunzelor prin aer nu puteau fi percepute decît de urechea cîinelui.

Toamna începuse minunat. Pur și simplu o vară indiană. Liliecii continuau să zboare. Ostașii găsiseră ciuperci la marginile însorite ale pădurii și de-a lungul potecilor. Hribii și cocîrlele creșteau nestingherite. Mănunchiuri de ghebe invadaseră buturugile putrede și îmbibate cu apă. Vulpile umblau în cupluri. Aici nu le amenința nici o primejdie. Lup nu scheuna. Zăcea lîngă perete, lingîndu-și rănile. Din cauza durerilor nu putea să doarmă. Privea stelele răsărind una după alta. Urmărea luna albăs-

truie în alunecarea ei pe cer. Vroia să spună cuiva despre tristețea lui, dar nu îndrăzni. Cel care sforăia s-ar fi trezit și poate, într-un acces de furie, s-ar fi repezit în ungherul unde era ascuns obiectul acela aducător de moarte.

Stelele lunecară în zbor peste boltă, dispărînd undeva.

Simți din nou vulpea trecînd prin apropierea casei.

În odaie luna răspîndea o lumină difuză prin care se zăreau petele de pe dușumea, murdăria de pe geamuri și chipul de animal al bărbatului care sforăia.

Spre dimineață, cînd luna dispăru, Lup simți că-i este frig. Se zburli, făcîndu-se ghem ca un arici. Nu-i ajută la nimic pentru că-l dureau picioarele. Plîngea ca un copil, însă mult mai încet. Scîncea și se văicărea mai mult pentru sine. De la un timp căzu într-un somn agitat. Picioarele îi tresăreau, pentru că se făcea că este urmărit. Apoi i se arătă în vis Liza. I se păru că simte respirația ei fierbinte.

Se trezi brusc.

Acum pe cer nu mai erau nici stele, nici luna. Bolta avea o culoare galbenă, strălucitoare. Treptat, treptat se crăpa de ziuă.

Tăietorul de lemne sforăia mai departe.

Lup adormi, dar se deșteptă imediat. Îl visase pe om, cea mai slabă și mai neajutorată ființă a naturii. „Să-ți înfigi colții în ceafa lui respingător de moale în comparație cu cea a mistrețului."

Avea nasul cald și respirația fierbinte, bolnavă. Dar organismul lui rezista la febră. De data aceasta nu se trezise din cauza sforăitului stăpînului tiran, ci din cu totul alte motive.

Ceva îi spunea : „Trezește-te, bagă de seamă că acum n-o să urmeze o durere, ci o mare fericire." Cuvîntul *fericire* îi fusese străin toată viața. Poate să fi fost fericit în urmă cu trei ani, cînd încă mai era un cățeluș. Își aducea aminte vag de lunca aceea întinsă, care cobora lin spre un pîrîu pe care se hîrjonea împreună cu frații și surorile, lătrînd la mama lui. Într-o bună zi mama dispăru, apoi frații și surorile, iar din această fericire rămase doar cu o ferestruică murdară în care putea să urle cît ar fi poftit, pentru că tot n-ar fi venit nimeni să-l liniștească. Acum îl aștepta din nou o bucurie.

Pentru mintea unui cîine, trei ani reprezintă totuşi o perioadă de timp destul de lungă, ca să-şi mai poată aminti bine de trecut. O perdea trandafirie învăluise tot ce existase cîndva.

Imensitatea acestei dimineţi avea o strălucire deosebită, parcă vara tîrzie şi roua o ţesuseră din firele argintii ale pînzelor de păianjen. Săbiile verzi ale ierbii străluceau acoperite de picături de opal. Molizii stăteau nemişcaţi, cărunţi şi tăcuţi, cufundaţi în sine. Nu se gîndeau, ci stăteau doar aşa. Cerul, asemenea unei tobe imense, răsuna de tonuri înalte, de parcă cineva ar fi atins uşor cu degetele pielea întinsă, albastră ca peruzeaua, a bolţii. Păsările se treziră. Mistreţul încetase să mai scurme pămîntul, căutîndu-şi un loc unde să doarmă. Şi el se cufundase în ascultare. Puii de căprioară aşteptau. În aerul transparent, chiar şi cel mai slab sunet putea fi perceput cu uşurinţă. Deci şi acesta. Încet, ca un scîncet de copil.

Nu se trezise singur.

Marele zeu al naturii se aplecă peste auzul lui încordat şi îi şoptise : *Ascultă-ţi glasul sîngelui !*

„Îl ascult", răspunse cu o mişcare a nasului, uscat şi ars de febră. Îi era tot timpul teamă ca bărbatul să nu audă scheunatul său înfundat.

Acel sunet... slab şi delicat... aproape imperceptibil... Cei trei căţei ai Lizei se treziseră. Le era sete.

Laptele de mamă era mai bun decît orice altă mîncare. Laptele gras de vacă ar mai fi mers, cu toate că nu era chiar atît de dulce ca al mamei. Numai dacă era îngroşat cu griş şi îndulcit cu zahăr. În schimb, untura de peşte nu era bună deloc. Şi tocmai din asta erau obligaţi să mănînce cel mai mult. Acum primiseră supă din carne de vacă, îngroşată cu fulgi de ovăz. Eh, aşa mai merge. Dar cea mai rea dintre toate era supa de usturoi pe care le-o prescrisese veterinarul.

Liza îi lingea pe micuţi, schimbîndu-şi poziţia de pe o parte pe alta. Căţeii învăţaseră să scheaune, încetînd să mai şuiere atît de neplăcut. De cîte ori mama se întorcea şi ei scăpau sfîrcurile ţîţelor, se necăjeau, repezindu-se în blana, în urechile şi în coada ei. Nu era numai un simplu joc, ci primele semne ale temperamentului lor dinamic de

mai tîrziu. Era suficient ca Liza să scuture din coadă și cățeii ar fi zburat cît colo.

Cel mai puternic se urcase pe șoldul ei și de acolo încerca să latre victorios, pentru că nici unul din frații lui încă nu ajunsese atît de sus. Dar deodată alunecă pe blana ei netedă și ateriză în nas în fața Lizei. Nu scoase nici un scîncet pentru că era dintr-un neam curajos. Se repezi de-a dreptul în botul mamei, încrețit parcă de un zîmbet.

„Vezi, vezi", spuse puțin supărată. Trebuia totuși să-și păstreze autoritatea. Îl împinse cu capul și cățelul făcu o rostogolire periculoasă. Multe rostogoliri ca acestea va trebui să mai facă, încă de mic, pentru ca șira spinării să se întărească și să devină flexibilă.

Liza întoarse capul, pentru că de afară se auzea un rîset de om. Orice puteau să-i facă oamenii — să o certe, să o ocărască, să o smucească de zgardă dacă ar fi fost neascultătoare — însă un singur lucru nu suporta — să rîdă de ea.

Își dădu seama că se apropia grăsunul Štencl, pentru că acesta cînd mergea, cărarea se cutremura sub pașii lui, chiar dac-ar fi pășit în vîrfuri. În fiecare zi venea pînă la cușca ei, însă Liza niciodată nu-i dădea atenție, ca să nu și-o ia în cap. Dar și pentru că în fața acestui ostaș ce cîntărea aproape o sută de kilograme avea vechi mustrări de conștiință. Îl mușcase totuși, atunci cînd pe deal, încercase să-l amenințe pe frumosul ei. Dar oamenii sînt ciudați și tot ce este legat de ei este deosebit. De obicei fac cu totul altceva decît ar face un cîine inteligent.

Ostașul acesta nu-i luase deloc în nume de rău ceea ce făcuse ea atunci.

Masa de dimineață urma să o primească abia peste o oră. Dacă mai înainte, grăsunul Štencl obișnuia să întîrzie la program din cauza somnului pe care-l mînca, nu alta, de-o lună de zile încoace, se scula de dimineață cu o oră mai devreme decît ceilalți și aducea pe ascuns Lizei o porție suplimentară de lapte. Iar cît le dădea cățeilor, pe oricare veterinar, dac-ar fi văzut, l-ar fi apucat desperarea. Ceea ce făcea el era strict interzis, pentru că altminteri s-ar fi dat peste cap toate evidențele veterinarului privind creșterea în greutate a cățeilor.

— Veterinarul ăsta e... şi grăsunul Štencl se exprimă în cuvinte deloc reverenţioase la adresa locotenent-colonelului. Fiindcă n-a avut niciodată copii şi nu ştie ce înseamnă asta, adăugă el.

Liza adera la părerea lui cu entuziasm. Îi lingea drăgăstos mîna. Mai precis spus, doar o atingea cu limba trandafirie, ca să nu creadă că e nerecunoscătoare. Îi spuse lui Štencl, fără ca el s-o audă totuşi : „Mi-e tare sete, omule drag."

— Ca să nu ai fierbinţeli, fato ! dădu ostaşul din cap. Stătea cu genunchii îndoiţi şi corpul îl durea din cauza acestei poziţii incomode. Suporta pentru că nu se gîndea la oboseală.

Căpitanul Hartl bineînţeles că ştia totul, dar tăcea, zîmbind cu subînţeles. Dădea compătimitor din cap ori de cîte ori veterinarul se lăuda cu metoda lui grozavă de refacere rapidă a căţelelor după naştere. „Uită-te la Liza, de exemplu !"

Şi pentru că Hájek îl zărea pe grăsunul Štencl aproape în fiecare dimineaţă, nu-i mai zicea nimic atunci cînd la ora de pregătire fizică, dacă se aşeza în poziţia ghemuit pe vine, nu se mai putea ridica de la pămînt.

Štencl aştepta pînă cînd Liza termina de lipăit laptele. După aceea lua cu el farfuria linsă şi închidea uşiţa cu plasă, parcă rugîndu-se :

— S-ar putea să iasă o porcărie din treaba asta, Liza, dacă mă vor descoperi. O să înceapă discuţiile. De unde iau lapte în fiecare zi şi eu n-am cum să spun că de la bucătar, ca să nu-l pun rău nici pe el. Va trebui să le explic cum mă duc în sat după lapte. Ei şi-aşa n-or să mă creadă şi pînă la urmă au să ne bage pe-amîndoi la arest. Care va să zică, fato, vei mînca de două ori dimineaţa, poţi fi sigură de asta. Zăpăcitul ăla de doctor o să-şi piardă minţile de bucurie văzînd cum te-ntremezi pe zi ce trece. O s-o pună pe seama făinii lui nutritive despre care ţine conferinţe în toate unităţile militare.

Vorbea cu ea ca şi cu un om. Îşi duse apoi degetul arătător la buzele lui groase şi spuse :

— Şşt ! Nu sufli nimănui o vorbă ! M-am dus !

Căpitanul se depărtă de la fereastră pentru că de-abia îşi mai stăpînea rîsul. Îşi aduse aminte de veterinar care îi

spusese ultima dată : „Cîinii dumneavoastră, tovarăşe căpitan, dispun de condiţii naturale excepţionale şi bineînţeles, de o îngrijire exemplară. Nicăieri nu am repurtat atîtea succese ca în unitatea dumneavoastră..."

Lup ascultă de glasul sîngelui.

Dimineaţa era toată îmbrăcată în rouă. Coţofenele, poliţaii nesuferiţi ai pădurii, încă nu se treziseră. Poienile erau tăcute, cufundate într-un somn adînc. Firele de iarbă şi mlădiţele copacilor se lipiseră între ele, încît căprioarele sfioase şi cerbii, îndrăgostiţi întîrziaţi, al căror muget era puternic, abia de mai puteau ieşi din pădure. Într-o dimineaţă ca aceasta sunetele poartă cu ele distanţele de parcă ar patina pe luciul unei ape. Reflectate de trunchiurile groase ale pomilor, sunetele alunecau pe iarba umedă, care nu le putea absorbi din cauză că răcoarea dimineţii o ţinea cu fruntea aplecată spre pămînt. Pădurea şi munţii gheboşaţi tăiau din cerul infinit o bucată verde, ca o scîndură, de care sunetele se izbeau, spărgîndu-se cristalin.

Lup îşi ciuli urechile şi ascultă. Dintr-o dată, îl cuprinse o tristeţe imensă. Îi venea să-şi ascundă botul între labe şi să urle, să urle, să urle. Dar nu putea. Orice sunet pe care l-ar fi scos, l-ar fi costat viaţa.

Începuse să roadă îndîrjit sfoara de cînepă, încît îşi muşcă limba fierbinte şi uscată. Cu toate că avea dinţi puternici şi ascuţiţi, se gîndi totuşi de unde ar fi mai bine să înceapă.

De la nod. Cu foarte mare atenţie, fibră cu fibră, scămoşă sfoara. A fost de-ajuns o smucitură slabă şi sfoara se rupse.

Privi spre uşă. Cu toate că pe sub ea răzbătea de afară o rază de lumină, slabe speranţe să poată fugi pe acolo. Era de-a dreptul imposibil să sape pe dedesubt. Uşa era grea, din lemn masiv, iar pragul din scînduri groase de stejar. În plus, tăietorul de lemne obişnuia în timpul nopţii să mai pună şi zăvorul.

Atunci fereastra. Nu era o fereastră care să se deschidă normal, ca la toate casele. Cine o fi avut ideea să construiască o fereastră rabatabilă pentru o casă fără lumină electrică, în mijloc cu o vatră primitivă, cu duşumelele tocite

în multe locuri, nu se știe. Fereastră modernă îi lipsea, că în rest avea de toate.

Lup bănuise ceva despre geamul acesta. Dintru început își vîrî labele sub el. Rama ferestrei se săltă puțin. Își băgă apoi botul și împinse cu toată forța. Rama ferestrei se ridică și mai mult. Se opinti și rama geamului îi căzu pe omoplați. Se trase puțin înapoi, făcîndu-și vînt din nou. Rama se ridică și mai mult și dintr-o singură smucitură se trezi dincolo de fereastră.

Auzi în urma lui zăngănitul geamului.

Căpitanul încă mai rîdea înfundat cînd se depărtase de la fereastră. Un val de omenie îi cuprinse întreaga ființă. Auzi în spate un zgomot. Locotenentul-major Tomíček, locțiitorul său, se sculase din somn și acum pregătea micul dejun. Tomíček era foarte zgomotos dimineața. Căsca o gură pînă la urechi, tușea și imediat își aprindea o țigară.

— Recrut, treci la duș ! îi spuse în zeflemea capitanul.

— Nu sînt recrut, răspunse răgușit locotenentul-major, scoțîndu-și pijamaua de pe el. Dacă aș fi — se gîndi puțin și pe față îi apăru un zîmbet de mulțumire — ar fi trebuit, Rudolf, să mă scol abia peste o oră !

Cei de jos, de la bucătărie, le-ar fi adus laptele de dimineață, însă nici unul din ei nu prea punea preț pe un astfel de mic dejun.

— E sănătos, e bun, trebuie băut, dar mie nu-mi place, spuse locotenentul-major.

Pregătea acum două cafele tari. Se scărpina prin părul des, blond și ciufulit. Îl mîncau și degetele de la picioare pentru că de dimineață pînă seara umbla încălțat cu cizme de cauciuc.

Ziua de program încă nu începuse.

Deocamdată, amîndoi picoteau. Acum nu mai era căpitanul Hájek, comandantul companiei, și nici locotenentul-major Tomíček, ci pur și simplu Rudla și Ota. Primul dormea într-o cameră de serviciu, cu toate că, la drept vorbind, nu avea voie. Celălalt, într-o încăpere alăturată, ce servise cîndva de magazie.

— Spune-mi, te rog, ce referințe ai despre soldatul Josef Štencl, zîmbi căpitanul. Din memorie și fără să adaugi ceva de la tine !

— Ce să-ți spun, căscă locotenentul-major. Te-a apucat de dimineață !

— Nu glumesc deloc ! Ești locțiitorul meu și trebuie să știi despre oameni tot atît cît mine.

— Un leneș, răspunse Tomíček întinzîndu-se.

— La fel ca tine ! Nu mă surprinde.

— Ei, nici chiar așa, încuviință calm locotenentul-major Tomíček. Un mîncău. Într-un cuvînt — un ostaș imposibil. Rîsul companiei !

Căpitanul zîmbi.

— Îl vom face conductor de cîini, spuse mestecînd îngîndurat în cafea.

Locotenentul-major, care tocmai se încălța, se opri și-l întrebă cu prudență :

— Nu cumva ai dormit rău azi-noapte, Rudolf ?

— Foarte rău. Să completezi șaptesprezece chestionare într-o seară nu e un fleac. Pînă la urmă omul ajunge să se bucure că nu e aici cu soția. Atît doar că m-am sculat bine dispus.

— Îl vom face pe Štencl conductor de cîini, repetă locotenentul-major și se aplecă din nou să se încalțe, trăgînd de cizma în care nu-i intra piciorul. Deveni dintr-o dată circumspect. Nu era prima oară cînd căpitanul îi făcea o figură. Dăduse ordine pe care el nu le executase niciodată. Se mai întîmpla ca vreunul din ordine, aparent, să nu aibă sens. Dar pînă la urmă se dovedea că fusese foarte bine gîndit.

— Deci Štencl va fi conductor de cîini, repetă locotenentul-major. E totuși o prostie, dar...

— Vorbele comandantului nu sînt prostii.

— Cîteodată da. Nu te supăra. Comandantul ar trebui ca, măcar din cînd în cînd, să se consulte cu ofițerii săi. Își frecă ochii umflați de somn. Ori primul cîine o să-l halească pe Štencl, ori Štencl o să-l halească pe el. Mi-e perfect egal.

Căpitanul sorbea din cafea gîndindu-se la ce-i ieșise din gură cu o clipă mai înainte... „În definitiv trebuie să fiu bucuros că nu sînt aici cu soția..." Cu o zi în urmă primise din Brno o scrisoare de la ea... „Nu cumva vrei să mă îngrop de vie tocmai într-o companie situată unde și-a înțărcat dracul copiii ?"

— Poate că sînt bătrîn, oftă căpitanul.

— La bară fixă încă mai poţi executa un exerciţiu de nota zece.

— Vezi tu, soţia mea e cu douăzeci de ani mai tînără ca mine. Căpitanul ridică din umeri. Nu vroia să-şi mai frămînte mintea cu această problemă pentru că ştia că nu există nici o soluţie.

Locotenentul-major clipea din ochi. Îl usturau şi avea impresia că se uită printr-o sită. Nu avea asemenea probleme, pentru că nu împlinise decît douăzeci şi şapte de ani. Şi chiar dacă ar fi avut, ar fi fost de-ajuns să facă doar un semn cu degetul mic de la mînă şi Danka s-ar fi mutat aici într-un minut.

— Compania mea nu e unde şi-a înţărcat dracul copiii, mormăi căpitanul, puţin supărat. Suporta totdeauna multe lucruri, însă despre compania lui n-avea voie să vorbească de rău nici măcar soţia.

— De bună seamă, zîmbi locotenentul-major. Deşi nu ştiu ce-ţi veni.

Căpitanul îşi aminti că mai trebuia să înmîneze o scrisoare. Ieri-noapte, din cauza chestionarelor, n-avusese timp de ea.

— Eva lui Kučera, zise — şi scoase un plic din sertar.

Locotenentul-major rîse uscat.

— A lui Kucěra, sau a lui Krátký.

— Nu fă glume proaste ! N-ai vrea să i-o dai tu ?

Locotenentul-major cunoştea conţinutul scrisorii.

— Am declarat tot timpul că n-are rost să mă amestec în viaţa lor particulară. Cei doi băieţi n-au nici o vină. Eva e frumoasă şi nici ea nu ştie la care din ei să se decidă. Cel mai comod e să fie prietenă cu amîndoi. Armata e armată şi tot ceea ce nu este legat de asta îi priveşte personal.

— Tu simplifici lucrurile îngrozitor, spuse căpitanul dînd din cap.

— Ia să-ncep numai să-i fac curte Evei şi-o să vezi ce griji o să-i apuce pe amîndoi. N-are rost să m-apuc eu acum să fac ordine în treaba asta, spuse locotenentul-major, menţinîndu-şi punctul de vedere. Fata se plimbă cu Krátký prin curtea spitalului şi pe urmă ne scrie nouă, auzi, să-i explicăm lui Kucěra că totul a fost o eroare. Fruntaşul Kucěra, grănicer de frunte ! adăugă îngîndurat.

— S-au lămurit lucrurile cu ei ?

— Da' de unde, nu s-au lămurit deloc, i-o reteză supărat locotenentul-major. Dacă vrei să strici o prietenie a doi băieți buni, bagă între ei o fată și-ai aranjat totul. Înainte, nu făceau un pas unul fără celălalt. Azi sînt geloși unul pe altul ca niște cîini. Unde mai pui că unul din ei, Kučera, s-a apucat de băutură.

— Am auzit ceva.

— Caută orice prilej să se ducă în sat. Cîteodată ajunge chiar pînă la Budějovice, să nu bată la ochi că mereu e în sat. Băieții îl iau cu plăcere cu ei, pentru că e un bun companion. Înainte nu făcea un pas din companie. Doar Liza și iar Liza. E cel mai bun conductor de cîini pe care-l avem. Însă acum totul e pierdut. Am primit cîteva sesizări că face ravagii prin cîrciumi...

— Eva a fost totuși logodnica lui ?

— Tot ce se poate, se strîmbă disprețuitor locotenentul-major. Numai că ea se joacă. I-o fi căzut în mînă vreo carte de Sagan și-a zăpăcit-o la cap. Eva se simte măgulită cînd e curtată de amîndoi. Poate că în fond e cumsecade, dar o fetișcană cu asemenea fumuri e în stare să-i strice pe băieții buni. Mă gîndesc la cei care încă mai au minte și cărora le-au rămas destule idealuri.

— Toată povestea asta, la drept vorbind... ai dreptate. Foarte ușor se cuibărește în suflet singurătatea.

Se gîndi din nou la soție. Absolut nimic nu e simplu. Oamenii ar înnebuni dacă n-ar ști să-și simplifice problemele. Cel puțin cei cu un fond sănătos. Ca acest Tomíček.

De sus, de pe deal, se auzea zgomotul unei motociclete. Nu era nevoie să se ridice de la masă pentru că știau cine vine așa dis-de-dimineață.

— Nici omul ăsta nu prea doarme, mormăi căpitanul.

— Din cauză că peste o săptămînă se vor acorda calificativele pentru cîini și conductori.

— Asta nu înseamnă că trebuie să se scoale la patru dimineață și să se culce după miezul nopții. Are și el o soție tînără.

— E o femeie bună, conștientă de faptul că e măritată cu un grănicer. Și Danka mea știe acest lucru și de aceea treburile merg destul de bine.

Motocicleta se opri puțin mai în vale de clădirea companiei.

„Unde și-a înțărcat dracu copiii... se gîndea căpitanul. Ar fi trebuit să vadă ce se petrece în natură. După aceea n-ar mai fi dorit să ne-ntoarcă la oraș... Cînd vulpea își învață puii să prindă ciori vii..."

Se întinse și-și strînse pleoapele. Nu-l mai usturau. Se uită la ușă, așteptînd ca să se deschidă. Probabil că motociclistul mai meșterea ceva pe-afară, pe la motocicletă. „De fapt ai dreptate, nu ți-ai dat seama că te măriți cu un grănicer. Sau poate ți-a plăcut numai uniforma. N-are rost să te-aduc aici cu sila. Ai înnebuni în pustietatea asta, chiar dacă aici mai locuiesc și alte femei împreună cu soții lor. Tu nu ești o femeie pentru un grănicer."

Pe scările de gresie răsuna tropăit de cizme.

Instructorul Stogončík apăru în ușă, salută grăbit și se îndreptă imediat spre fereastră.

— Tovarășe adjutant, începu calm căpitanul.

— Știu, dădu neprotocolar din mînă adjutantul. Vă... vă rog să nu fiți supărat pe mine. Vreți să mă ascultați ?

Căpitanul se ridică și deschise larg fereastra. Locotenentul-major își săltă capul, întorcîndu-l într-o parte, ca să audă mai bine.

„Haaauu !" se auzi slab din depărtare.

— Asta nu e cîinele nostru, spuse precipitat locotenentul-major.

— Bineînțeles că nu e cîinele nostru, încuviință Stogončík.

În încăpere pătrunse un aer proaspăt, rece și umed. Pădurile, care înconjurau valea din trei părți, stăteau nemișcate și tăcute.

— Poate că nervii sînt de vină, zîmbi căpitanul nefiind convins de ceea ce spusese. Se uită la ceasul de mînă și la tabelul cu situația posturilor de gardă. Acum pe graniță sînt Pavlíček cu Barzaj. Barzaj n-o mai fi știind nimic de el. Sforăie. Încă puțin și va suna deșteptarea.

Locotenentul-major se liniști.

— În raionul nostru nu poate exista nici un cîine străin. Ar fi sfîșiat imediat.

— Depinde, replică Stogončík.

Părea că și astăzi soarele va răsări devreme. Cerul devenise din roșu, albastru-deschis.

Căpitanul privea neîncrezător spre dealul din față. Acolo, pe Šerák, ceva se mișca.

— Nu nervii sînt de vină, șopti încet instructorul. Aproape că n-aș fi crezut că încă mai există așa ceva. Manualele nu scriu nimic despre asta, iar noi aici, tocmai în privința cîinilor, n-am avut pînă acum nici o poveste sentimentală. Acum știu ce este.

— Ce ?

— Dragoste de cîine. Nu rîdeți. Marea dragoste a cîinelui.

Locotenentul-major îl privi uluit.

— De cînd ai început să aiurezi ?

Căpitanul căută binoclul ca să vadă mai bine ce se petrece pe deal.

În acel moment sună telefonul. Chema turnul de observație nr. 3.

— Să trăiți ! Fruntaș Matejček ! Nu v-a scăpat un cîine ?

— Nu, strigă locotenentul-major. Să nu cumva să tragi în el !

— Am înțeles, răspunse fruntașul.

„Haaauuu“ se auzi din nou.

Căpitanul nu reuși din primul moment să înțeleagă ce se petrece. Din stînga, dinspre cuștile cîinilor, se auzea zdrăngănit de tablă. Se aplecă peste fereastră să vadă ce se întîmplă.

Primul începuse să urle Prinț. Turbat și plin de ură. Bineînțeles că Zmeu i se alăturase. Ceilalți cîini, foarte nervoși, stăteau pe labele din spate, sprijinindu-se cu cele din față de plasa cuștilor.

Liza începu să scheaune încet și stăruitor.

— Tatăl a venit să-și vadă copiii, spuse înveselit adjutantul, izbind cu cascheta de masă. Să mai zică acum careva că nu sînt ca oamenii ! Dacă mi-ar fi povestit cineva, n-aș fi crezut ! Lucrez de optsprezece ani cu cîinii, dar una ca asta încă n-am pomenit.

— Îi cheamă ! exclamă surprinș căpitanul.

Locotenentul-major se ridicase în picioare. Era puțin neliniștit.

— Eu ştiu ce vreţi să faceţi voi doi, spuse indignat. Nu sînt deloc de acord cu asta. Locotenent-colonelul o să innebunească dac-o afla. De la început am spus că acest cîine nu va aduce nimic bun.

Instructorul se întoarse enervat.

— La nici o companie n-au căţei atît de frumoşi cum are Liza noastră !

— Şi la nici o companie nu au atîtea probleme cu căţeii, aşa cum avem noi. Teoria reproducerii s-a dus dracului. Cine credeţi că o să vă dea certificatele ? S-a zis cu controlul căţeilor, cu fişele lor, cu tot.

— Prefer un cîine bun, decît o sută de certificate valabile, dădu din mînă instructorul.

Căpitanul se aplecase şi mai mult în afara ferestrei. Îl avea acum în focarul binoclului.

Lup stătea pe burtă, cu labele din faţă întinse pe pămînt. Ridicase botul, lăsîndu-şi urechile pe spate. Poate că urla, dar acesta era un urlet imperceptibil, destinat numai Lizei.

— Ce-ţi închipui că vrem să facem ? îl întrebă din spate pe locotenentul-major.

— Să-i daţi drumul Lizei, să se ducă la el, răspunse supărat locotenentul-major, îndreptîndu-se spre uşă.

Căpitanul de fapt nici nu se gîndise la asta. Asemenea experimente nu pot fi făcute fără a chibzui cum trebuie. Era nevoie şi de acordul veterinarului, cîinele ar fi urmat ca mai întîi să fie controlat dacă nu este purtător de bacili sau de vreo boală.

— Eu sînt împotrivă, categoric, protestă locotenentul-major închizînd uşa după el. Înjurase cîinele de toţi dracii. Iniţial, cînd ieşise din încăpere, îşi pusese în gînd să se ducă la bucătărie, pentru că se făcuse demult ora cînd trebuia să li se aducă micul-dejun.

Instructorul Stogončík zîmbea enigmatic, parcă ştiind dinainte ce avea să se întîmple în minutele următoare. Căpitanul nu-şi putea lua ochii de la silueta superbă a lui Lup. După un timp oftă obosit :

— Ce păcat că nu-l putem folosi pentru serviciul nostru. Aş fi mai bucuros să-l ştiu la noi, decît chinuindu-se la Franěk.

Se întoarse şi îl privi pe Stogončík, care zîmbea.

— Unde s-a dus Ota ?

Instructorul ridică din umeri şi arătă spre curte.

Căpitanul se repezi la uşă şi îl strigă din capul scărilor.

— Ce s-a întîmplat ? îi răspunse acesta de jos, din curte.

— Unde alergi ?

— Să dau drumul Lizei ăleia a voastră...

Pe corpul superb al lui Lup nu zvîcnise nici un muşchi. Cîinele stătea culcat pe burtă, privind pe sub pleoapele întredeschise la ce se petrecea jos, în vale.

Văzu cum locotenentul-major îi dăduse drumul Lizei. Aceasta începu să se învîrtească dezorientată, parcă neînţelegînd ce se petrece cu ea. Lătră scurt şi însufleţit luînd-o la fugă spre deal.

Se opri şi scheună.

Lup nu-i răspunse. Acum nu-l mai interesau nici oamenii adunaţi la ferestre, nici soldaţii înfuriaţi care stăteau lîngă cîini. De fapt nu se uita nici măcar la ea, ci undeva, într-o parte, însă astfel, încît să poată trage mereu cu coada ochiului la Liza.

Liza auzi scîncetul ascuţit al căţeilor. Se întoarse în salturi. Era obişnuită să execute vijelios toate mişcările, simţind totdeauna un chef nespus de viaţă.

Locotenentul-major stătea încă lîngă cuşcă, neştiind ce să facă acum cu aceşti căţei care plîngeau după mama lor.

— Aşa se-ntîmplă cînd nu-i dai la crescătorie, mormăi nemulţumit. Totdeauna cînd nu se respectă ordinul încetăţenit, avem belele din astea.

Liza se furişă pe lîngă picioarele lui şi începu să împingă căţeii pe iarbă cu botul.

— Ai înnebunit ! Iarba e udă de rouă şi o să răcească ! o certă ofiţerul.

Se opri, nu pentru că ar fi înţeles ce-i spusese locotenentul major, ci pentru că îşi dăduse singură seama de acest lucru.

De pe deal, chiar în clipa aceea, Lup începu să-i vorbească pe un ton numai de ei doi auzit.

„Cred că neamul meu e rezistent !"

Căţeii se zbîrliseră. Ridicau cu reţinere lăbuţele mici şi grase, dar puternice, lingînd roua de pe ele. Se luară la

hartă între ei, rostogolindu-se la vale ca nişte ghemuleţe de lînă udă.

Liza mai făcu încă ceva.

Trecu mîndră prin faţa cuştii mari unde erau ceilalţi cîini care răguşiseră de atîta lătrat la musafirul cel negru, nepoftit. Lup stătea culcat pe un colţ de stîncă şi privea indiferent în jurul său. Liza se opri pentru o clipă în dreptul lui Prinţ care muşca sălbatic un ochi de sîrmă al plasei. Abia după aceea se întoarse spre căţei, lovindu-l uşor pe cel mai bătăuş dintre ei.

— Parada dragostei, rîse locotenentul-major Tomíček.

Liza urcă degajată povîrnişul, aşa cum îi stă bine unei mame cu o familie atît de numeroasă. Şi unde mai pui, că numai băieţi ! Prilej de mîndrie pentru orice mamă !

Căţeii mergeau legănîndu-se în urma ei. Ţipau şi scheunau. Erau curioşi să vadă ce joc mai născocise mama lor. Nu ştiau şi nu auziseră de Lup, pentru că, pe de-o parte, niciodată nu merseseră atîta distanţă, iar pe de alta, auzul lor nu se formase încă.

Lup rămase pe loc. Nu făcu nici măcar un pas ca să-i întîmpine. Aştepta ca ea să fie aceea care vine. Nu se uita nici la ea, nici la căţei.

Liza veni lîngă el şi se aşeză.

„Celui mai puternic i-au dat numele Roby", mîrîi ea. Încercă apoi să-l împingă cu nasul spre Lup, dar nu reuşi, pentru că pe Roby îl interesa mai mult o floare. Îl apucă uşor cu dinţii de ceafă.

Căţelul se pomeni dintr-o dată drept în faţa botului unui cîine uriaş, stînd pe toate cele patru picioruşe, pînă acum nesigure. Pentru că era un căţel agresiv, nici prin gînd nu-i trecu să se sperie, chiar dacă se găsea acum faţă în faţă cu o primejdie necunoscută. Se zbîrli tot şi încercă să mîrîie. Dar scoase un sunet ceva mai tare decît zgomotul pe care îl face arcul unui ceas de buzunar atunci cînd plesneşte.

„Bine" zise el surd. Pe faţa lui nu se văzu nici o tresărire.

Căţelul căpătă curaj. Ar fi putut totuşi să fie muşcat, zgîlţîit puţin, sau să primească o bătaie zdravănă. Nimic din toate acestea nu se întîmplă. Poate că pe cîinele uriaş îl

impresionase acel mîrîit mititel. Umbla fără astîmpăr, încoace şi încolo, încercînd să-l apuce de nas, aşa cum îi făcea mamei. Ceva îi spunea că acest cîine periculos nu-i chiar atît de străin şi nici atît de indiferent cum părea. Se ridică pe lăbuţele din spate ca să-i ajungă la nas.

„Ia-l de-aici, spuse Lup calm, ori, dacă nu, îi dau cîteva. Căţeii tăi nu-şi pot permite acum chiar orice."

„Cum sînt ai mei, sînt şi ai tăi", mîrîi Liza şi pentru siguranţă îl răsturnă cu botul într-o parte, pentru că şi-aşa căţelul stătea într-o poziţie cam nesigură. „Roby de Šumava !", adăugă mîndră. „Toţi trei au acest prenume «de Šumava» !"

„De ce ? se miră el. Mie mi-a ajuns un singur nume, Wolf !"

„Ştii doar cum sînt oamenii. Idei de-ale lor."

„Şi ceilalţi ?"

„Racek şi Randál", răspunse Liza, împingîndu-i spre el pe cei doi căţei care se muşcau în joacă. „De Šumava", adăugă din nou mîndră.

Lup nu-i mirosi, pentru că îi recunoscuse de cum se uitase la ei. Pe chipul lui nu se putea vedea nici cea mai mică urmă de bucurie.

Liza se gîndi să se aşeze lîngă el, dar în ultimul moment se opri. Nu schiţase măcar un gest care i-ar fi uşurat intenţia. Stătea ca o stană de piatră, fără să scoată nici un sunet.

Ceva se petrecuse cu ea. Acum erau căţeii, totul devenise mai solemn, mai serios, nu mai putea fi încăpăţînată ca înainte şi într-un fel — chiar împotriva voinţei ei — trebuia să-i recunoască supremaţia.

Lup nu se uita nici la ea, nici la căţei. Întorsese capul spre casa cea veche din pădure, din coşul căreia se înălţa o dîră de fum.

Liza ştia că măcar cu coada ochiului şi tot îi priveşte pe toţi patru.

Tot hîrjonindu-se, căţeii ajunseseră la un bolovan. Ca de obicei, Randál începu să facă gălăgie. Încerca să muşte o bucată din bolovan. Nu mergea. Încă de acum se putea vedea la el că nu se lăsa cu una cu două. Mai încercă o dată şi încă o dată.

„Mă mir că-i permiţi asta, spuse Lup într-o doară. E vorba de dinţii lui“.

Liza lătră supusă la Randál. A trebuit să mai latre încă o dată ca să o asculte. Îşi dădu seama că fusese mai aspră decît era de obicei. Nu vroia să recunoască. Ar fi însemnat ca Lup să-i reproşeze că le-a dat căţeilor o proastă educaţie.

Randál, surprins, se aşeză în funduleţ. Întoarse capul într-o parte, încît urechea îi atîrna în jos de tot. Se uita la mama lui, neînţelegînd ce se întîmplase cu ea.

Roby reuşi să se urce pe bolovan. Era un căţel care totdeauna voia să fie mai sus decît fraţii lui. Căţăratul pe bolovan a mers cum a mers, dar la coborît au început problemele, pentru că nu ştia să-şi ţină echilibrul. Totdeauna cădea, fie în faţă, fie în spate.

Lup se ridică fără să spună un cuvînt.

„Lasă-l ! mîrîi Liza. Pînă nu-şi juleşte nasul nu se potoleşte“.

Lup se îndreptă spre Roby, îl apucă cu dinţii — prea delicat nu, pentru că puiul scheună înspăimîntat — şi-l aşeză pe pămînt, puţin cam brusc.

Supărat de acest tratament la care fusese supus, Roby se repezi la Lup să-l muşte de labele puternice.

Acesta doar scutură una din ele şi Roby zbură cît colo. Se aşeză apoi descumpănit lîngă fraţii lui.

Lup lătră scurt şi pătrunzător.

Liza îl privi surprinsă, pentru că nu-l auzise niciodată lătrînd pe o asemenea tonalitate.

Încetă să se mai comporte ca un rege al vieţuitoarelor pentru care demnitatea e mai presus de orice. Din negura amintirilor răzbătea parfumul luncilor pe care zburdase căţel fiind, cînd încă nu cunoscuse pocnetul biciului, iar toţi copiii satului îl mîngîiau.

Nu făcuse nici o legătură cu trecutul. Pur şi simplu, privind căţeii, îl năpădiră dintr-o dată amintirile plaiurilor însorite şi mirosind a muşeţel sălbatic.

Soarele răsărise într-adevăr, cu toate că, după calendar, ar fi trebuit să se ivească cel puţin cu o oră mai tîrziu. Asta poate din cauză că Pămîntul, de bucurie, se învîrtise mai repede. Întregul povîrniş căpătă o culoare trandafirie, iar deasupra ierbii se ridica un abur uşor, ca o dantelă.

Prin ceața joasă se vedeau doar urechiușile ascuțite ale cățeilor care se depărtaseră puțin, nemaicontenind cu hîrjoneala..

Fruntașul Matejček rîdea cu poftă, sus, în turnul de observație.

Un uliu-șorecar săgetă văzduhul. Liza ridică vigilentă capul, privind spre cățel.

Chiar în clipa aceea primi o lovitură neașteptată în șold, care o trînti cu nerușinare la pămînt, tăindu-i pentru o clipă răsuflarea.

Lup se repezise la ea, așa din senin. O izbise cu capul și acum, cu un lătrat ștrengăresc, se pregătea pentru un nou atac.

„Nebunule !“, mîrîi supărată. De cînd avea cățel nu prea mai știa de glumă, ca altădată. „Nebunule !“, repetă ea, dînd din labe prin aer. Își recăpătă în cele din urmă echilibrul, sări în picioare și se-ndreptă spre el, arătîndu-și colții.

Nu fugi de ea, așa cum ar fi procedat, în clipa aceea, oricare alt cîine inteligent. Rîdea... îi rîdea în față... pentru că și ciinii știu să rîdă. Liza însă nu suporta să rîdă oamenii de ea, cu atît mai mult cîinii. Se repezi furioasă, dar dinții ei mușcară în gol, pe lîngă urechea lui Lup, fiindcă acesta știuse să se ferească la timp.

De fapt nu vroia să-l muște. În sufletul ei erau atîtea — bucuria că a recunoscut căţeii, jignirea pe care a trebuit s-o suporte, teama că nu va mai avea nici o autoritate în fața cățeilor — astfel că înțelegea jocul, însă nu-l putea încă accepta. Încercă să fie sobră și îi reproșă această înflăcărare pripită.

Dar oricît ar fi încercat, nu putea să se abțină.

Lup nu lătră. Hîrîi ca o javră de țară, se îndoi, făcu un salt și o lovi din partea cealaltă. Liza făcu din nou o tumbă, oprindu-se aproape de cățel.

„Oare nu crezi că ar fi de ajuns ?“ îi spuse supărată.

Lup sări într-o parte, gudurîndu-se. Își întinse labele din față, lăsîndu-și capul în jos, printre ele, pînă aproape de pămînt. Lătră din nou, rămînînd în expectativă.

În momentul cînd Liza se aruncă din nou asupra lui, jumătate în serios, jumătate în glumă, Lup descrise un cerc mare în jurul ei și al cățeilor. Îl azvîrli cu botul pe Roby,

care ateriză cu burta în sus între cei doi frați ai lui. Apoi îi făcu vînt Lizei, care alunecă pe iarbă rostogolindu-se cît era de mare, uitînd de cățel și de toate.

Micuțului Roby îi trebui un timp ca să se orienteze și să înțeleagă ce se petrece de fapt. Mai întîi se gîndi cum ar face să se urce și el pe o ridicătură de pămînt și de-acolo să-și dea drumul la vale. După ce învăță pe unde să se cațăre și cum să coboare, așteptă ca Liza să se apropie și îi sări în spate. Îl urmară și frații lui. Se lăsară antrenați de joaca părinților fără minte. Se legănau în urma lor, cădeau, schelălăiau, dacă se loveau cam tare, însă în inimioarele lor aveau instinctul de a alerga, de a urmări și de a mușca.

Familia cîinilor se rostogolea la vale pe povîrniș.

Fruntașul Matejček rîdea cu poftă în turnul de observație.

Căpitanul se aplecase peste pervazul ferestrei. Strigă :

— Ia uitați, oameni buni ! Priviți cîinii... și pe puradeii ăia ! Liza, înhață-l ! Pune-l jos, nu te lăsa fato ! Domnilor, o asemenea încăierare încă... ia uitați-vă !

Instructorul rîdea cu lacrimi.

În curte compania se pregătea de adunare. Astăzi nu prea mersese cum trebuie. Cei șaizeci sau cîți oameni or fi fost iubeau cîinii fiecare în felul său. Aici, la graniță, aceste animale nu serveau nimănui pentru distracție și plăcere. Ele erau ajutoarele, prietenii sinceri pe care omul, în anumite situații, se putea baza mai mult decît pe oameni. Îi înțelegeau, se bucurau de bucuriile lor. Veterinarul interzisese categoric zahărul, dar fără nici un rezultat. Toți, fără excepție, aveau prin buzunare bucățele de zahăr. Dacă se-mbolnăvea vreunul din cîini, compania nu vorbea decît despre asta. Mulți dintre militari, obosiți de alergătura unei zile de instrucție, se sculau totuși noaptea și se duceau să vadă ce e cu cîinele. Însă trebuia să fie cîine *de-al lor !*

Lup nu era de-al lor. El ar fi trebuit, conform dispozițiilor oficiale, să fie lichidat demult. Chiar dacă, din întîmplare, îl salvase Franěk, muncitorul forestier, cu toate astea nu era cîine de-al lor. Dar nici un cîine obișnuit, de coteț, pentru că Liza făcuse cățeii cu el.

Acum, degeaba mai striga locotenentul-major „atenție !“, pentru că toată compania nu se uita decît la cîinii care se hîrjoneau. Cîinii *lor* nu mai lătrau ca niște javre de la țară. Erau serioși și concentrați, ca și cum ar fi cunoscut greutatea răspunderii.

Grăsunul Štencl se așezase pe pămînt și rîdea de-i curgeau lacrimile pe obraji.

— Vă bag la arest, striga locotenentul-major Tomíček. Nici o permisie, nici un... la dracu, nu m-auziți ce spun ? Ce e aicea, circ sau companie ? O să vă... Ia uite, l-a ajuns din urmă ! Băieți, acuma l-a-nhățat ! Dar imediat își reluă atitudinea de mai-nainte, devenind grav.

— De-ajuns ! Însă nici de data aceasta nu reuși să dea un ordin ca un comandant. Se uită cu îngrijorare spre fereastra de la etaj să vadă ce va zice căpitanul de hărmălaia din companie.

Căpitanul îl ținea de după gît pe instructor și rîdeau amîndoi cu gura pînă la urechi.

Militarii se așezară în front fără să fi primit un nou ordin. Doar ici-colo cîte unul se mai uita la cîini.

— Fruntaș Kučera !

Kučera ieși din rînd.

— Cheam-o pe Liza !

Conductorul ezită în primul moment. Totuși o strigă. Avea glasul nesigur pentru că relațiile dintre el și Liza nu mai erau ca în trecut. De aceea nu știa dacă ea va răspunde la primul apel. Dacă n-ar fi venit, s-ar fi făcut de rușine în fața întregii companii.

Dar Liza continuase să-l iubească în tot acest răstimp, chiar dacă multe din lucruri nu putea să le înțeleagă. În fiecare seară scîncise încetișor, ca și cum l-ar fi chemat. Însă el nu mai venea.

Se opri din fugă, așezîndu-se pe labele dinapoi. Nu știa ce să facă. Altădată, cu excepția acelei nopți, ar fi fost de ajuns un singur cuvînt și ea ar fi venit ca o vijelie.

Stătu o clipă nedumerită.

— Dacă o să-ți facă așa și la inspecție, n-o să mai fii pe primul loc, rîse disprețuitor locotenentul-major. Poate s-a produs o ruptură în raporturile dintre tine și cîine !

Liza se întoarse spre Lup. „Mă cheamă. Trebuie !“

Lup nu îi răspunse. Încercă să înțeleagă ceva din toate acestea. Era și nu era soția lui și mama cățeilor. Acești oameni erau stăpînii ei de care Liza nu se temea. Cînd o chemau, alerga desperată, nu de frică, ci să le facă o bucurie, arătîndu-le că e ascultătoare...

Lup nu mai alergă un timp alături de Liza. Căpitanul îl apucă de mînă pe instructor și îi spuse :

— Ce ne facem dacă o să-l aducă aici și pe el ?

— N-o să-l aducă, răspunse trist instructorul. Și e păcat.

— Și dacă totuși o să-l aducă ? întrebă nesigur căpitanul. Ce facem ? M-ajuți să-l conving pe veterinar ?

— Fiți sigur că n-o să-l aducă, repetă instructorul care îi cunoștea pe cîini mai bine decît comandantul său. Și chiar dacă ar fi așa, tot nu s-ar putea să-l folosim pentru serviciul nostru. Dacă n-ar fi atît de ucigaș — aceasta o spusese cu mult mai încet — l-aș fi luat eu. De cînd a murit Klaučik, mi s-a făcut dor de-un cîine pe cinste.

Klaučik murise, într-un fel, la datorie. Mai demult, fugise din companie un cîine tînăr, iar Klaučik fusese trimis să-l aducă înapoi. După ce-l ajunse din urmă pe fugar, porniră amîndoi spre companie, el mergînd în urmă. Din cauză că trebuia să-l supravegheze mereu pe cîinele bezmetic, n-a putut observa la timp că din spate venea o mașină la volanul căreia era un șofer nenorocit...

Lup se opri brusc și scoase un urlet puternic !

Liza nu privi înapoi. Nu avea nici un rost. Alerga mereu. Cu trei luni în urmă ar fi venit ca o vijelie. Fruntașul Kučera știa bine acest lucru. În ultima vreme însă, n-o mai iubea pe Liza ca altădată. Era supărat și se gîndea mereu la Eva. Ceva se întîmplase cu el, pentru că începuse să fie indiferent. Nu putea să se împace cu această situație și știa că atîta timp cît nu va reuși să pună lucrurile la punct, nu va fi un bun conductor. Și nici un bun militar.

Și fruntașul Krátký simțea acest lucru. Oriunde s-ar fi uitat, numai la Kučera nu.

Liza se opri totuși și întoarse capul spre Lup. „Vino ! N-o să-ți facă nimic !"

„Nu mi-e frică de ei, răspunse întunecat. Nu pot fi mai răi decît omul acela din casa de bîrne. Dar nu-i iubesc."

Liza se așeză pe pămînt. Nu putea înțelege cum de nu-i iubea pe oameni, cînd ea, de mică, fusese educată în spiritul unei mari afecțiuni față de oameni. Nimeni nu fusese niciodată rău cu ea.

Fruntașul Kučera simți cum îi tremură mîinile de nervi și de supărare. Ieri băuse iar și fusese cam mult. O chemă din nou, pe un ton mai aspru. Nu era nevoie să strige atît de tare, pentru că ea l-ar fi auzit chiar de i-ar fi rostit numele în șoaptă.

— Dacă ai nervi, nu îi vărsa pe cîine ! îi spuse încet, din spate, locotenentul-major. Animalul nu are nici o vină.

În caz că Liza nu ar fi venit, toată compania ar fi rîs de el. Acum militarii stăteau tăcuți, privindu-l jenați.

De sus, de la primul etaj, căpitanul îi spuse instructorului :

— Într-adevăr, se întîmplă ceva cu militarul ăsta. E în stare să strice caracterul cîinelui.

— Nu l-aș sfătui, se încruntă instructorul. Din cauza unei femei...

„Din cauza unei femei..." repetă în gînd căpitanul. Se uita, jos, în curte, la militarii care erau cu toții în așteptare. Știa cum îl cheamă pe fiecare dintre ei, ce fire au, le cunoștea apucăturile lor bune, dar și pe cele rele, de care trebuiau să se dezbare aici în companie. Îi iubea pe toți la fel. „Din cauza unei femei nu pot să-i părăsesc", și dădu din cap.

— Liza nu prea are chef să vină, remarcă Stogončík. Și eu care credeam că va fi prima în clasament.

Acestea le spusese tocmai în acea fracțiune de secundă în care Liza nu știuse ce să facă. Dar cățeii rezolvară dilema. Auziseră vocile oamenilor, care însemnau mîncare și mîngîieri. Pentru că se hîrjoniseră fără încetare, li se făcuse o foame într-adevăr de lup. O luară deci la fugă spre companie, legănîndu-se, căzînd în bot, dar totuși înaintînd.

Liza chelălăi. Dimineața minunată și veselă se transformă dintr-o dată într-o zi plină de contradicții.

„Atunci mă duc singură !" scheună ea, uitîndu-se în urma ei.

„O să vin", îi răspunse. Se așeză pe labele dinapoi și privi în vale, unde erau oamenii. Știa că nici Liza, nici cățeii nu vor păți nimic. „Dar eu n-am ce să caut printre

oameni". Se uită la casa veche de bîrne din pădure. Pe coş ieşea o dîră de fum. Ar fi putut să nu se mai întoarcă. Însă el vroia să se întoarcă, cu toate că ştia ce iad îl aştepta acolo. Era un cîine foarte încăpăţînat, care în multe privinţe semăna cu omul.

Liza se îndrepta încet spre companie.

Locotenentul-major Tomíček se aşezase pe hotar şi mesteca un fir de iarbă. Îşi scosese cizmele de cauciuc, ca să-şi odihnească puţin picioarele.

— Ştii şi tu că aşa nu mai merge, spuse el întorcîndu-se spre fruntaşul Kučera, care privea îngîndurat în pămînt. Şi tu, şi Krátký aţi fost avansaţi în grad. Sînteţi grăniceri de frunte. Oare într-adevăr ?

Fruntaşul ridică din umeri.

— Nu-mi place să m-amestec în treburi care nu mă privesc, continuă locotenentul-major. Iubita ta nici ea nu ştie ce vrea. Ne-a scris. Tovarăşul căpitan e de părere că ar trebui să-i răspund, dar eu n-am s-o fac. N-ai decît, scrie-i !

— Dacă aţi fi în locul meu, ce i-aţi răspunde ? întrebă obraznic fruntaşul.

— Că eşti un prost. Nu cred că aş greşi prea mult. Crezi că nu m-am îndoit şi eu de fidelitatea nevesti-mi ? Omule, te subapreciezi ! În locul tău, mi-aş fi găsit alte zece femei, nu una.

— Şi pe Eva să i-o las lui Krátký, nu ?

— Să zicem, răspunse locotenentul-major trăgîndu-şi cizmele şi ridicîndu-se în picioare. Pune atunci mîna pe automat şi ciuruie-l pe Krátký de tot. După aia, o să stai mata frumuşel la închisoare, de-ai să te saturi, iar cînd o să ieşi şi-o să te duci s-o cauţi, ai să găseşti în locul ei o femeie grasă, de mult măritată şi cu bătătura plină de copii. Şi-o s-ajungi la vorba mea : eşti un bleg şi jumătate. Ai ordin, fruntaş ! Ori încetezi cu băutura şi rămîi mai departe conductor de cîini, ori dacă nu — ştii bine că mirosul de alcool cîinii nu-l suportă — te voi detaşa în altă parte şi voi avea grijă ca cei de la comandament să se gîndească dacă nu cumva s-au cam grăbit cînd ţi-au dat insigna de grănicer de frunte ! Executarea !

10

Se gîndea foarte încet.

Pentru că în ultimele patru luni nu făcuse decît să-şi muncească creierul, greu, dar reuşi totuşi să dea gîndurilor sale o formă concretă, periculoasă.

Chiar şi omul care, datorită singurătăţii îndelungate, a devenit în multe privinţe un primitiv, ştie să ucidă cu rafinament.

Se gîndea cu asiduitate cum să procedeze ca nici grănicerii, care se pricepeau, nici cîinii, care ar fi fost puşi să-l urmărească, să nu-i poată lua urma.

Ani de-a rîndul avusese timp să se pregătească. Ştia cine şi unde a făcut o greşeală şi ar fi putut să-i înveţe pe toţi cei care ar fi dorit să treacă graniţa fie dintr-o parte, fie din cealaltă. Rîdea de felul nefericit în care se terminaseră încercările lor copilăreşti.

Nu înţelegea cum de a fost posibil ca Inge să facă o greşeală atît de elementară. Probabil că ceva o determinase să nu mai aştepte venirea lui la Budějovice, de pornise singură după el. Îşi dădea seama că procedase greşit atunci cînd indicase la întîmplare drumul pe harta aceea din pînză ordinară. Dar nu vroia să-şi recunoască propria-i vină. Mai exista cineva care o împuşcase şi care, mai devreme sau mai tîrziu, poate să-l ameninţe şi pe el. Ar fi suficient să spună că l-a văzut atunci la Budějovice. Sau povestea cu scrisoarea de la raion.

Ştia totul despre urme.

Nu-i era frică deloc de oameni. Pe aceştia putea să-i păcălească. Bineînţeles că era mult mai versat decît orice alt ostaş care nici n-a venit bine aici, pe graniţă, că şi pleacă. Totuşi nu dorea să aibă de-a face cu unul ca adjutantul Stogončík, cel mai bun specialist în identificarea urmelor.

Însă ca Stogončík nu prea erau mulţi.

Dar cum să înlături cel mai mare pericol —cîinii ?

Stătea la masă, lîngă lampa cu petrol, frecîndu-şi tîmplele cu putere. Se gîndea.

Avea nevoie de un vînt puternic, în rafale, şi de o ploaie neîntreruptă. Vîntul deformează şi împrăştie miro-

sul urmei, ştergîndu-i contururile în scurt timp. Ploaia o umple cu apă şi o distruge.

Pe el nu trebuia să-l învețe nimeni. Era inutil să intri în pîrîu şi să te spelj cu apă, pentru a scăpa de cîini. Undeva totuşi omul trebuia să traverseze pîrîul, pentru că aşa era drumul.

Dacă urma se oprea la malul apei, cîinele ştia să se descurce. Alerga pe ambele maluri pînă cînd o găsea din nou.

Nici piperul şi nici ardeiul nu aveau vreun efect asupra unui cîine de grăniceri încercat. Acelaşi lucru se întîmpla şi cu apa. Nimeni nu are atîta piper sau ardei la el încît să împrăştie pe kilometri întregi. Odată şi-odată tot se termină. Iar cîinele se învîrteşte în jurul unei asemenea urme mirosind a ardei, pînă cînd o găseşte pe cea curată.

S-ar mai fi putut pe un teren pietros, plin de băltoace, cu condiția ca într-adevăr să plouă cu găleata.

Ştia că se va întîmpla într-o zi. Îi ura pentru că i-o omorîseră pe Inge. Iar acum îi era şi frică de ei.

Îşi strivea pumnii mari, plini de lovituri, rîzînd aproape inconştient. Lup, legat cu un lanț de perete, se făcu ghem.

Tăietorul de lemne se apucă să cotrobăie în ungherul acela întunecat şi se încruntă fiindcă nu dibui puşca.

Se aşeză din nou la masă şi rămase încremenit. Se gîndea cu putere şi mai-mai că i-ar fi crăpat capul. Îşi spuse că totuşi n-au avut cum să dea de puşcă în timpul cît el lipsise, pentru că altminteri demult ar fi fost aici iscoadele. Nici cei din comisie, despre care îi pomenise căpitanul ultima dată, nu veniseră la el. Şi chiar dacă ar fi găsit-o, nu s-ar fi întîmplat nimic fiindcă mai în toate casele de pe aici se găseşte cîte o puşcă de braconaj. Şi Grünfeld are o puşcă demontabilă. Cînd se lasă seara, într-un carîmb al cizmei bagă țeava, iar în celălalt patul armei. Atît doar că nu e voie să se tragă în apropierea frontierei, pentru că acolo sînt patrule.

Şi chiar dacă ar fi descoperit puşca, nu ar fi făcut altceva decît să i-o confişte şi să-l pună să plătească o amendă. Ar fi fost mai greu să-l închidă, pentru că aici

e nevoie de muncitori forestieri. Însă și așa planul său, îndelung elaborat, era în pericol.

„Cred că am pus-o în altă parte“, își zise în gînd. Se chinui să-și amintească tot ce făcuse zilele trecute. În ultima perioadă băuse cam mult, încît toate gîndurile îi erau acum tulburate. Îi apăru în minte totuși imaginea stejarului bătrîn. Începu să-și frece din nou mîinile noduroase, fiindcă în sfîrșit își adusese aminte.

S-a întîmplat în ziua cînd Lup fugise pentru prima dată. Știa acum precis și unde este stejarul acela. La trei sute de metri de drumul cu bolovani. Aproape de frontieră. Dădu din cap. Faptul că nu era departe de frontieră reprezenta un lucru deosebit de important. Îl neliniștea puțin prezența turnului de observație. În caz că va fi și un vînt puternic, nimeni nu ar fi auzit împușcătura. „Am ales un loc bun“, își zise, lăudîndu-se pentru ideea care-i venise.

Arma de vînătoare „Long Rifle“, împachetată în celofan, încărcată, era ascunsă în copacul găunos. Avea calibrul 5,6 mm. E de rîs, dar o asemenea armă nu putea fi folosită. Zgomotul produs de focul de armă amintea trosnetul unei ramuri de copac. Un glonte obișnuit, de plumb, omoară căprioara la un kilometru. Cei care lucrează la pădure știu bine de ce nu e voie să tragi cu o asemenea armă. Iar stejarul acela e doar la trei sute de metri de drum.

Oricine ar fi trecut pe acolo, din întîmplare, nu și-ar fi putut închipui că în stejar este ascuns un lucru ca acesta. La urma urmei care e omul să se plimbe doar la cîteva minute distanță de frontieră ?

„Conductorul acela va fi avansat la gradul de fruntaș și poate că va primi și insignă de grănicer de frunte“, spusese atunci căpitanul.

Pînă în clipa cînd îi veni în minte un nume, planul său fusese foarte neclar. Atunci îi ura pe toți. Acum ura lui se concentrase asupra unei anumite persoane. Chiar asupra celei care trebuia.

Numele pronunțat însemna jertfă.

— O să ne socotim amîndoi, mormăi și se gîndi la Inge. Tu ai omorît-o. Nu trebuia. Chiar căpitanul a spus-o. Așa că o s-o lămuresc eu și cu tine.

Ştia că tocmai fruntaşul acela obişnuia să meargă de cîteva ori pe săptămînă în satul cel mai apropiat. Acolo, fie că intra în cîrciumă, fie că îl ducea cineva cu motocicleta pînă la oraş. Şi că se întorcea pe la miezul nopţii.

Dar pe Franěk nu-l interesa miezul nopţii. La o asemenea oră tîrzie era periculos. Turnul de observaţie e doar la două sute de metri de locul acela. Faptul că nu erau reflectoare montate pe el, nu înseamnă nimic. Şi apoi miezul nopţii ar fi fost o oră prea înaintată pentru un trup extenuat şi un creier obosit.

Azi după-masă se întorsese de la muncă la fel ca şi în alte dăţi. În ultima săptămînă întreaga echipă termina lucrul mai devreme pentru că legau un transport de lemne. În plus era şi ultima săptămînă a lunii. Muncitorii din echipă îşi făcuseră suma şi acum erau destul de isteţi ca cei de la administraţia ocolului silvic să nu facă ochii mari că ei cîştigă prea mult. Desigur, n-ar fi fost drept să se fixeze un plafon de salarizare, chiar dacă se susţinea că nu există aşa ceva. Ar fi venit normatorii care ar fi început să spună că au o normă uşoară. Dar nici unul din aceştia, să fi fost în locul lor, nu ar fi prestat o muncă atît de istovitoare. Dar asta este cu totul altceva.

Cînd Franěk se întoarse la muncă, îl găsi pe Lup stînd culcat lîngă şopron şi respirînd adînc.

— Fugi şi te-ntorci, mormăi satisfăcut, izbind cu piciorul în uşile din lemn masiv ale casei. Hai, treci !

Lup ieşi de sub sania întoarsă cu tălpicile-n sus, furişîndu-se pe lîngă perete. Aşteptă să curgă loviturile. Şi poate că astăzi ar fi pus capăt cu succes acestei triste istorii cu cîini, dar loviturile nu veniră. Probabil că stăpînul lui era mai bine dispus. Trecu nesigur pragul uşii. Totul era foarte complicat. De mic fusese crescut printre oameni şi doar o singură dată în viaţă încercase să fugă de la ei. Aceasta s-a petrecut în noaptea cînd a sărit peste sîrmă. Atunci Liza şi în cele din urmă şi oamenii i-au încurcat toate planurile.

Nu putea trăi fără oameni. Dar nu avea încredere în cei care umblau îmbrăcaţi în uniformă, pentru că atentaseră cîndva la viaţa lui. Instinctual, nu iubea nici un om îmbrăcat în uniformă, pentru că nu reuşea să deosebească

una germană de una cehoslovacă. Își amintea doar că o dusese destul de bine în gospodăria aceea, acum dincolo de graniță, pînă în ziua cînd veniseră niște oameni îmbrăcați în mantale impermeabile, care-l cumpăraseră pentru a-l folosi în serviciul pe graniță. Avea doi ani. După aceea cunoscuse ce înseamnă cureaua cu ghimpi, biciul și foamea.

Dacă se întorsese din nou la această brută nebărbierită, mirosind a transpirație și a sălbăticiune, o făcuse din cu totul alte motive. Nici o făptură din lumea asta nu suportă la infinit nedreptatea. Aștepta prilejul, nu chibzuind totul cu finalitate, ci doar așa, condus de instinct. Apoi mai era vorba și de o moștenire nefericită. Pe tatăl lui îl bătea mereu țăranul la care stătea. Și strămoșii lui tot așa fuseseră. Cîini care nu ieșeau din cuvîntul omului.

— De-acum n-ai să mai fugi ! spuse Franěk, fără urmă de răutate în glas. Avea mereu în minte planul acela, dar era nemulțumit că încă nu știa ce rol va juca Lup în punerea lui în aplicare. Și tare ar fi dorit să-l poată folosi într-un fel.

Cel mai simplu ar fi fost să asmută cîinele la om ca să-i sară, pe la spate, direct în ceafă. Însă nu era prea sigur că Lup va face lucrul acesta. I se părea că nici nu mai are destul timp ca să-l învețe

— Dacă o să sari în gîtul cuiva, acela o să fiu eu, recunoscu cinstit. Și cine știe dacă oi putea să te învăț să sari la altul ! Se aplecă, trase sertarul dulapului și scoase de acolo un lanț. Pe ăsta n-o să-l mai rozi ! și îi puse de gît lanțul acela lung.

Lup nu schiță nici cel mai mic gest de împotrivire și nici nu încercă să se smulgă din încleștarea degetelor sale și nici să-l muște. Știa că buturuga era totdeauna la îndemînă. Se așeză abătut lîngă perete și începu să moțăie.

Deodată ciuli urechile.

Tăietorul de lemne luă o mutră supărată.

— Bine că cel puțin știi să păzești !

În clipa aceea în odaie intră căpitanul Hájek. Părea chinuit de griji. Își puse cascheta pe masă, ștergîndu-și obosit sudoarea de pe frunte.

— La naiba, Franěk ! spuse căpitanul așezîndu-se pe-un scaun.
— Beți ceva ?
— Nu. Nici un fel de băutură. Își luă capul în mîini. Într-o bună zi o să devin și eu un sihastru ca tine !
Franěk se aplecă și scoase de sub masă o sticlă.
— Vara încă mai merge să veniți pe-aici, răspunse încet. Dar cînd o cădea zăpada...
— Știu... Cînd o cădea zăpada, pe-aici o să-nceapă să mișune lupii, oftă căpitanul. Nu poate să-mi iasă din cap. (Părea descurajat). Am venit, Franěk, să-ți cer o părere. Ce dracu, fă abstracție de uniformă ! Totuși, atunci ea se îndrepta spre cineva, nu ? Cu cine vrei să mă sfătuiesc ?
Franěk scotea încet dopul de la sticlă. Se rupse. Deschise briceagul și începu să scobească în pluta proastă.
— De ce neapărat trebuia să meargă la cineva ? întrebă el bănuitor.
— Doar n-o să-mi spună mie acuma vreunul că ea vroia să treacă granița. Astea sînt romantisme, Franěk. Ceva a trebuit să existe, de a riscat atît de mult. Ceva important, care excludea alternativa de a fi prinsă. De aceea a tras. Și a plătit pentru asta.
— Poate că n-ar fi trebuit s-o omoare, spuse Franěk nesigur, ocupîndu-se în continuare cu destupatul sticlei.
Căpitanul dădu din mînă.
— Prostii ! Tu n-ai omorî dacă cineva ar trage în tine ? Nu și-au făcut decît datoria. Asta e clar.
— Ce mai știți despre ea ?
— Că e nemțoaică și nimic mai mult. Numele ei e fals. Deocamdată nu am primit alte știri oficiale.
— Nemțoaică, spuse încet Franěk. Mai sînt aici și Gustl, și Frýda, și Béla Ország. Rambousek ar putea să vă spună și el părerea lui...
— Însă, Franěk, tu ești aici din '48.
— Familia Grünfeld locuiește aici mai de mult.
— Cînd a fost vorba de frații Lacina, mi-ai ajutat tu. N-are importanță că în cele din urmă au fugit peste graniță și că acum trăiesc undeva în Canada.
— Da, știu, cei doi Lacina din Ropotice. Pădureni, dădu din cap tăietorul de lemne. Unele întîmplări petrecute aici îi lăsaseră o puternică amintire, încît nu le mai

putea uita. N-am reuşit să-i prindem, pentru că ştiau fiecare potecuţă de pe aici.

— Şi pe Kosina, tot tu l-ai prins.

— Ei, da. Kosina a crezut că sînt neamţ. A venit direct la „Trei Fagi“, unde în ziua aceea tăiasem la copaci.

— A crezut că eşti neamţ, repetă îngîndurat căpitanul şi în minte începu să i se facă lumină. Vezi Franěk, femeia aceea... Îţi spun, organele de securitate sînt de părere că nici pe departe acest caz nu poate fi considerat ca încheiat. Nu putem risca din nou.

Stătea cu capul în jos fiindcă se gîndea. Nu suporta licărirea sălbatică din ochii lui Franěk.

— Aceea pe care a omorît-o fruntaşul Kučera, adăugă încet Franěk.

— Exact, încuviinţă căpitanul. A fost o greşeală. Putea să aştepte pînă am fi venit noi. Şi aşa ar fi pus-o la pămînt.

— Adineauri singur aţi spus că altă soluţie nu era. Vedeţi că s-ar fi putut şi în alt fel ?

Căpitanul dădu din mînă.

— Trebuie că totuşi ea se ducea la cineva, nu ?

— Poate.

— La cineva. Era nemţoaică. Înseamnă că la nemţi ?

Căpitanul îşi ridică ochii obosiţi.

— Franěk, eu vreau să-ţi dai şi tu o părere. Nimic altceva. Nu eşti de ieri-de azi pe-aici. Cu Bouzek şi Rambousek nu se poate discuta. Nici nu vor să audă de nimic, de parcă s-ar teme de ceva. Ce zici ? Grünfeld, ori Hartmann ?

— Nici unul, nici celălalt, mormăi Franěk. Sînt oameni cumsecade. Fabrică şi ei rachiu, dar, altminteri, n-au nici un fel de gînduri rele. Îşi mai aminti de ceva şi continuă : Da, v-am ajutat de multe ori. După cîte ştiu, Gustl şi-a adus atunci de la graniţă o carabină americană „M-1“ cu încărcător.

— Carabină da, însă om care să tragă cu ea, nu ! izbucni căpitanul, privindu-l pe Franěk drept în ochi. Dar cum de-ţi aminteşti atît de bine ce marcă era ?

Franěk nu clipi din ochi. Pe chipul lui nu se văzu nici cea mai mică tresărire.

— Pentru că l-am înjurat, văzînd cît de tîmpit poate să fie, crezînd că puşcociul ăla, din întîmplare, s-ar putea să fie bun pe aici.

— Tu, în locul lui, nu ai fi predat-o ?

— Nu m-am gîndit la asta. Gustl a fost întotdeauna un molîu. De fricos ce e, îşi pierde şi minţile. De aceea, femeia nu putea să se ducă la el. Să ai o armă ca asta aici, înseamnă să mănînci carne în fiecare zi, nu ?

Căpitanul se scărpină prin părul rar. Acceptă explicaţia, dar în acelaşi timp îi veni în minte o idee ciudată. Imediat i-o şi aruncă.

— Pe tine mă pot baza, Franěk. Nu tu i-ai prins acum doi ani pe băieţii aceia, „taximetriştii", care furaseră o maşină din Praga, încercînd să treacă graniţa pe-aici ?

— Nu i-am prins, dădu din cap Franěk. Au întors maşina la „Trei Fagi" şi nici unul din ei n-a mai putut să fugă de sfîrşiţi ce erau. N-am făcut decît să-i aduc la dumneavoastră. Zîmbi. Le era indiferent oriunde i-aş fi dus. Nu mai doreau decît să mănînce şi să se odihnească. Le pierise cheful să mai fugă peste graniţă.

Căpitanul se întorcea mereu şi mereu la aceeaşi idee. Îşi dădea seama că aici nimeni nu-l poate ajuta s-o clarifice.

— Femeia aceea trebuia să se ducă la cineva. Înţelegi, Franěk, cei de la Praga sînt de părere că dacă nu se rezolvă această problemă, se poate întîmpla o nenorocire.

— Poate se va întîmpla, rîse dispreţuitor Franěk, dar imediat îşi reveni în fire. Dacă aţi venit aici să-mi luaţi interogatoriul...

— Ce dracu, pe tine te ştiam om cu scaun la cap ! Dacă începem să ne suspectăm unul pe altul, n-o să ajungem la nici un rezultat. Eu vreau să mă consult cu tine, Franěk.

— La mine n-a venit, mormăi dintr-o dată Franěk supărat. Dacă credeţi că la mine...

— Cine a spus asta ? se miră căpitanul. Eu am venit aici ca să mă ajuţi, nu să-ţi iau interogatoriul.

Sclipirile răutăcioase din ochii lui Franěk se stinseră. Împinse dopul în sticlă şi turnă în două pahare.

— Azi, deloc, refuză căpitanul.

Franěk bău primul pahar dintr-o înghițitură. Întinse mîna și după cel de-al doilea, dar se opri. Nu, acum avea nevoie să fie cu mintea limpede.

Căpitanul se întoarse și îl privi pe Lup care era în lanț. Cîinele stătea trist și complet absent. Se înveseli puțin, amintindu-și ce făcuse acest cîine de dimineață cu familia lui.

— Cred că nu e nevoie să-l legi cu lanț, Franěk !

— A scăpat. Dar va fugi el și-așa.

— În seara asta n-o să fugă pentru că știe că nu poate ajunge la Liza. Este un animal inteligent !

— Dacă spuneți dumneavoastră. Franěk ridică din umeri și dezlegă indiferent cîinele.

Lup nu făcu pentru început nici o mișcare. Primise atîtea lovituri, încît știa că nu trebuie să-și dea pe față gîndurile dușmănoase. Căscă, se sculă în picioare, se întinse și se încolăci lîngă vatră.

— Gîndește-te la ce te-am întrebat, Franěk, spuse căpitanul din ușă. Și, din cînd în cînd, mai treci pe la ceilalți. Ciocăne pe la uși și vezi despre ce vorbesc. Poate că unii dintre ei știu mai multe. Noapte bună !

Franěk mai privi o clipă spre ușa închisă. Ascultă pînă cînd zgomotul pașilor căpitanului, care se depărta, se stinse de tot. Începu să-i fie frică, deocamdată încă nejustificat. Însă frica lui era alimentată de ceea ce urma să se întîmple și ce-or să spună cînd vor afla. Greu să-i cunoști pe oamenii aceștia. Cîteodată cercetează foarte repede, iar în alte cazuri durează ani întregi. Însă pînă la urmă descoperă adevărul.

Cel mai mult se temea de faptul că nu va putea face tot ce ar fi dorit.

Ascultă încordat în întunericul serii. Afară ploua și bătea vîntul. Ramurile copacilor se loveau sălbatic între ele. Deodată zîmbi curat și neprefăcut ca un copil. Și totuși se gîndea la crimă. Luni de zile nu făcuse decît să se gîndească la acest lucru.

Își încălță cizmele de cauciuc și privi o clipă grămada de cetină de lîngă vatră, pe care o folosea la aprinsul focului. Luă niște crengi de molid și începu să șteargă bine

tălpile cizmelor cu ele, chiar dacă știa că nu are nici un efect asupra cîinilor. După aceea mai luă încă vreo două ramuri, le rupse și le legă cu sfoară de talpa fiecăreia din cizme.

Începu să se plimbe neîndemînatic prin odaie. Se uită. Totul era în regulă, ramurile nu se rupseseră, le prinsese bine.

Lup deschise ochii, urmărindu-l cu privirea. Era liber și ceafa omului era tentantă. Dar îi apărură în minte dimineața aceea însorită, cățeii... „Acum că mi-a scos lanțul, se mai poate trăi lîngă omul ăsta", se gîndi el conciliant. Lup avea multe trăsături rele pe care i le cultivaseră oamenii brutali, dar nu era perfid. Acum nu-l interesa cu ce se ocupă bărbatul, fiindcă știa că oamenii deseori fac lucruri de neînțeles.

Din cînd în cînd ațipea și labele din spate îi zvîcneau. Visa că aleargă cu Liza și cu cățeii. Scîncea încet în somn pentru că era fericit. Avea dreptul, mai ales că viața nu fusese prea bună cu el.

Franěk ieși din casă. Pînă la șanț erau pe puțin o sută de metri. Făcea pașii mari, ridicînd picioarele ca să lase cît mai puține urme. Știa că grănicerii și-așa nu vor căuta pe aici.

Șanțul era de obicei uscat, însă acum, din cauza ploilor, se adunase în el puțină apă care îi ajungea lui Franěk pînă la gleznă. „Dacă plouă toată noaptea, șanțul o să se umple și urmele au să dispară".

Mergea prin apă, se lovea de pietre, aluneca pe ele și, din timp în timp, își controla tălpile cizmelor. Pentru că pe-aici venise de-atîtea ori la pescuit păstrăvi, cunoștea drumul cu ochii închiși.

Avea o singură grijă — nu cumva omul acela să fi plecat mai devreme din companie. Greu de presupus pe o vreme ca asta. Lucrul acesta nu prea era important. Mai avea timp la dispoziție. „Deocamdată n-au aflat nimic, pentru că altminteri maiorul și locotenent-colonelul ar fi venit după mine. Dacă n-a fost azi, s-ar putea să fie mîine sau poimîine. Seara asta cu ploaie și vînt ar fi cea mai potrivită."

Ultima vizită pe care i-o făcuse căpitanul îl cam speriase.

Înainta mereu, trăgîndu-şi cu greutate picioarele. Ploaia încetă pentru o clipă şi luna apăru din nou. Dar aduse după ea altă ploaie. Omul nu mai putea avea încredere în vara asta indiană.

Şanţul semăna acum cu un pîrîu de munte care ducea spre graniţă. Deocamdată Franěk era încă destul de departe de ea. Totul urma să se întîmple în porţiunea situată în apropierea frontierei. Era un element deosebit de important al planului său.

Se oprea adesea fie să se odihnească, fie să tragă cu urechea. Exista în permanenţă pericolul de a fi surprins de o patrulă cu cîine. Chiar dacă în atîţia ani le învăţase toate potecile, direcţiile şi orele de patrulare, totuşi nu putea face nici cea mai mică presupunere. Ieri patrula plecase într-o direcţie şi tocmai azi ar fi putut să vină din cu totul altă parte.

Era pregătit şi pentru eventualitatea că s-ar fi întîmplat aşa. Şi-ar fi scos imediat cizmele de cauciuc şi ar fi mers numai în ciorapii groşi de lînă. Cîinii îl cunoşteau, patrulele la fel. Totuşi, în întuneric nu te poţi baza pe cîini, pentru că ei se reped la orice mişcare. În cel mai fericit caz, cineva l-ar fi înjurat, întrebîndu-l ce caută aici, la o oră atît de tîrzie.

Dar nu venea nici o patrulă şi pe graniţă era linişte. Îl ajuta şi vîntul, care bătea dinspre el în direcţia frontierei. Dacă totuşi ar fi fost pe undeva o patrulă, abia cîinele de-ar fi simţit mirosul lui.

Se apropia de zona cea mai periculoasă. Cotul pîrîului ajungea la o aruncătură de băţ de sîrme. În dreapta, cam la trei sute de paşi, pornea drumul plin de pietre şi abrupt.

Şi tocmai la cotul pîrîului, în mal, crescuse stejarul acela găunos. Nici nu trebuia să mai iasă din apă, ca să ajungă la el. Acest lucru prezenta o importanţă deosebită.

Se aşeză pe creanga care atîrna pînă aproape de luciul apei. Despachetă puşca, iar celofanul îl ascunse în buzunar.

Nu-i rămînea decît să stea, să aştepte şi să spere că omul va veni. Şi că atunci cînd se va ivi o să fie lună, pen-

tru că altfel va trebui să iasă din apă și să se apropie de drum. Acest lucru însă ar fi primejdios.

Rămase în așteptare. Nu era sigur că se va întîmpla azi.

Fruntașul Kučěra plecă foarte tîrziu în seara aceea. De fapt stătuse la îndoială, cuvintele locotenentului-major îi răsunau încă în urechi. Își spuse că trebuie să înceteze cu băutura. Se duse mai întîi s-o vadă pe Liza. Culmea, chiar în ziua aceea fusese prost dispusă, încît îi întoarse spatele. Cînd o chemă încet, ca altădată, ea intră în cușcă parcă jignită.

Să rămînă la companie, ar fi fost groaznic. Nu avea cui să scrie sau cu cine să schimbe o vorbă. Parcă era un făcut. Totdeauna discuțiile alunecau spre Eva, nu din rea voință, ci pur și simplu pentru că prietenii vroiau să-l ajute.

Pepík Krátký ședea și el tăcut la masă, tot uitîndu-se chioriș. Problema cu Eva era lămurită. Aflase și el de conținutul scrisorii pe care ea o trimisese la companie.

Kučera se hotărî totuși să plece pe o vreme ca asta cu intenția să se ducă doar pînă în sat și să intre în cîrciumă numai puțin. Mergea agale, fără să se grăbească. Avea gulerul de la manta ridicat. Încăpățînarea — pentru că acum nu mai era vorba de nimic altceva decît de încăpățînare — începuse să-i treacă. „Cel mai bine e să-i scriu mîine o scrisoare", se gîndi el.

Cînd ajunse în locul unde drumul cotea, privi spre turnul de observație. Își spuse că ar fi fost mai nimerit să-l pună de serviciu noaptea. „În turn e totuși cel mai bine. Acolo, sus, omul se poate gîndi în liniște la toate." Pentru că problema cu Eva nu era nici pe departe lămurită. „La urma urmei, locotenentul-major are dreptate. Pentru o femeie... dacă mințea acum, ce va fi mai pe urmă ?"

Luna răsărise și încetase să mai plouă. Doar vîntul șuiera, măturînd cu sălbăticie ramurile uscate.

Nu auzi împușcătura.

Ceva îl izbi atît de puternic în spate, încît se răsuci pe călcîie. La început crezu că s-a prăbușit un copac peste el. După aceea corpul îi căzu moale spre pămînt.

11

Dimineața avea o culoare albă, lăptoasă. Mai bătea încă un vînt puternic și nesuferit, care te pătrundea pînă la oase. Picăturile mărunte de ploaie, purtate de acesta, izbeau frunzele parcă ar fi vrut să le găurească. Șiroaie de apă se prelingeau strîmb pe coaja copacilor, alegîndu-se în chipuri ciudate. Însă toate triste. Scorușii înțepeniseră de frigul nopții și acum, lovindu-se unul de altul, zornăiau ca mărgelele unui șirag trist de mătănii.

Locotenent-colonelul stătea pe drumul plin de pietre cu picioarele depărtate. Nu simțea nici vîntul, nici ploaia. Fața lui avea acum culoarea întunecată a stejarului. Sprîncenele stufoase și genele i se albiseră din cauza picăturilor de ploaie care se așezaseră pe ele.

Colaboratorii săi apăreau și dispăreau din ceață. Li se vedea doar conturul vag al siluetelor. În afară de vîntul care răvășea pădurea și de lătratul cîinilor, nu se auzea nimic altceva.

Cîinii clămpăneau nervoși din dinți. Voiau ceva, dar nu era în stare să priceapă ce anume. Și conductorii, altădată imperios lucizi, erau azi morocănoși și agitați. Nu reușeau să se descurce cu cîinii nici măcar teoretic. Însă cîinii știau că aici, în acest loc, s-a întîmplat ceva în timpul nopții. Simțeau încordarea conductorilor lor. Dar azi nu era nimic de făcut cu ei și toți își dădeau seama de acest lucru. E drept, mai sus de pădure, pe potecuța căptușită cu trifoi, găsiseră ceva din prima urmă. Era a fruntașului Kučera, care fusese împușcat. Urma ducea prin trifoi, piciorul drept făcuse mereu un pas mai mare cu doi centimetri decît stîngul, pentru că așa merg toți oamenii, în afară de stîngaci. Era inutil să te ocupi de acestă urmă, pentru că patrula îl descoperise pe Kučera la miezul nopții, zăcînd fără cunoștință. Acum îl transportaseră din nou la spitalul acela.

În rest, nu s-a găsit nimic. Ploaia cea rea ștersese totul, iar vîntul șuierător măturase pădurea de la poale.

Sus, pe drum, apăru o siluetă cenușie care scotea un mormăit, pentru că ceața înăbușea sunetele mai depărtate. Abia cînd se apropie recunoscură pe agentul de legătură

călare pe motocicletă. Roata din spate dansa pe bolovanii alunecoşi lăsaţi aici în drum de torenţii din primăvară. Dar ostaşul stăpînea bine maşina, chiar dacă drumul era de coşmar.

Locotenent-colonelul stătea supărat. Tăcea şi numai ochii îi luceau cînd într-o parte, cînd în alta.

— Bătrînul are teoriile lui, şopti căpitanului locotenentul-major Tomíček.

Căpitanul dădu din cap.

— Aici nimeni n-are nici o teorie. Nu sîntem Sherlock Holmes, răspunse calm, uitîndu-se la agentul de legătură care în sfîrşit oprise motocicleta în faţa locotenent-colonelului.

Expresia feţei ofiţerului nu se schimbă nici cînd citi raportul.

— Fruntaşul e în afara oricărui pericol.

— Măcar atîta, oftă căpitanul Hájek.

— Numai că ieri a fost Kučera, iar azi poate să fie din nou altul. Şi mizerabilul ăla poate să ochească mai bine.

Locotenent-colonelul îşi strînse buzele învineţite. În urmă cu două ore trebuise să ia o pastilă de nitroglicerină. Începuse să-l supere din nou inima. Acum era prea înfuriat ca să-i mai ardă de boala de inimă.

— Arma a fost o „Long Rifle 22". Glonţul e uşor deformat, se vede după cum a muşcat din partea inferioară a omoplatului drept, continuă acesta.

— Aşa e cînd se deschid graniţele fără socoteală, mormăi ofiţerul mai în vîrstă.

Locotenent-colonelul auzind această remarcă se uită la el cu asprime :

— Leoška, probabil ai înnebunit. N-are nici o legătură una cu alta. Ar fi cazul ca odată şi-odată să renunţi la concepţiile învechite, nu ?

Ofiţerul mai în vîrstă strînse răutăcios din buze, dar nu răspunse.

Ofiţerii din eşalonul superior şi cei de la serviciul de contrainformaţii dădeau ocol de jur împrejur şi fumau. Făcuseră tot ce se poate face în cazuri ca acestea. Fotografierea, măsurarea distanţelor, transpunerea situaţiei din teren pe hartă şi identificarea urmelor, această ultimă operaţie fără succes.

Omul care nu știe nimic despre membrii grupului operativ și munca lor istovitoare, care presupune o maximă putere de concentrare și cunoștințe cel puțin la nivelul profesorilor universitari, ar fi putut să spună că nici unul dintre aceștia nu-și frămînta mintea acum cu fruntașul care fusese împușcat.

Însă armata e atît de mare și ca o familie unită, încît niciodată nu acceptă ca unui membru al ei să i se întîmple ceva, fără ca vinovatul să rămînă nepedepsit.

Ofițerii se plimbau, fumau și tăceau. Le era indiferent că locotenent-colonelului pașii lor s-ar fi putut să i se pară leneși. Fiecare avea specialitatea lui și nici unul din ei nu se amesteca în treburile celuilalt. În timpul unei asemenea munci nu se dau ordine, decît cele strict necesare. Se gîndește doar, și activitatea cerebrală nu presupune existența ordinelor.

Poate că și plimbarea aceasta a lor avea un rost, pentru că pășeau în vîrful picioarelor, atenți să nu schimbe poziția vreunei pietre pe care din greșeală ar fi călcat. Aveau capul plin de gînduri apăsătoare, pentru că erau aici pentru a doua oară, într-o perioadă scurtă de timp. Celălalt caz nu era clarificat, iar acesta (toți făcuseră în gînd o legătură între ele, dar nici unul nu voia s-o spună cu glas tare) se prezenta deocamdată vag și destul de încurcat.

Aveau la îndemînă cea mai comodă soluție, dar o refuzaseră. Pentru că aici era vorba de vieți puse în pericol.

Locotenent-colonelul stătea tot în același loc. Își încruntă sprîncenele stufoase și picăturile de ploaie i se prelinseră pe față. Dar el nu le șterse. Nimeni nu i-ar fi luat în nume de rău dacă, pe o vreme atît de potrivnică, s-ar fi adăpostit în autoturismul militar. Dar nici nu-i trecu prin minte una ca asta.

— Aceasta înseamnă granițele deschise, mormăi ofițerul mai în vîrstă, care nu voia să se lase în nici un chip. La noi nu se trage cu o asemenea porcărie, așa că nu poate fi decît trecută pe ascuns peste graniță.

Locotenent-colonelul nu-i spuse nimic de data aceasta.

— Ce înseamnă calibrul 5,6 mm ? Un fleac ! zise cineva.

— Și calibrul 6,35 e tot un fleac ! obiectă un alt ofițer. Își ridică gulerul vestonului, dar prea mult nu-i ajută.

Ploaia era deasă şi uniforma nu putea să-l apere. Avea un grad mai mare decît ofiţerul care tocmai vorbise, dar în cazul de faţă acest lucru nu însemna nimic. Îmi amintesc de constructorul căruia i s-a prăbuşit casa. S-a tras de trei ori asupra lui în tîmplă cu o puşcă de 6,35 şi de-abia al patrulea glonţ i-a străpuns osul. Totul depinde de individ.

— „Long Rifle“ e o armă păcătoasă, remarcă ofiţerul mai tînăr. Îşi aprinse din nou o ţigară şi trase din ea nervos. Calibrul n-are nici o importanţă.

— Totdeauna calibrul are importanţă.

— Ba nu, răspunse ofiţerul mai tînăr, fără să-i treacă prin gînd să se contrazică, fiindcă o spusese doar în glumă. N-o să mă creadă nimeni, dar anul acesta cu o asemenea armă a fost împuşcat în India un tigru. Bineînţeles, cu un cartuş adaptat. O asemenea lovitură o dată la o sută de ani se mai întîlneşte.

Bătrînul ofiţer dădu din cap.

— În '32 un prieten de-al meu s-a împuşcat singur cu o armă obişnuită, un „Flaubert“, care se găsea relativ uşor de cumpărat pentru treizeci de coroane. Pe atunci, aproape toţi băieţii aveau cîte o armă ca asta.

Locotenent-colonelul împinse îmbufnat harta pe care locotenentul desenase o mulţime de cerculeţe şi cifre. Îşi încruntă din nou sprîncenele.

— Traiectoria împuşcăturii ? întrebă el.

— Dacă am şti şi noi, ce bine ar fi, răspunse locotenentul, ridicînd din umeri. Nici cel care a fost împuşcat nu ştie. Căci tocmai alunecase pe o piatră...

— Da, pe piatra asta, arătă locotenent-colonelul.

— ...şi că s-a răsucit cumva, ca să-şi recapete echilibrul. Şi tocmai în clipa aceea a fost împuşcat.

— A auzit împuşcătura ?

— Nu.

— E „Long Rifle“ remarcă locotenentul. Cînd tragi cu ea e ca şi cum ar trosni o ramură de copac. Nimic mai mult.

— Ia nu vă jucaţi în maşină, tovarăşi, spuse locotenent-colonelul pe un ton mai ridicat.

Îl priviră nedumeriţi, pentru că nimeni n-avea de gînd să facă una ca asta.

— Distanţa ? mormăi.

— Greu de spus. Doctorul e de părere că au fost aproximativ trei-patru sute de metri. Armurierul zice și el la fel.

— Ce-i asta, aproximativ ?

— La noi totuşi nu se trage cu o astfel de armă, șovăi locotenentul.

— Atunci unde se trage cu ea ?

— Acolo... dincolo de graniță. Sînt foarte mulți braconieri care o folosesc fiindcă nu face zgomot.

— Deci trei sute, spuse locotenent-colonelul și își îndreptă privirea spre albia pîrîului care strălucea în ceață.

— În turnul de observație era fruntașul Kraus, dar nici el n-a auzit nimic. Bătea totuși un vînt puternic. Dacă ar fi tras cineva de dincolo, avem de-aici cam opt sute de metri.

— O mie o sută ! îl corectă supărat locotenent-colonelul. Și gata, s-a lămurit, spuse zîmbind trist. Dincolo de graniță !

— O pușcă „Long Rifle" poate omorî omul și de la distanța asta.

— Expertiza ?

— Probabil trei sute de metri. E prematur. Abia acum se lucrează la probe.

Locotenent-colonelul se întoarse şi privi spre sîrme, care erau doar la cincizeci de metri distanță.

— Am fi putut să ne adăpostim în mașina aceea, bombăni el. Ar fi fost pentru noi foarte comod.

— De cîteva ori s-a tras de dincolo spre noi, îndrăzni să obiecteze locotenentul. Apoi și cîinii...

— Cu împușcăturile astea de dincolo e o poveste veche, spuse locotenent-colonelul. Sper ca încet-încet să aparțină de domeniul trecutului. Chiar dacă revanșarzii nu ne dau pace. Și cîinii...

Cîinii stăteau furioşi și se smuceau în zgardă. Prinț și Zmeu alergau liberi, pur și simplu dezorientați, fără să facă recunoașterea zonei. Doar Prinț se duse spre pîrîu, adulmecînd în aer.

— Vedeți, spuse locotenent-colonelul, privindu-l cu reproș pe adjutantul Stogončík. Cîinii dumneavoastră ! Și sînteți instructor de batalion !

Adjutantul se întunecă la față cît zece draci la un loc.

— O vor descoperi, răspunse răspicat.
— O vor descoperi, pe dracu'. Pînă atunci o s-o descoperim şi noi. Luaţi-i de-aici !
Instructorul strînse supărat din buze. Începură să-i tremure muşchii feţei. Dădu ordin celorlalţi conductori.
Locotenent-colonelul era cu ochii în toate părţile.
— Tovarăşe adjutant !
— Ordonaţi !
— Nu v-a plăcut ceva în vorbele mele ?
Instructorul tăcea. Nu de frică în faţa superiorului, pentru că funcţia şi gradul nu-l interesau cînd era vorba de pregătirea cîinilor. Cel mai îndreptăţit să vorbească despre acest lucru ar fi maiorul Hartl din Praga. Iubeşte cîinii şi ştie de ce sînt în stare. Dar nicidecum oamenii aceştia.
— Cu cîinii nu-i chiar aşa cum am spus, începu împăciuitor locotenent-colonelul. Ştiu că nu le putem cere tot atît cît le cerem oamenilor.
— Însă eu vreau de la ei mai mult, zîmbi instructorul batalionului. Oare oamenilor nu le ajunge auzul, mirosul şi văzul ?
— Şi creierul ?
— Chiar aşa nu se poate spune. Stogončík păşi stingherit. Unii din cîinii noştri, pur şi simplu, raţionează.
— Sînteţi orbit de dragostea pentru cîini, rîse locotenent-colonelul.
— Poate, recunoscu Stogončík. Dar nu sînt un fantezist. Am la activ cincisprezece cazuri de prindere a infractorilor la frontieră şi fără cîini dac-aş fi putut avea măcar două. De fapt, azi nici n-aş mai fi fost în viaţă. Acum aş vrea să-i scuz, tovarăşe locotenent-colonel. Vremea este mizerabilă. Asta seamănă cu... dar nu termină de spus.
Locotenent-colonelul nu-l mai asculta. Sau cel puţin aşa părea. El înregistra cu întîrziere propoziţii sau frînturi de propoziţii, pentru că trebuia mereu să se concentreze pentru noi şi noi rapoarte.
Instructorul urca acum pe drumul plin de pietre.
— Care e situaţia ? tună deodată în spatele lui, locotenent-colonelul.
Stogončík se întoarse. Era un bărbat tînăr şi isteţ. Originar din Slovačisko. Trăise mulţi ani în Cehia şi aproape că îşi pierduse pronunţarea specifică limbii slovace.

— Ca și cum ar fi fost cineva de aici, spuse îngîndurat.

Cîțiva ofițeri se apropiară curioși, pentru că vroiau cu toții să afle părerea lui Stogončík. Cu toate că era un om relativ tînăr, acesta era cel mai bun specialist în materie de urme și cunoștea cel mai bine regiunea. Era obișnuit să rezolve cazurile independent și, în general, foarte corect.

— De ce ? întrebă locotenent-colonelul.

— Să spunem că știa cînd se schimbau patrulele. Chiar dacă, din motive de securitate, noi facem acest lucru în fiecare zi la alte ore. Asta-i adevărul. În toată treaba asta există o anumită verosimilitate de care nici un comandant de companie nu poate face abstracție. Și-a ales o vreme în care capacitățile cîinilor sînt diminuate la maximum. Dacă și-a pus în gînd să omoare un om — în cazul nostru pe fruntașul Kučera — atunci știa despre el că de cîteva ori pe săptămînă, de obicei seara, pleca din companie. Eu nu cred că a fost o împușcătură întîmplătoare, de dincolo de graniță.

Locotenent-colonelul dădu afirmativ din cap. Din clipa cînd coborîse din mașină se tot gîndise la o legătură care există între fapte.

— Femeia aceea trebuia să se ducă la cineva, spuse dintr-o dată. Și numai aparent nu avea nici o legătură cu cazul de azi. Și nu numai atît, continuă. Nu intenționa să se întoarcă înapoi pe același drum. Trebuia să aibă o alternativă, dar alternativa, fără ajutorul altei persoane, ar fi fost exclusă. Nu mă gîndesc la faptul că ar fi vrut să ia ceva. Altminteri nu ar fi optat pentru o modalitate atît de aventuroasă și de periculoasă. Și nici nu aducea nimic cu ea aici. Probabil că avea de transmis un mesaj verbal cuiva. Aici e o zonă militară. Posibil că voia să ia legătura cu cineva de aici, ca să meargă la sigur. Ei, ce mai, mergem la companie, spuse frecîndu-și mîinile rebegite de frig.

Se urcară în mașină și plecară. Aici, la locul faptei, rămaseră doar cîțiva membri ai grupului de expertiză.

Printr-o minune reușiseră să se înghesuie cu toții în mica încăpere a cancelariei companiei. Abia acum locotenent-colonelul își luă pastilele.

Štencl avea din nou o răfuială cu locotenentul-major, din cauză că executase prost, cu o zi în urmă, culcatul la

pămînt. („Ce idioţenie, domnilor ! Cînd o să se tragă cu cartuşe de război, o să mă lipesc eu de pămînt ca o broască, dar la ce bun să mă chinuiesc acum de pomană, nu ?“). Stătea încremenit lîngă uşă, pentru că tocmai azi era de serviciu. („Sigur, eu trag totdeauna toate ponoasele. De cîte ori vin ăştia cu lampas la pantaloni, eu sînt băgat totdeauna în faţă. De obicei sînt prost dispuşi. Nimănui nu-i pasă de mine. Eu trebuie să apăr obrazul companiei şi gata“.)

— Să fac focul ? întrebă pe un ton sec, milităresc.

— Îndeasă soba bine, răspunse căpitanul. Şi ceai. Spune bucătarilor să facă o mare de ceai.

— Am înţeles ! O mare de ceai !

— Cum, numai atît ? mîrîi locotenent-colonelul, uitîndu-se bănuitor la căpitan. Mi-a răcit genunchiul şi am nevoie de ceva să-l ung.

— Totuşi... căpitanul izbi în masă. Apoi încă o dată. Trebuie lovit de două ori, ca să se deschidă sertarul. Dacă permiteţi, tovarăşe locote...

— În cazul acesta, da.

— Bineînţeles că e strict interzis, spuse căpitanul scoţînd din sertar o sticlă. Un fel de apă chioară.

— În ceai e bună, răspunse locotenent-colonelul. Anulez ordinul. La graniţă nu e pace. În timpul războiului ne-am dat seama că vodca nu e numai o năpastă pentru oameni. Deseori a fost şi consolatoare. Apoi, cînd am ajuns în lagăr — ridică bărbia spre fereastră, arătînd spre sud — mi-am dat seama cît de preţioasă e. Atît doar... că acolo nu era.

— Dar acum nu-i război şi băutura asta nu e vodcă, rîse locotenentul-major. Dar ce se-ntîmplă cu ceaiul ? strigă el deodată.

Grăsunul Štencl stătea în uşă şi înghiţea în sec.

— Nu urci şi tu ? rîse locotenent-colonelul.

— Sînt de serviciu ! răspunse Štencl, întorcînd capul într-o parte.

— Atunci vezi-ţi de serviciu şi nu mai sta aici !

Locotenent-colonelul bău o înghiţitură şi se scutură din nou.

— Cine face din asta ? îl întrebă pe căpitan.

Căpitanul Hájek ridică din umeri.

— Înțeleg. Există un paragraf de lege pentru asta. Pfu !, te dă gata, nu alta ! Acum la treabă ! Am trecut puțin în revistă istoria încercărilor de a pătrunde peste graniță. M-am oprit numai la încercările de infiltrare în zona frontierei, nu ale cetățenilor noștri sau dinafara graniței. În ultimii zece ani, în zona Železná Ruda a încercat să pătrundă, din interiorul țării, un oarecare Franz Baer. Cetățean vest-german, care venise la noi ca expert comercial. Cazul a fost cercetat. N-a fost vorba decît de faptul că părinții lui fuseseră evacuați după război ; iar el, cică din sentimentalism, vroia acum să vadă locurile natale. Nu ne-a rămas nimic altceva de făcut, decît să-l credem. Tovarășe locotenent-major, umblă, te rog, atent cu sticla !

Locotenentul-major abia reuși să prindă sticla care alunecase de pe masă.

Căpitanul Hájek încetă să-și mai ia notițe. Se uită spre fereastră.

— Ceața se ridică. O să fie din nou o zi călduroasă.

— Deocamdată e o dimineață rece, îl întrerupse pe un ton uscat locotenent-colonelul. Și ca să continui. Zona Cheb. Două încercări de infiltrare în zonă. Tot din partea noastră de frontieră și tot cetățeni vest-germani. Amîndoi revanșarzi. S-a dovedit că încercau să obțină informații cu caracter de secret militar și să ia cu ei un grup de cinci cetățeni de-ai noștri. Iar aici, în ultimii zece ani...

Intră un alt ofițer. Trase aer în piept și spuse lapidar :

— Și mie !

Îi turnară o ceașcă plină. Se apropie de soba în care focul ardea de mult. Grăsunul Štencl intrase și el în odaie îndreptîndu-se cu pas legănat în aceeași direcție cu ofițerul. Ocărî în gînd văzîndu-i că-și pot permite ceea ce pentru un ostaș este absolut interzis. Își spuse că dacă n-ar fi fost tocmai azi de serviciu, locotenent-colonelul ăsta, care nu arăta că ar mînca oamenii, cu siguranță că i-ar fi dat și lui o ceașcă. Dar recunoscu obiectiv că serviciul e serviciu și puse totul pe seama ghinionului său.

— Aștepți ceva ? se răsti la el locotenent-colonelul.

Štencl se enervă. Arătă liniștit cu mîna spre sobă.

— Mai pune un lemn pe foc și du-te ! Locotenent-colonelul așteptă să se închidă ușa. Iar aici, continuă el scoțînd

din buzunar un carneţel, poftim, în anul 1953, Erich Baumgartner. Încercare de pătrundere în zona frontierei dinspre Kaplice. Exact în acelaşi loc.

— Îmi amintesc, încuviinţă căpitanul.

— Dar atenţie ! şi colonelul ridică degetul. Nu intenţiona să treacă ilegal, pentru că avea paşaport în regulă şi bilet de tren Vindobona-Viena. N-a recunoscut nimic. Cică a rătăcit drumul. Nici un fel de armă, nici un fel de material suspect. N-am avut motive să-l bănuim de ceva. Apoi în 1954, Karl Hofrath. Şi din nou în acelaşi loc. Fost SS-ist, dar cu documente atît de bine falsificate, încît într-adevăr n-avea rost o încercare de trecere forţată. Probabil că şi el reuşise să plece oficial, pentru că în perioada aceea încă nu ştiam că aceşti SS-işti dispun de o foarte bună organizaţie internaţională de falsificatori. Din nou fără armă, nimic suspect. N-a recunoscut nimic. În anul 1958, Klumpholz Johann. Revanşard celebru. Avea totuşi atîtea alte posibilităţi, decît să colinde printr-o zonă aşa de bine asigurată, cum e aceasta de aici. Fără armă asupra lui. În 1960 chiar şi o femeie. O oarecare Klara Klarhüt. Paşaport normal. Reţinută chiar aici, aproape de frontieră, şi trimisă înapoi. Şi ea tot fără armă. În 1963... din nou o femeie : Inge Tiefbach. Paşaportul bun, numele există, însă persoana cu acest nume trăieşte liniştită undeva la München în timp ce posesoarea temporară a acestui paşaport a murit demult. De data aceasta a venit cu armă.

— Un moment, îl întrerupse ofiţerul care tocmai intrase pe uşă. Nu putea să vină cu o armă. Autocarul cu care a călătorit a fost foarte bine controlat la punctul de frontieră. Un „Colt“ cu opt focuri nu poate fi ascuns sub fustă, ştiţi asta şi dumneavoastră !

Locotenent-colonelul se apleca puţin, privindu-l atent.

— Paravanul la noi ? întrebă el.

— Arma a primit-o de la cineva de aici.

— Şi ce-aţi întreprins în chestiunea aceasta ?

— Am scotocit în toată regiunea. La început lucrurile păreau că vor fi fără nici un rezultat. Avem aici — şi scoase dintr-o servietă de piele galbenă nişte hîrtii — o sinucidere interesantă, nemotivată. Un oarecare Václav Král din K. S-a spînzurat la scurt timp după ce l-a vizitat

o blondă necunoscută, îmbrăcată orășenește. Nu ar fi avut nici cel mai mic motiv s-o facă. Era asigurat financiar și avea o căsnicie model. În timpul ocupației Gestapoul a ridicat șaptesprezece oameni din K. S-au întors numai trei. Aceștia totuși erau convinși că îi trădase, pentru că, deși făcuse parte, alături de ei, din grupul celor care activau în Rezistență, singur Král nu fusese întemnițat. Dar s-a dovedit că n-a fost nimic adevărat. În fond, tovarăși, cercetările nu s-au terminat și ar fi prematur să anticipăm rezultatele.

Locotenent-colonelul dădu aprobator din cap.

— Părul blond ar corespunde. Posibil că arma să i-o fi dat el. Făcu un semn cu mîna și continuă : După cum am văzut, era hotărîtă să ciuruie cu gloanțe pe o rază, hai să zicem, de zece kilometri. În regiunea noastră militară nu există nici un fel de arme miraculoase.

Locotenent-colonelul închise cu zgomot carnețelul de însemnări și se sprijini cu amîndouă coatele de masă. Bău din nou o ceașcă. Ochii îi erau acum puțin mai veseli.

— Ia spuneți-mi, tovarăși, ce-au căutat toți ăștia aici, începînd cu cei cinci oameni aparent indiferenți și terminînd cu revanșardul sau cu SS-istul ăsta ? Ce mama dracului poate să fie ascuns pe-aici ?

Însă la această întrebare, deocamdată nu putea să-i răspundă nimeni.

Ofițerul cu servietă galbenă închise din ochi.

— Știm ceva despre asta. Doar presupuneri. De fapt a venit și ajutorul procurorului Weber din Frankfurt. Deocamdată nu pot să vă dau nici un sfat.

Căpitanul Hájek tuși.

— Klumpholz urma să ia legătura cu preotul Hasina din Benešov nad Černou.

Locotenent-colonelul dădu din cap afirmativ.

— Știu. Preotul acela stîrnise vreo șase sute de oameni, dar nu s-a dovedit că Klumpholz l-ar fi căutat tocmai pe nebunul ăla de popă. În cazul lui Hasina, hai să spunem, rătăcire religioasă.

— A fost prins cînd încerca să treacă granița.

— Mă rog ! Dar ce-au căutat aici toți ceilalți ?

Tăceau și fumau. În încăpere era un fum gros de-l puteai tăia cu cuțitul. Însă cel puțin era cald.

Cel de-al doilea ofiţer superior îşi trecu mîna pe sub gulerul de la veston şi înjură pentru că îi zbură un nasture. Era foarte răcit şi vorbea răguşit.

— Patru din aceşti oameni, aparent numai fără nici o legătură, au fost trimişi de acelaşi centru. Asta o ştim. Să spunem că undeva într-un oraş de dincolo de frontieră se află o persoană pe care o interesează ceva şi care nu poate veni la noi pentru că ar putea plăti cu capul. Un criminal de război. Încă mai sînt destui. Deci trimite la noi pe oamenii aceştia. La început a sondat doar terenul. Peatunci nu era încă la strîmtoare ,ca acum.

— De ce ar fi azi la strîmtoare ? ridică surprins din sprîncene locotenent-colonelul.

— Pentru că a optat pentru o cale pripită, la fel cu aşa-numita Inge Tiefbach. Asta totuşi nu e organizaţia lui Gehlen.

— De ce nu ?

— Pentru că nu ar permite agentului său să aibă armă, cu atît mai puţin s-o folosească. Aş mai bea parcă o ceaşcă !

— Dar...

— Daţi-mi voie să termin. Să admitem că aici, undeva, pe-o zonă de douăzeci de kilometri, hai să zic cincisprezece, ar avea pe cineva cu care colaborează. De ce nu i s-ar putea adresa într-un mod mai acceptabil ? De exemplu scriindu-i, de la noi, din ţară. Probabil că nu-l mai considerau o persoană pe care să se poată bizui. Au desemnat din nou un om de-al lor şi i-au dat un termen scurt. Asta înseamnă că şeful grupului e într-adevăr la strîmtoare.

Toţi cei de faţă tăceau, aprobînd în gînd spusele ofiţerului superior. Teoria era plauzibilă.

— Consider că femeia aceea abia aici trebuia să găsească ceva. Ceva despre care nici presupusul colaborator nu ştie unde se află.

— Dar... şeful grupului ştie ?

— Nu e obligatoriu să ştie. Doar presupuneri şi o orientare aproximativă. Problema este atît de importantă încît merită să fie cercetat obiectivul spre care Inge Tiefbach trebuia să se îndrepte.

Căpitanul Hájek dădu din cap.

— Colaboratorul nu există.

— Atunci de ce-ar fi fost împuşcat fruntaşul din compania dumneavoastră ?

— Poate întîmplător, ştiu şi eu...

Locotenent-colonelul se ridică în picioare.

— Resping că s-a tras de peste graniţă. Sarcini de bază : 1. De ce şi la cine a venit aici femeia aceea. 2. De ce a trebuit să fie împuşcat tocmai acel fruntaş care a neutralizat-o. Observaţi, tovarăşi, că eu leg nemijlocit moartea acelei femei de încercarea de a-l omorî pe fruntaşul Kučera. Resping versiunea că a fost doar o întîmplare. Să lăsăm întîmplările pentru cei care sînt departe de graniţă. Acolo ele nu se plătesc cu sînge. Aici da.

Se îndreptă spre uşă.

— Aş vrea acum să fac o recunoaştere a terenului. Tovarăşul căpitan mă va însoţi.

Grăsunul Štencl îi salută ceremonios pe coridor. Mai bine decît atît nu ştia.

Locotenent-colonelul se opri şi se uită la el cu un ochi critic.

— Arăţi groaznic, ostaş ! Pe vremea cînd eram comandant de companie am avut şi eu militari ca tine. De cîte ori venea inspecţia, îi ascundeam. Se uită plin de reproş la căpitan.

— Nu puteam şti, cînd am repartizat serviciile pe oameni, ce se va întîmpla în cursul nopţii, se scuză căpitanul. Se uită răutăcios la Štencl, îi numără repede în gînd nasturii de la veston, dar nu găsi nici un cusur. Doar faţa aceea lată, nefericit de zîmbăreaţă.

— Îngrozitor ! repetă locotenent-colonelul. Ţi-a mai spus asta cineva ?

Grăsunul Štencl stătea în poziţie de drepţi. Cel puţin aşa credea el. Formal nu i se putea reproşa nimic, dar din punct de vedere militar era o poziţie imposibilă. Totul era o neregulă, însă de nedovedit din cauza staturii lui mătăhăloase.

— Mereu mi se spune, tovarăşe locotenent-colonel, răspunse acesta binevoitor. Chiar şi lucruri mai rele.

— Şi tu permiţi asta ?

Štencl ridică neputincios din mîini, făcînd o mutră nostimă.

— Ce poate să facă omul, dacă ei au dreptate ?

Locotenent-colonelul era gata-gata să plece, însă sinceritatea ostaşului îl făcu să mai rămînă.

— Doar nicăieri nu e scris pe lumea asta că nu poţi fi mai folositor decît ca cel mai mare bătăuş. Ostaş, fă-ţi rost de undeva de o bîtă zdravănă, ca atunci cînd te sprijini în ea să nu se rupă. Cred c-avem aceeaşi greutate amîndoi.

— Nouăzeci şi nouă şi jumătate, răspunse prompt Štencl. Iar bîtă aş avea aici, şi scoase din spatele biroului un ciomag pe cinste. L-a uitat ieri domnul brigadier silvic.

— Ostaş, cînd voi fi civil o să mergem undeva să bem pentru cît ai înghiţit astăzi în sec. Pe cuvînt de onoare că fac cinste. Dar aici nu se poate şi din cauză că alcoolul face foarte rău oamenilor tineri.

Locotenent-colonelul păşea încet şi greu, sprijinindu-se în ciomag.

Căpitanul se întoarse spre el şi îi spuse :

— Avem greutăţi cu ostaşul ăsta.

— E greu şi cu ofiţerii care nu reuşesc să fie pe placul acestui militar, rîse locotenent-colonelul. Un bun ostaş, care ştie să-l ajute pe comandantul său în caz de nevoie.

Coborîră încet prin pădure. Pămîntul era moale şi umflat din cauza ploii din timpul nopţii şi a ceţii din zori. Acum soarele începuse să lumineze.

— Am spus că din nou va fi o zi călduroasă, decretă căpitanul.

— Nu înseamnă nimic în perioada asta, dădu din mînă locotenent-colonelul. Nu mai poţi pune bază pe vreme prea mult.

Sus, deasupra capetelor lor, în coroanele zbîrlite de frig ale pinilor, adia vîntul. Clădirile companiei rămăseseră jos în vale. Versantul din dreapta al văii era împădurit. Pădurea arăta ca o pădure obişnuită, însă în ea era ascunsă atîta ingeniozitate umană, încît greu şi-ar fi putut închipui cineva acest lucru. Era nevoie, pentru că din turnurile de observaţie nu se putea vedea totul. Fiecare arbust putea fi o capcană, fiecare trunchi de copac şi chiar un banal smoc de iarbă. Nu puteai avea încredere în nimic. Calci într-un loc şi-n clipa aceea, din cu totul altă parte, ţîşneşte o rachetă de semnalizare. Şi apoi acea umbră neagră a cîinelui, care se furişează, abia auzit, izbind ca o

săgeată. Numai un nebun s-ar fi încumetat să străbată pădurea.

Locotenent-colonelul cunoștea bine toate acestea. Se opri și arătă cu ciomagul o tufă, aparent nevinovată.

— Dumneavoastră, tovarășe căpitan, credeți că cei de dincolo nu știu de instalațiile noastre ?

— Nu-i subapreciez niciodată, zîmbi căpitanul.

— Just, încuviință locotenent-colonelul. Femeia aceea ar fi trebuit să fie informată, dacă ar fi făcut parte din organizația lui Gehlen. Dar n-a fost informată. Măcar avertizată trebuia să fie. Cu siguranță că n-ar mai fi vrut să vină pînă aici.

În vale curgea pîrîul. Ieri încă mai avea puțină apă, dar după ploaia din timpul nopții, nivelul ei crescuse foarte mult.

— De dimineață mă gîndesc întruna la pîrîul ăsta, spuse locotenent-colonelul. Pur și simplu m-a fermecat.

— Plin de păstrăvi, zîmbi căpitanul.

Se sprijinea în ciomag și la fiecare alunecare simțea o durere.

— Nu-i plăcut să ai ceva la genuchi. Gestapoul mi-a zdrobit rotula. La Budějovice. De atunci, cum vine o vreme ca asta... De fapt ar trebui să-ți spun că sînt un hodorog bătrîn, mormăi nemulțumit.

— Nu știu de ce nu aveți încredere în pîrîul ăsta ? ridică din umeri căpitanul Hájek.

— Doar și tu știi de ce, șmecherule ! zise deodată zgomotos locotenent-colonelul. Însă dumneavoastră, tovarășe, vreți ca mai întîi s-o auziți din gura superiorului. Pîrîul ăsta ar putea fi singurul drum de acces pentru un criminal rafinat. Îl aveți în companie pe instructorul Stogončík, un om foarte isteț. Da. Acela se pricepe la cîini. Am făcut o greșeală că am vorbit cam jignitor la adresa cîinilor. Am citit în ochii lui că în cel mai scurt timp o să mi-o plătească. Îi țin pumnii. Pîrîul restrînge aria cercetărilor. Vom exclude pe toți oamenii obișnuiți și vom căuta pe cineva care gîndește bine.

Se uită la soarele care promitea mult și își zise că nu-i chiar așa cum spusese mai înainte. Acestea reprezentau doar prima fază. Cea de-a doua va fi mai grea. Să cauți acei oameni, care sînt inteligenți numai în anumite mo-

mente. „Dealtfel e cazul să ies la pensie. Atunci o să stau cu pantalonii suflecați și o să-mi încălzesc genunchiul la soare. Numai că ei nu mă lasă să ies la pensie și au dreptate."

— Cum un hodorog bătrîn ? se supără căpitanul. În două cuvinte, cum se spune, destul pentru un om.

— Fiule, și locotenent-colonelul se opri, sprijinindu-se în ciomag. Știu că ai și tu grijile tale. Dar nici un om nu poate spune că a avut în viață destul. Poate cei perseverenți.

Mai jos, dincolo de drumul forestier, plin de pietre și de copaci prăvăliți, era o casă. Pîrîul era aproape.

— Asta e casa ? întrebă locotenent-colonelul.

— Da. Eu am crezut că intenționat ați ales direcția asta.

— N-am ales nici o direcție, căpitane. Dacă mi-ai fi spus că acolo au vulpile vizuina lor, poate că aș fi mers. Am plecat așa, ca să mă plimb și să mă răcoresc la cap. Cumplită băutură, zău așa !

— Aici locuiește familia Grünfeld. Gustl Grünfeld, dacă vă mai amintiți ?

— Interesant. Nu-mi mai amintesc casa.

— Puțin mai departe, Hartmann.

— Nemți ?

— Familii germane, răspunse căpitanul.

— Aha, de asta m-ați condus aici. Nu mă interesează familiile germane. Nu țin minte numele. Probabil scleroza. Pe atunci dracu' se mai interesa de nume. Mă rog, dacă trebuie, trebuie. Și toți sînt așezați aici, pe lîngă pîrîu.

— Aproape toți.

— De ce ?

— Există o explicație. Cîndva nemții au lucrat aici ca țesători și sticlari. Aceste meserii cereau ca să fie în apropierea unui curs de apă. Aveau forță motrică pe gratis.

— Și ca să poată prinde și păstrăvi. Din ce în ce mai mult pîrîul ăsta începe să nu-mi mai placă.

— De ce ?

— Lerounek. Ce nume caraghios ! Te rog să nu-i spui că am zis așa. Cred că l-ai observat la locul unde a fost

împuşcat militarul nostru pe locotenentul-major, ofiţerul acela măruntel. Un băiat foarte isteţ. Mi-a spus, cînd eram sus în cancelarie, că în pîrîu există unele pietre care parcă ar fi tocite, din cauza stratului de muşchi ce le acoperă. Muşchi, sau nu ştiu ce creşte pe ele. Şi nici urmă de lipitori. Asta s-ar putea explica mai bine de un specialist. Nu pot să-l subapreciez pe Lerounek. Apoi cine s-ar băga în apă pe-o vreme ca asta ?

Căpitanul dădu din cap. Nu era pentru aceste detalii microscopice.

— Am aşteptat ca unul din dumneavoastră să întrebe de fruntaşul Krátký, spuse pe un ton sec.

— Face parte din cercetări ? ridică privirea locotenent-colonelul.

— Poate. În ultima perioadă nu se împăca prea bine cu fruntaşul Kučera. Din cauza unei femei.

— Doamne, că multă minte îi mai trebuie omului, izbucni locotenent-colonelul. Exact ca în romanele poliţiste.

— Vreţi să mergem la Grünfeld ? întrebă căpitanul repede, jenat de ideea ce-i venise mai înainte.

— Nu vreau la nimeni. Vreau să-mi aerisesc plămînii. Să ascult ce-mi spune pămîntul ăsta. De ce tocmai la Grünfeld ? Pentru că îl suspectezi dumneata ?

— Nu suspectez pe nimeni. Nici nu pot. Am spus de la bun început că nu există nici un colaborator şi dumneavoastră aţi protestat. Credeţi-mă, tovarăşe locotenent-colonel, aici oamenii toţi sînt foarte cinstiţi, fără deosebire de naţionalitate.

— Aveţi dreptate. Cinstea omului nu e condiţionată de naţionalitatea lui. Peste tot sînt oameni corecţi, dar şi escroci. Aşa ar trebui să fie cu toate trăsăturile de caracter. Printre altele, aş vrea să vă-ntreb, aţi omorît vreodată un om ?

— Da, răspunse căpitanul. Autoapărare. Dar dumneavoastră ?

— Mulţi. Şi de fiecare dată fără plăcere. Dacă nu l-aş fi omorît eu pe el, m-ar fi omorît el pe mine. Asta e rău. Poate c-am omorît cînd n-ar fi trebuit s-o fac. De la o vreme am înlocuit adevărul crud cu fantezii plăcute. Bunicii mint cînd povestesc cît de frumos era în tinereţea lor. Erau tineri, aveau dinţi şi pulsa în ei viaţa. Din fericire

oamenii uită repede lucrurile urîte și își amintesc mai mult de cele frumoase. Înțelepciunea naturii, chiar dacă nouă acum nu ni se potrivește, spuse rîzînd aspru. Dar toate astea au fost în timpul războiului. Dușmanul și atît. Niciodată nu am omorît omul fără rost. Poate că vi se pare foarte filozofic ceea ce spun, că pe unii i-am omorît deși nu trebuia și că totuși n-am omorît pe nimeni fără rost.

— Nici eu n-am omorît omul fără rost.

— Omuciderea nu e bună. Nici în război. În general, războiul nu e bun. Nu trăim totuși într-o lume de neghiobi. Cei doi băieți își vor aminti pînă la moarte de femeia blondă, chiar dacă au primit o distincție pentru asta. Nici pușcăriile nu sînt bune. Nasc ură. Aș desființa complet pedeapsa cu moartea, pentru că fiecare condamnat are cel puțin zece rude care devin zece dușmani. Nu mă gîndesc la omoruri și jafuri. Fiecare întemnițat are zece rude și cînd călcăm pe alături — și în ultimii ani am călcat mult pe alături — treaba aceasta se răspîndește și avem încă o sută de dușmani în plus.

— Dar ce-i de făcut cu escrocii ?

— Să fie trimiși la muncă. Să fim atenți cu ei. Fiecare om muncește foarte mult, atîta timp cît e în viață. După aceea nu mai are rost. Dacă îi închidem și îi condamnăm la moarte, ne privăm de niște bunuri, dacă mă pot exprima așa de crud. L-aș lăsa pe fiecare să trăiască exact în aceleași condiții în care a lăsat el pe omul căruia i-a făcut rău. Atîta timp cît nu va ajunge în situația asta, toate celelalte nu au nici un rost.

Se opri lîngă un izvor și îl privi o clipă îngîndurat. Ochii îi luciră puțin.

— Asta e, spuse în sfîrșit. Ciudat. Foarte puțin îmi amintesc casele, dar la izvorul acesta mă gîndesc mereu.

O clipă tăcură amîndoi.

— Am evadat de la Mauthausen. Cel mai bine ar putea să vă povestească Milan Jariš ce a însemnat Mauthausen. Dar n-o s-o facă, pentru că este un om modest. Am fugit direct aici. Din întîmplare am reușit să trec. Aici m-am trîntit la pămînt și am băut apă. Prin apropiere mergeau muncitorii forestieri. Nemți. Nu mai aveam putere nici să m-ascund. Mi-am spus : Emane, s-a zis cu tine. Dar ei mi-au aruncat o bucată de pîine și s-au dus, dînd bice cai-

lor. Bineînțeles că le era teamă. Și cehilor le era foarte frică atunci. Era o bucată de pîine adevărată. Nu din rumeguș. Și acum mai simt în gură gustul acela dulce. Niciodată după aceea n-am mai mîncat o pîine atît de bună.

Căpitanul dădu din cap. Îi făcea plăcere să audă povestea pentru că iubea regiunea aceasta.

— V-am spus că totuși aici sînt oameni cinstiți.

Locotenent-colonelul scutură din cap.

— Nu-i chiar așa. N-o să treacă mult timp și-o să punem noi mîna pe pușlamaua asta.

Trebuia acum să se traverseze pîrîul și pe locotenent-colonel începu să-l doară într-adevăr piciorul. Vroia totuși să treacă prin pîrîu. Deocamdată nu se grăbea. Privea îngîndurat luciul transparent al apei, acum, dimineață, ușor tulburat. Frunzele căzute se lăsau purtate de curenți. Acolo unde razele soarelui ajungeau, apa căpătase strălucirile alămei. Spre maluri pîrîul era încă negru din cauza nopții care se îneca în el.

— Sînt mulți păstrăvi ? întrebă cu însuflețire locotenent-colonelul.

— Foarte mulți.

— Și... prindeți ?

— N-avem timp să umblăm după autorizație. Din cînd în cînd, băieții lui Grünfeld mai prind cîte unul. Îi prind cu mîna. Degeaba le tot promit eu o bătaie. E cel mai urît sistem de braconaj.

— Și eu am prins cu mîna. Bineînțeles, fiind copil, zîmbi locotenent-colonelul. În sus, spre Orlické Hory, Nový Hradek, dacă îți spune ceva numele ăsta.

— Nimic.

— Un orășel fermecător. Arini, o mică piață, ca o cîmpie. În rest, unde te duci, trebuie fie să urci, fie să cobori un deal. O regiune unde dacă ți-ai uitat haina pe malul pîrîului, seara ți-o aduc la cîrciumă. Și cu portmoneul în ea. Ei, ce să-i faci ! Omul se mai cufundă în amintiri.

Tăcură o clipă amîndoi.

Pîrîul șerpuia prin mijlocul luncii. Se pierdea în pădure, ca să apară din nou într-un luminiș. Din cînd în cînd se apropia de sîrmele care se întindeau pe kilometri întregi, pînă departe, în linie dreaptă, ca o sfoară.

— Ce face omul nu valorează două parale, spuse locotenent-colonelul strîngîndu-şi puternic buzele. Mă gîndesc la estetică. Ceva nesuferit care nu aparţine naturii, ceva străin care urîţeşte peisajul. Dar trebuie făcut, pentru ca oamenii să trăiască mai bine. Însă pe malul unor asemenea ape nu mai cresc sălcii şi nu mai poţi să prinzi nici măcar broaşte. Într-o bună zi oamenii, din cauza stomacului, îşi vor pierde tot romantismul. Sau astea — şi arătă spre sîrme — ceva care nu-şi are rostul aici. Chiar dacă am presăra nisip auriu ca să semene cu drumurile de la castel. La urma urmei nici drumurile de castel nu-mi plac. Uite, casele astea care sînt aici !

Într-adevăr, parcă se înghesuiau spre rîu. Pe coşurile unora dintre ele ieşea fum, pentru că nevestele muncitorilor forestieri, care nu primiseră urgent de lucru la plantatul puieţilor, rămăseseră acasă.

— Omul absolut deloc nu face lucruri frumoase, chiar dacă e convins că le face. Şi nu are gînduri frumoase. Ar fi de un milion de ori mai bine pe lume dacă ar gîndi frumos. E înfumurat al dracului, pentru că a reuşit să construiască Turnul Eiffel şi zgîrie-nori. Însă trebuie să încline capul în faţa unui spic. Multe lucruri nu reuşeşte el să le facă la fel cu natura. Se opri. Acesta era felul lui. Ce-ţi mai face soţia, Rudolf ? întrebă dintr-o dată. Reuşea să treacă direct discuţia pe un ton familiar. Cînd îl întrebă pe căpitan, nici măcar nu întoarse privirea. Se uita la sîrmele acelea nesuferite, apoi în susul pîrîului, la căsuţele din bîrne, ori de zid. „Cu siguranţă că m-ai trimis undeva fiindcă te-am întrebat ceva strict personal, pentru că aş vrea să te ajut, omule, însă nu ştiu cum."

Căpitanul dădu tăcut din mînă. Se aplecă, smulse o tulpină lungă şi uscată de arnică şi se lovi cu ea peste pulpă.

— Îmi dau seama. E o meserie afurisită. Să nu crezi că n-ar fi posibil un transfer în altă parte, unde să fie mai bine şi pentru ea.

— Numai că eu n-o să plec de-aici.

— Încăpăţînat ?

— Nu de asta. Dar n-ar avea nici un sens. Acuma ştiu. E suficient o comparaţie. Cum de s-au mutat aici

„unde și-a înțărcat dracul copiii“ atîtea soții de ofițeri? Dar n-are rost să mai conving pe cineva.

— Mare necaz, oftă locotenent-colonelul. Are și ea, în felul ei, dreptate, pentru că e vorba de egalitate în drepturi. Poate că-și spune: de ce să meargă ea după dumneata cînd tot așa de bine poți să te duci dumneata după ea? E greu de criticat asta, atîta timp cît oamenii nu vor gîndi frumos.

Fața căpitanului era acum numai riduri. Nici nu vroia să mai vorbească despre lucrul acesta. Își aduse aminte de cei doi ostași și zîmbi.

— Îmi place cum m-ați luat, tovarășe locotenent-colonel. La fel trebuie să fac și eu cu Krátký și Kučera. Cearta dintre ei a izbucnit tot din cauza fetelor.

— Kucĕra acum e la spital, spuse locotenent-colonelul ridicînd din sprîncene.

— Dar asta n-are nici o legătură.

Trecură pîrîul. Săreau din piatră în piatră. Pietrele erau cenușii, iar umbrele pinilor desenau pe ele diferite imagini. Erau bolovani zdraveni pe care soarele îi bătuse toată vara, motiv pentru care nu erau acoperiți de mușchi. Trecerea a fost destul de ușoară, dar în apa de sub pietre, chiar dacă e limpede ca cristalul, nu te poți încrede. Putea să fie pînă la glezne, dar tot atît de bine și pînă la brîu. În pîrîurile de munte e destul de greu să apreciezi adîncimea, mai ales cînd apa se încrețește la suprafață.

Locotenent-colonelul se sprijinea în ciomag. Genunchiul îl durea continuu. Se așeză anevoie pe pămînt. Gemu de cîteva ori, dar imediat se supără pe el însuși pentru acest lucru. „Nu sînt chiar așa de bătrîn la șaizeci de ani. În ziua cînd nu voi mai putea face nimic bun pentru oamenii aceștia minunați, care mereu și mereu sînt în stare să gîndească frumos, voi îmbătrîni cu adevărat.“

Începu să curețe suprafața apei de ierburi și buruieni. Pistolul pe care-l avea în buzunar îl împiedica și-i îngreuna haina. Se descheie, lăsînd-o puțin pe spate cu armă cu tot. Bău.

— După porcăria aia, e foarte bună, răsuflă ușurat.

Apa era rece ca gheața. Picăturile îi curgeau pe bărbie și pe gîtul foarte bronzat. Nu le șterse.

Deodată rămase aşa aplecat pe mal, cu mîinile sprijinite de pietre. Nu-i păsa că pantalonii se udaseră.

Pe fundul şanţului, în apa puţin adîncă, se vedea înfiptă între două pietre o rămurică de pin. Capătul ei rupt lumina alb-gălbui. Încercă să o apuce cu mîna, dar nu ajunse pînă la fundul apei. Luă ciomagul şi scormoni.

Crenguţa pluti, se răsuci în bulboană, dispărînd grăbită. Nici nu încercă să o prindă.

„E ruptă de curînd", îşi spuse în sinea lui. Se uita în toate părţile să vadă dacă din întîmplare nu-i pe aici vreun vad prin care tăietorii trag legăturile de vreascuri. Dar nimic. Pe cele două maluri creştea numai rogoz.

Nu avea de unde să ştie că e la un milimetru de marea descoperire.

Se gîndea doar cum e posibil ca o rămurică sănătoasă, probabil ruptă proaspăt, să ajungă acolo, pe fundul apei. În creier simţi un semnal pe care nu reuşi să-l descifreze complet.

— Cîte case sînt de-a lungul pîrîului, dar exact ? întrebă el.

— Hartmann, Grünfeld, mai sus Iovănescu, dar ăsta e mai departe, apoi Bouzek şi Franěk.

Îşi notă toate cele patru nume. N-avea nici o importanţă faptul că fuseseră verificaţi de cîteva ori. De data aceasta verificarea va fi foarte serioasă.

Un rînd mai jos notă încă un nume : Görstner.

Îl încercui îngîndurat.

12

Franěk puse pe foc o buturugă mare, noduroasă şi plină de răşină. Acolo unde o tăiase securea, scînteiau lacrimi tulburi, avînd culoarea petrolului. Răşina începu imediat să se topească, răspîndind un miros plăcut.

Văzu pe fereastră pe cei doi ofiţeri urcînd dealul spre casa lui. Cel mai în vîrstă mergea mai greu, sprijinindu-se într-un ciomag. Pe căpitanul Hájek îl recunoscu imediat.

Scrîşni răutăcios din dinţii lui galbeni. Se repezi la masă, trase sertarul şi scoase puşca. Crăpă geamul puţin şi vîrî ţeava puştii.

Se gîndi că mai are timp destul. Rîse dispreţuitor.

— Iscodesc, oricît de mult ar iscodi, n-o să mă descopere. Dacă vine aici bătrînul ăla se îngroaşă gluma, dar nici el nu e atotştiutor.

Îi trecu prin gînd că trebuie să mai facă ceva. Îşi aminti într-o clipă ce vroia de fapt. Se ridică, trecu pe lîngă Lup care stătea culcat şi îl lovi cu piciorul în şold, aşa ca să se afle în treabă.

Lup se lipi de perete şi ochii îi străluciră înveninat.

Franěk mergea prin odaie cu paşi mari. Se aplecă puţin ca să nu dea cu creştetul de grinzile tavanului.

„Dacă l-aş fi trimis pe şchiopul ăsta pe lumea ailaltă, ar fi fost mai uşor. Însă n-am înnebunit", mormăi el nemulţumit.

Toată dimineaţa îi urmărise din pădure pe cei doi ofiţeri cum se îndreptau spre pîrîu. La început se speriase pentru că nu ştia dacă nu cumva e vorba de el. Acum îşi recăpătase încrederea în sine. Intuia primejdia la fel ca un animal. Nu avea nici un motiv ca să se simtă aici în pericol. Auzise în pădure că au dat greş cîinii. Se întîmplase exact aşa cum calculase. Însă acum primejdia parcă venea de la acest locotenent-colonel.

Îl durea capul, pentru că nu era obişnuit să se gîndească atît de mult. „Inge a vrut ceva de la mine, îşi spuse. Zicea că lucrul acela este foarte important pentru un om şi că e ascuns undeva pe aici." Privi îngîndurat scîndurile groase ale duşumelii. Unele erau mai tocite, însă cele de la perete destul de bine păstrate. Nu se observa nicăieri că ar fi fost smulse cu forţa de către cineva.

Luă un tîrnăcop şi se uită chiorîş la cîine.

Lup scheună speriat, pentru că sclipirea fierului din mîna bărbatului putea să însemne moartea.

Dar Franěk, de data aceasta, nu avea de gînd să lovească şi cînd în scheunatul cîinelui sesiză clar frica, în inima lui barbară simţi o bucurie.

— Încă nu ţi-a venit rîndul, mormăi spre el. Poate că odată şi-odată o să-ţi vină şi ţie. Depinde numai de tine.

Lup se linişti fiindcă înțelese că bărbatul nu jinduieşte după sîngele lui. Cel puțin deocamdată.

Franěk înfipse de probă toporul între două scînduri, care i se păruseră lui suspecte şi începu să forțeze. Scîndurile se crăpară, dar nu se mişcară din loc. Doar în raza de soare, care nu se ştie prin ce minune răzbătuse prin geamul murdar al odăii, se ridică un grăunte de praf. Se auzi chițăitul disperat al şoarecilor care aveau sub scîndură pui.

„Dacă a spus că este aici, aici trebuie să fie". O cunoştea bine. Inge, totdeauna vorbea la obiect. Nu-i plăceau presupunerile.

Începu să umble nemulțumit prin încăpere. Îşi dădu seama că ar fi trebuit să dărîme casa de tot pentru ca să dea peste lucrul acela care era ascuns acolo. Şi totuşi prea bine nu ştia despre ce este vorba şi dacă este într-adevăr ascuns în casă.

Nu-şi amintea ca tatăl său să fi tencuit pereții casei. Poate proprietarul care locuise aici mai-nainte. Ştia că în spatele acelor scînduri este un spațiu gol, umplut cu muşchi, fîn şi rumeguş, iar în partea de jos, cu lut bătătorit, amestecat cu paie şi de-abia după aceea peretele din bîrne groase, cioplite.

Se gîndi la pivniță, dar nu avea chef deloc să se ducă pînă acolo. Nu mai coborîse în ea de cîțiva ani. Cel mai rău era că de la o vreme nu mai suporta întunericul. Şi în pivniță era întuneric beznă. În timpul nopților lungi i se părea că vede în fața ochilor pe Inge, căzută la pămînt, cu părul răvăşit pe muşchi şi avînd o picătură de sînge în colțul gurii. „Nu te teme Inge, o să le plătesc eu la toți !"

Se scutură de această amintire şi se întoarse înainte de a apuca să intre în pivniță. Îşi aduse aminte de podul casei. Nu se mai urcase acolo din '55, de cînd murise tatăl său. Pentru el, podul era tot un fel de pivniță. Trăia numai în odaia cea mare. Nu avea ce să depoziteze. Nu intra nici măcar în cămară. Aici, în afară de securi şi ferăstraie, nu avea nimic altceva ce să pună. În pod țineau cîndva fîn, asta pe vremea cînd trăia tatăl lui şi aveau în ogradă animale. Scara spre pod pornea direct din odaie, dar nu prea inspira încredere. Treptele se rupeau sub greutatea

corpului său, mişcîndu-se periculos şi stîrnind nori de praf în toate direcţiile.

Cînd ajunse aproape de tavan se propti cu umerii în uşa grea, rabatabilă. Balamalele mîncate de rugină nu suportară o asemenea apăsare şi se rupseră făcînd un zgomot strident. Uşa zbură cît colo, ricoşă în peretele casei şi se închise la loc. O împinse din nou şi intră. Uitase de fapt ce căuta aici şi privea apatic în toate părţile. Podul era uscat pentru că acoperişul era bine smolit. Doar cîteva scînduri se crăpaseră de bătrîneţe, lăsînd o fantă de lumină prin care intrau razele soarelui. De aceea în pod era mai lumină decît jos. Podeaua era prin unele locuri putrezită, dar ploaia tot n-ar fi putut pătrunde prin tavan din cauză că era lipit de jur împrejur cu pămînt amestecat cu tărîţe. Şi chiar dacă apa ar fi pătruns, puţin i-ar fi păsat. Îi era de ajuns un ungher uscat, o pătură de postav şi puţină căldură.

Se gîndea întruna ce căuta aici în pod. „Am vrut să fac ceva, să găsesc ceva..." În fine, îşi aduse aminte.

Se scutură nervos de pînzele de păianjen care i se lipiseră de ochi şi de gură. Păianjenii, pe care nimeni nu-i deranjase de foarte multă vreme, fugeau în toate părţile. Unul din ei îi căzu pe mînă. Franěk îl strivi scîrbit. Începu să cotrobăie printre vechiturile din pod care erau aşezate într-un colţ, după o grindă. Găsi nişte hamuri uzate. Din căptuşeala lor ieşeau fire de păr de cal, care, de vechi ce erau, se rupseseră. Cînd îl ridică de jos, hamul plesni. În pod mai erau şi nişte piese de la maşină, pe care probabil le lăsase aici fostul proprietar.

Alese o bucată de fier diformă. Îi amintea de copilărie. Cînd era mic punea, împreună cu tatăl lui, capcane din acestea pentru vulpi. Erau însă cu mult mai mari. Vru s-o arunce din nou în ungherul întunecat, dar se răzgîndi şi o scoase la lumină. Cursa era închisă şi în bună stare, pentru că arcurile fuseseră unse cu un strat gros de vaselină, dar care se pietrificase, de atîta stat acolo. Se chinui cu lanţul capcanei, care era prins între două grinzi. În cele din urmă îl smulse.

Acum stătea în raza de soare care străpungea acoperişul ca o sabie. Lumina îi cădea pe coama roşiatică şi nepieptănată, ca de leu. Amintirea copilăriei, provocată de

cursa găsită, îl copleșise într-atît, încît se înfioră. Nimeni nu l-a alintat niciodată. Tatăl lui a fost țăran care nu știa altceva decît să muncească. Abia cînd a întîlnit-o pe Inge a putut să-și dea seama că pe lume mai există și puțină bucurie.

Cursa putea să aibă acum un rost. „E o idee bună“, mormăi Franěk. Ei își iubesc cîinii.“

Încet-încet își dădu seama cam la ce o va folosi și începu să rîdă. Nu era un rîs bărbătesc, sănătos. Orice urmă de frumos îi dispăruse de pe chip.

Lup se lipi de perete și o bucată de tencuială căzu din nou. Privea cu frică la bărbatul care cobora din pod. Omul în sine nu-l interesa. Totdeauna îi era frică de obiectele pe care acesta le ținea în mînă. Pentru că numai cu ajutorul unui obiect din acesta ar fi putut să-l omoare. De degetele lui care apucau ca un clește nu se mai temea, fiindcă observase că sînt momente cînd bărbatului îi era frică de el. Dacă nu ar fi fost așa, atunci de ce l-ar fi legat de perete ? Știa, de asemenea, că niciodată bărbatul nu va mai putea să-l apuce de gît și să-l învîrtească, așa cum făcuse cîndva.

De data aceasta ținea în mînă un fier cu o formă ciudată, ca un fel de semicerc metalic, cu un lanț lung care se lovea de treptele scării.

Lup se liniști în momentul în care Franěk se așeză la masă și începu să se ocupe de obiectul acela. Din timp în timp ridica privirea și izbucnea în hohote de rîs demențial. Era un rîs răutăcios și nesuferit. Involuntar, Lup își arătă colții.

— Vrei să fac probă cu tine ? rîse Franěk văzînd cît de frică îi este cîinelui.

Dar Lup nu mîrîi. Știa că fiecare sunet pe care-l va scoate va fi semnalul pentru ca tiranul său să-și înceapă programul.

Franěk ieși și se întoarse cu un braț de ramuri de molid rupte proaspăt. Își șterse îndelung mîinile cu ele, apoi frecă obiectul acela ciudat din fier. Cunoștea multe despre animalele sălbatice. Și vulpea poate fi înșelată în felul acesta. Toate animalele pot fi păcălite.

Însă un cîine grăniceresc, ajuns la maturitate, nu poate fi derutat.

— Aş putea totuşi s-o încerc pe tine, spune Franěk aplecîndu-se gînditor spre Lup. În cel mai rău caz ţi-ar rupe şira spinării, iar în cel mai fericit caz amîndouă labele.

Căţeii Lizei îşi însuşiseră mult din ceea ce în termeni de serviciu se cheamă dresajul în primele patru luni de viaţă şi acum totul era pentru ei un joc din ce în ce mai pasionant.

Roby ştia să aporteze splendid mingea şi muşca foarte bine sacul înfăşurat. Cîteodată se mai întîmpla ca în joacă să înfigă dinţii ascuţiţi ca acele şi în mîna dresorului său. Acesta trebuia să dea dovadă de multă răbdare ca să nu-l bată, oricît de tare l-ar fi durut mîna. În rest, trăgea cu ochiul la mama lui şi făcea exact mişcările ei. Dacă Liza se aşeza, se aşeza şi el, dacă se scula, se scula şi el. Mîrîia în acelaşi timp cu ea. O dată a încercat chiar să prindă din zbor o viespe, aşa cum numai mama ştia. Numai că Liza prindea viespile de cap, în timp ce el a procedat invers şi pe urmă trei zile n-a mai putut mînca nimic.

Racek nu ştia să facă aport absolut deloc. Ce apuca o dată cu colţii era bun apucat şi nu se lăsa pînă nu făcea lucrul acela praf. În schimb sesiza bine urmele relativ recente. În ciuda tuturor pronosticurilor, învăţase destul de repede şi ducea cu mare uşurinţă mesajele de la un dresor la altul. Se părea că din el va ieşi un bun curier. Ştia să socotească pînă la patru. Era suficient să-i spui : al treilea turn de observaţie şi să-i pui în zgărdiţă mesajul, că se şi ducea glonţ direct la al treilea turn de observaţie. Şi dacă observatorul i-ar fi dat un nou mesaj şi l-ar fi trimis la al patrulea turn, s-ar fi dus ca o vijelie la al patrulea turn de observaţie.

Randál ştia să execute orice, însă avea gura mare. Asta nu era rău, pentru că lătratul reprezenta unul din aspectele de bază ale instruirii, dar se bătea cap în cap cu cerinţa absolut obligatorie de a se păstra linişte în timpul urmăririi. Lucrul acesta Randál nu putea să-l facă. Din contră, începea să ţipe de cum dădea de primele semne ale urmei. După aceea începea să latre de bucurie în toate părţile, parcă lăudîndu-se cît este el de grozav. Era foarte uşor să-l provoci, pentru că avea o fire agresivă şi neîncrezâ-

toare. Greşeala a fost la începutul perioadei de dresaj cînd s-a speriat de zgomotul motorului unei motociclete şi a fugit la mama lui şi cînd dresorul a folosit atunci metode mai drastice decît era permis. Mai tîrziu, s-a obişnuit cu toate lucrurile acestea care trosnesc, pocnesc şi miros urît. Însă frica de la început s-a transformat apoi în furie nepotolită faţă de tot ce îl irita. Era totuşi pripit, însă specialiştii decretaseră că va fi foarte folositor pentru creşterea randamentului serviciului.

Toţi căţeii Lizei aveau inimi curajoase şi cinstite, o privire sinceră. Ştiau să iubească şi să urască pătimaş. Mai mult să iubească, decît să urască, pentru că niciodată nu fuseseră loviţi sau certaţi de către cineva. Lăsau ruşinaţi ochii în jos dacă li se făcea morală, ori îşi ciuleau urechile şi se gudurau dacă auzeau vorbe bune.

Roby avea de lucru cu zgarda care nu prea îi făcea plăcere. Cînd avea lesa şi cureaua cu ghimpi la gît, nu mai era posibil să se repeadă la vreun bondar ori să sperie vreun vrăbioi prost. Roby nu suporta limitarea libertăţii personale. Muşca lesa cu toţi dinţii, dar nu reuşea decît să rămînă pe limbă cu scame din frînghia de cînepă şi cu un gust rău, de la uleiul cu care era unsă zgarda. Scuipa, sforăia, scutura capul, dar nu se lăsa. Inimă de pui de leu.

Liza îl privi o clipă amuzată. Se gîndea că şi ea făcuse la fel cînd fusese mică. Durează un timp pînă cînd cîinele se obişnuieşte să aibă în jurul gîtului cureaua aceea. Îşi aminti că din cauza unei frînghii de cînepă, pe care tot aşa o rosese cîndva, se îmbolnăvise rău de stomac. „Termină, încăpăţînatule“ ! mîrîi spre el.

Scînci parcă spunînd că nu-i place, dar pentru că mama cea înţeleaptă îi poruncise, lăsă zgarda, mai scuipă de cîteva ori. („Uf !, nu-i bună deloc, tot mai bună e o conservă“) şi îşi puse capul pe labele din faţă. Se uita trist în jurul său, crezînd că va putea înduioşa pe cineva. Ar fi vrut să fie soldatul acela gras şi cumsecade care îi aducea mîncare.

Acum, Stogončík, instructorul batalionului, veni pentru acordarea calificativelor.

Cu o zi în urmă, locotenentul-major Tomíček îi spuse fruntaşului Kučera la spital :

— Îmi pare foarte rău, prietene, de ce ți s-a-ntîmplat. Însă tu nu înțelegi de vorbă bună.

Kučera se ridică din pat. Rana nu-l mai durea.

— Aici nu sînt la război, răspunse răutăcios.

— Și aici ești la război. Să nu te-aștepți din partea mea la complimente. Poate ți se pare că sînt cam dur. Ei, bine, sînt. În noaptea aia te-ai dus iarăși să bei, nu ?

— Da, încuviință fruntașul.

— Ei, vezi, răspunse locotenentul-major. Pe lîngă toate astea mai vrei să-i fie omului și milă de tine.

Kučera înghiți greu și se așeză în pat cu fața în sus.

— Așa sînt oamenii care împușcă din dragoste, spuse el extenuat.

— Așa sînt. Niște tîmpiți, răspunse locotenentul-major. Dacă cineva mi-ar fi spus ce va izbucni dintr-o dragoste nefericită, cu mîna mea i-aș fi dat pistolul. Un om normal trebuie să se bucure de viață, chiar dacă mai sînt și lucruri neplăcute. Iar un bărbat normal nu s-apucă acum să bea din cauză că fata l-a părăsit. Cel puțin un ostaș din compania mea n-o să facă asta niciodată. Îți zic asta, pentru că ai scăpat acum de belea. N-o vei mai avea pe Liza în grijă. Voi tinerii, trebuie din cînd în cînd să mai primiți și cîte una mai tare peste nas, încheie ofițerul și plecă.

În ziua aceea îl chemară sus, în cancelaria batalionului, pe grăsunul Štencl. Militarul care era de serviciu de zi pe unitate îi și spusese imediat că e de rău. Dar nu se mulțumi numai cu atît, ci îl întrebă mai direct, milităreşte :

— Ai halit cumva mîncarea căpitanului ?

— Zău că nu ! se sperie Štencl, întrebîndu-și degeaba conștiința.

Căpitanul Hájek preferă să privească afară, pe fereastră decît să rîdă, uitîndu-se la Štencl cum încearcă disperat să ia o poziție de drepți cît mai bună. Îi spuse, prefăcîndu-se foarte serios :

— Tovarăşe soldat, ai făcut totul ca să strici cățeii Lizei !

— Am dat de dracu, izbucni Štencl care cîteodată gîndea cu glas tare. Însă eu pentru nimic...

— Ești vinovat de tot. Cățeii s-au îngrășat pentru că au primit mîncare de două ori. O dată oficial și a doua oară de la tine. Și nu sînt sigur dacă nu cumva nu i-ai hrănit și la miezul nopții. S-au îngrășat atît de mult, încît nu mai aleargă din vîrful dealului, ci pur și simplu vin de-a dura.

— Cățeilor le era mereu foame, răspunse Štencl încăpățînat.

— Pur și simplu simpatizezi cu cel căruia i-e foame tot timpul, încuviință căpitanul.

Štencl dădu din cap. De dragul cățeilor era dispus să-și întindă pielea pentru tobă. Glasul lui sună răutăcios și căpitanul ridică surprins ochii. Štencl vorbea totdeauna foarte respectuos. Dacă își alesese tonul acesta, o făcuse din cauză că nu era vorba de el, ci de cîini. În sensul acesta înțelese căpitanul atitudinea lui.

— Există totuși un regulament, ripostă el slab.

— Cățeii nu știu ce-i ăla regulament. Cînd cineva cere de mîncare întruna, înseamnă că i-e foame. Sînt în creștere și trebuie să mănînce.

— Tu, totuși, nu mai crești ! se miră căpitanul. Și, scuză-mă, dar mănînci șaizeci de găluști și dacă nu te-ar opri cineva, tu i-ai da înainte.

— Eu sînt alt caz, se înroși Štencl. Apoi continuă jignit : La urma urmei, nu sînt cățel.

— Nu. Tu ești doar un mîncău. Dar acum nu-i vorba de tine. Prea l-ai indus în eroare pe veterinar. El a conceput un preparat nutritiv pentru căței și îngrășarea enormă a cățeilor Lizei o pune pe seama acestui preparat. Cățeii sînt gata să plesnească de grași ce sînt. Locotenent-colonelul se duce prin diferite unități și peste tot vorbește despre calitățile excepționale ale invenției sale. Consideră asta drept un succes al său, cînd de fapt totul nu este decît o farsă. Pur și simplu ai luat în rîs cunoștințele lui de specialitate. Dacă o să-i spun, o să te bage la arest, de-o să te sature !

— Poate — și grăsunul Štencl înghiți din nou cu greu — că n-o să-i spuneți, tovarășe căpitan. De ce să-i stricați plăcerea, nu ? întrebă el încrezător.

Căpitanul Hájek preferă să se uite pe fereastră.

Soldatul Štencl se schimba încurcat de pe un picior pe altul. Arăta ca ursul care se-ntoarce de la zmeură aşa cum s-a dus, fiindcă n-a mai găsit nimic.

Locotenentul-major Tomíček răcni :

— La dracu ! Dac-ar fi voie, te-aş atinge !

Štencl intră într-o serie şi mai tare. Pe nas îi apărură broboane de sudoare.

— Štencl, pentru dumnezeu, te rog, spuse locotenentul-major schimbînd tonul, nu-i deloc de glumă. Eşti un infractor imposibil. De fiecare dată, la antrenament, cîinii se plictisesc imediat. Nici n-apucă să se mai repeadă, că te-au şi recunoscut. Mai bine le-ar cădea dinţii din gură, decît să te muşte !

— De ce, mă rog, să mă muşte ? Doar nu le-am făcut nici un rău, se miră grăsunul Štencl.

— Extraordinar ! Auzi ! Tomíček se apucă cu mîinile de cap şi se întoarse dezgustat spre căpitan. Cum e posibil ca Zmeu, cu muşcătura lui teribilă, să înceapă să se gudure cînd ia urma şi cînd execută nenorocitul ăsta de exerciţiu ?

— Dacă permiteţi... asta e din cauză că mă iubesc toţi cîinii, răspunse Štencl fericit.

— Aici e greşeala ! răcni locotenentul-major. Cîinii trebuie să-i iubească numai pe conductorii lor.

Štencl dădu din cap. Nu înţelegea nimic din toate acestea. „Nu puteţi da ordin animalelor să nu iubească pe cineva. E un lucru imposibil, care nu poate fi prevăzut de nici un regulament. Cum tot aşa, nimeni nu-mi poate ordona să le fac, intenţionat, un rău cîinilor. Iar dacă există un asemenea regulament, atunci este prost întocmit."

Căpitanul se ridică. Muşchii feţei încă îi mai zvîcneau, dar se abţinu să nu rîdă. Era ora şase dimineaţa şi instructorul batalionului era de două ore la program. Acum venise în faţa companiei, lăsînd motorul motocicletei să meargă.

— Soldat Štencl, vei lua în primire pe Liza ! se adresă ostaşului pe un ton serios. Štencl tocmai număra pe degete dacă o să fie băgat sau nu la arest. Mereu îi ieşea că va fi pedepsit. „N-am nici o vină. Nimeni n-o să mă poată convinge să fac un rău cîinilor." Încremeni cînd auzi ordinul.

Locotenentul-major Tomíček ridică neîncrezător din cap. Ieri îi spusese fruntaşului Kučera că nu va mai avea cîinele, dar nu şi-ar fi putut închipui că se va rezolva aşa, chiar dacă mai fuseseră discuţii despre asta, pe care la timpul respectiv nu le luase în serios.

— Bineînţeles, spuse căpitanul întorcîndu-se spre amîndoi. Conductorul Lizei e în spital şi noi nu ne putem permite să o scutim de program atîta timp. Am observat că îl suportă pe tovarăşul Štencl. Datorită felului cum o hrăneşte, e clar.

Štencl mormăi greoi.

— Chiar direct în concurs ?

— Direct în concurs !

Štencl începu din nou să socotească pe degete, dar îşi spuse că nu are nici un rost. „S-au gîndit la asta ca să mă poată băga mai uşor la arest. Drumul ăsta duce chiar acolo", îşi spuse categoric şi ieşi pe uşă.

— În afara concursului, îl linişti căpitanul pe locotenentul-major.

— Nici nu vreau să văd, decretă locotenentul-major.

Grăsunul Štencl se duse direct la cuşca Lizei. Ceilalţi cîini erau demult afară. Mergeau lîngă piciorul conductorilor spre locul de start. Liza stătea pe labele din spate, iar cu cele din faţă zgîria plasa de metal a uşii. Ştia că afară se va petrece din nou ceva şi nu înţelegea de ce conductorul ei nu vine să o ia. Nu îl uitase, îi era dor de el, numai că nu putea pricepe ce s-a întîmplat că n-a mai venit pe la ea de-atîta timp. Ultima dată păruse alt om. Nu mai era conductorul ei. Mergea de parcă n-ar fi avut suflet în el. Nu vorbea deloc şi nici nu o mîngîiase. Însă în ultima perioadă căţeii îi răpeau foarte mult timp, încît pentru dorul de stăpîn aproape că nu mai avea loc în inimă.

Pe soldatul care deschise acum uşa cuştii, mormăind ceva, îl suporta, dar, categoric, nu-l aprecia. O surprinse faptul că îi prinse de gît cureaua şi lesa. Scutură din cap.

— Noi doi o să ne facem acum de ruşine, spuse soldatul autocritic. O să fim de rîsul lumii. Bineînţeles, tu vei fi prima care vei găsi urma. După aceea o să începi să alergi cu limba scoasă şi o să fii pe jumătate sugrumată, pentru că n-o să mă pot ţine după tine. Doar nu sînt nevăstuică.

Trebuiau să se gîndească şi la greutatea mea, ce naiba ! La picior, Liza !

Noul conductor smuci lesa ca şi cum şi-ar fi luat rolul în serios. Liza îl privi atentă şi îi arătă colţii demonstrativ.

— Nu fi proastă ! Îmi convine şi mie, tot atît de mult ca şi ţie !

Pentru că lesa se smuci din nou, trebui să privească înainte. Reuşi totuşi să mîrîie. „Tu nu eşti conductor ! De ce te bagi ? Pînă acum ai jucat doar rolul infractorului !". Îşi aminti că omul acesta mătăhălos şi care mirosea a năduşeală e cu totul inofensiv şi că în plus mai are şi o inimă bună. Dacă execută ordinul, o făcu mai mult pentru ea, ca să se amuze, nicidecum spre bucuria lui.

— Bine, tovarăşe soldat, spuse în clipa aceea Stogončík, instructorul batalionului, care nu prea avea obiceiul să laude pe careva. Zîmbi şi el pentru că ştia despre ce e vorba. Cu toate că rămăsese plăcut impresionat de felul în care se comportase cu Liza, totuşi nu-şi făcu nici un fel de iluzii.

Štencl se simţi măgulit, dar imediat luă o mină nenorocită.

Azi urma să aibă loc concursul. Prinţ, Paj, Zmeu, Dolina şi, a cincea în rînd, Liza. Se uită cu coada ochiului la Dolina şi îi arătă colţii dispreţuitoare. Nu pentru că ar fi fost geloasă, ci pentru că era femelă ca şi ea. Or, între ele, acest fapt era suficient pentru a crea o stare de animozitate.

Pe Prinţ aproape că nu-l băgă în seamă. Se comportă ca şi cum din întîmplare l-ar fi tras pe noul ei conductor (pe care în nici un caz nu-l recunoştea drept conductor) cît mai aproape de el.

Prinţ dădu imediat semne de nervozitate şi începu să tragă de zgardă. Îl urmă imediat şi Dolina, dar conductorul ei o struni.

Stogončík şi colaboratorii lui pregătiseră urmele cu două ore mai înainte. Să mergi după nişte urme proaspete nu-i mare scofală. Pînă şi Roby ar fi fost în stare să o facă. Pentru nişte cîini ca ei, o urmă de felul acesteia era uşor de identificat. Primele două erau clare. Se întindeau prin iarbă, continuau prin băltoacă în rîpă, de acolo urcau dealul ca să se piardă, printr-o mirişte nearată, într-un te-

ren pietros. Miriştea fusese aleasă special pentru ca Zmeu, care lua urma de la o anumită înălţime faţă de pămînt, să se obişnuiască treptat cu înţepăturile paielor (fusese învăţat rău, prima lui urmă pe care a trebuit s-o identifice ducea tot printr-o mirişte care-l înţepa în nas). Acum, pentru că nu mai era demult un căţelandru, încercau să-l dezveţe de acest prost obicei.

Cea de-a treia urmă, destinată lui Prinţ, era mai dificilă, pentru că în trei porţiuni, late de peste o sută de metri, era nevoie de o cercetare amănunţită a terenului. Iar într-un tufiş, la cota şaptezeci şi şase de metri, era aruncată o cartuşieră pe care Zmeu trebuia să o aducă.

Urma pentru Dolina era combinată în trei puncte cu cea a unei alte persoane, însă Dolina ştia să se descurce cu urme mult mai grele.

Cea mai derutantă era urma pregătită pentru Liza. Fusese imprimată chiar pe linia de plecare, în ideea că dimineaţă, din cauza forfotei de pe linia de start, va fi călcată în picioare de toţi. Această presupunere se confirmă. Stogončík ştia că dacă ar fi fost aici fruntaşul Kučera, conductorul adevărat al Lizei, ea nu şi-ar fi muncit prea mult capul căutînd urma, pentru că era cea mai inteligentă dintre toţi cîinii.

Instructorul dădu startul. De pe linia de plecare ţîşniră patru cîini. Liza rămase pe loc privind plictisită în toate părţile. Soldatul Štencl stătea şi el, aşteptînd să vadă ce-o să se mai întîmple.

— Trebuie să faci ceva, tovarăşe soldat ! îl îndemnă instructorul pe grăsunul Štencl, dezorientat şi necăjit. Doar ai început bine !

Štencl clătina nemulţumit din cap.

— Liza, fii cuminte ! Nu poţi să-mi faci una ca asta ! şopti trăgînd-o uşor de zgardă. Caută urma !

„Ai impresia că nu ştiu de ea ? scînci ea imperceptibil. De fapt tu nici nu eşti conductor !“

— Caută urma ! repetă Štencl dezolat.

Lăsă de politeţe botul în jos şi mirosi. Nu o deranja absolut deloc faptul că urma era destul de neclară. Recunoscu imediat că este a lui Petriček, un om pe care nu putea să-l sufere. Dacă n-ar fi fost acest conductor novice, demult s-ar fi repezit la el.

Štencl era tot un lac de sudoare. Simțea că privirile tuturor ofițerilor, chiar și a celor de la eșalonul superior, sînt ațintite asupra lui. (Nici unul din ei n-avea cum să știe că era pentru prima dată în postura de conductor !). Din nou îl urmărea ghinionul, tocmai el trebuia să fie acela care să se încurce în fața lor. „De-ar da Domnul ca Liza s-o cotească după deal, ca ei să nu mai vadă nimic". Cea mai rea era privirea pătrunzătoare a locotenent-colonelului. „Omule, ți-am luat apărarea și tu mă dezamăgești în halul ăsta. Cel puțin dovedește că un soldat, oricît de neîndemînatic ar fi, tot se descurcă și el într-o anumită situație". Štencl se uita la ceilalți cîini cum alergau îndîrjiți. Zmeu începuse să se cațăre pe coasta dealului. La o anumită distanță în urma cîinilor fugeau și conductorii care între timp derulaseră lesele mai mult. „Dacă prinde urma și-o să-nceapă să mă tragă în halul ăsta după ea, s-a zis cu mine, se gîndi îngrozit Štencl. O să mi se ducă buhuľ pînă la brigadă".

— Ei, ce-i Liza ? o întrebă căpitanul, jenat de întreaga situație.

Liza se gudură puțin. Luă din nou urma și se întoarse în direcție opusă.

— E cea mai bună, spuse căpitanul, plin de importanță, locotenent-colonelului.

— Văd ! răspunse locotenent-colonelul fără să dea semne că ar fi entuziasmat.

— Timpul se cronometrează, îi atrase atenția instructorul Stogončík.

— Știu, oftă proaspătul conductor și o trase din nou de zgardă pe Liza, încercînd s-o întoarcă.

— Las-o, merge corect ! îl avertiză instructorul pe Štencl. Nu trage, să nu-i sucești gîtul !

Liza nu se grăbea. O clipă făcu pe vedeta. Mirosea din cînd în cînd urma care desena un semicerc în jurul turnului de observație.

Nimic altceva nu putea să o deruteze cînd lua urma cea adevărată, decît urmele pregătite pentru ceilalți cîini. Se îndreptă chibzuit și fără grabă spre povîrniș, scheunînd supărată la o cîrtiță care începuse să sape în mușuroiul ei de pămînt.

Liza nu risca niciodată. Nu o interesa urma „la vedere", totdeauna mergea numai după miros. Nu era ca Prinț care, dacă vedea în iarbă capătul urmei, se repezea direct acolo. A merge mereu după miros face parte din finețea jocului. Adevărat, se mai întîmpla să aibă cîteodată mucoasele nasului suprasaturate de cîte-un miros, motiv pentru care, la un moment dat, nu-l mai putea percepe. Dar și atunci știa să se descurce. Pufnea, fugea puțin mai departe, trăgea aer proaspăt în care pluteau alte mirosuri și, după ce își curăța astfel nasul, se întorcea din nou la urma inițială.

Totdeauna mergea liniștit. Chiar dacă avea ochi foarte buni, se baza mai mult pe miros. De-abia acolo unde mirosul ar fi putut s-o înșele, să spunem pe un teren cu pietre, se culca la pămînt și privea în toate părțile. Știa că în natură și firul de păr are o umbră a lui și că numai piciorul omului lasă urme ale căror contururi sînt neregulate. Era suficient să se uite la o piatră și știa dacă era întoarsă de pasul omului. Față de celelalte, piatra avea o culoare mai închisă, din cauză că partea care fusese în contact cu pămîntul era mai umedă.

Conductorul Štencl făcea pasul mare și avea ochii holbați. „Mi-au făcut-o intenționat, își spuse. Ei știu că nu-mi place să mă cațăr pe dealul ăsta."

Dealul nu era o înălțime în sensul obișnuit al cuvîntului. Aici se găseau o mulțime de instalații, care de care mai ingenioase. Era suficient o ușoară atingere că și țîșnea o rachetă de avertizare. Cea mai mare rușine pentru un grănicer este atunci cînd din neatenție declanșează singur instalațiile de avertizare.

Štencl vedea acum stăruința pe care o depunea Liza.

— Bravo ! o lăudă el. Vezi, să plecăm cît mai repede de-aici. Asta mi-ar mai lipsi, că în rest am de toate !

Ajunseră acum sus pe deal. Locotenent-colonelul duse binoclul la ochi. Presupunea că Liza o va zbughi mai departe. Încercă o bucurie răutăcioasă imaginîndu-și pe soldatul acela mătăhălos alergînd după Liza, abia trăgîndu-și sufletul. Acolo sus, urma era foarte clară, deoarece se continua pe marginea unei arături.

Însă Liza făcu ceva cu totul de neînțeles. Îi arătă colții lui Štencl, de parcă într-adevăr ar fi rîs. Începu să alerge în semicerc, observîndu-l pe conductor tot timpul.

— Urma, Liza ! Caut-o ! Caut-o ! izbucni Štencl disperat.

— Nu striga la ea ! se auzi mai de jos vocea căpitanului Hájek, care începuse să rîdă pentru că observase manevra cîinelui.

Štencl, complet derutat, începu să șoptească :

— Hai, caută ! Tu ești o fată bună, Lizinka ! Ia uită-te să vezi ce urmă frumoasă e, așa ca pentru tine. Nu poți să-mi faci mie una ca asta, fetițo !

— Nu-i mai spune cîntece de leagăn, e doar un cîine militar ! se auzi din nou vocea instructorului nesuferit. Cîinele înțelege doar vocalele lungi ! Nu așa, caută, ci caaută ! Nu, ești o fată bună, ci ești o fată buună !

— Caaută ! scînci Štencl complet zăpăcit.

Instructorul urca încet povîrnișul în urma lui.

— Arestul, se văicărea Štencl. O să mă bage la arest și în gura oamenilor. Ești o nesuferită, Liza ! Și eu care ți-am adus lapte în fiecare zi, și ție, și cățeilor ! Ești nerecunoscătoare și îți mai bați și joc de mine. Nu-mi spune, știu că e așa. Intenționat faci asta. Ar trebui să-ți fie rușine !

Însă Lizei nu-i era deloc rușine. Se așezase la marginea urmei vizibile și se uita întrebător în ochii noului conductor. Rîdea de el. „Tu vrei să fii conductorul meu ? Chiar tu, măi omule ? Cel care se va face de rușine vei fi tu, nu eu ! Și nu mă mai lingusi atîta !"

Cînd instructorul ajunse în vîrful dealului văzu o scenă interesantă. Bietul Štencl era aplecat în patru labe și îi arăta Lizei care este urma. Ea stătea liniștită, privindu-l amuzată.

— Nu mai știu acuma cine e cîinele și cine conductorul, remarcă instructorul.

Štencl se ridică rușinat, ștergîndu-și noroiul de pe pantaloni.

— Nu știu care pe cine respectă în clipa asta. Cîinele pe om, sau omul pe cîine. Numai că — acum instructorul ridică glasul — nici cîinele ăsta nu mai știe. Amărîtule, animalul pur și simplu te ia peste picior !

— Știu. Se vede din ochii ei, șopti soldatul Štencl distrus.

— Lasă asta și vino cu ea jos, la companie !

— Totuşi ea o să găsească urma ! se apăra disperat Štencl.

— A găsit-o. Ştie de ea, dar nu vrea să mai meargă pentru că nu te recunoaşte. Asta e tot !

Štencl coborî povîrnişul încet şi ruşinat. Afurisita de Liza păşea acum lîngă piciorul lui, ca la paradă. N-o învăţase nimeni să meargă aşa şi nici un alt cîine nu putea să-i imite pasul acesta. Ridica picioarele sus şi părea că rîde. La acest rîs lipsea doar glasul adevărat.

Nu rîdea numai Liza, rîdeau şi toţi ceilalţi ofiţeri. Bietul Štencl se înfuriase de-a binelea. Stătea în faţa ofiţerilor într-o poziţie jalnică, privind ruşinat şi cu încăpăţînare în pămînt.

— Ei, ce zici, tovarăşe Štencl ? îl întrebă căpitanul Hájek. Tot mai vrei să fii conductor de cîini ?

Spre mirarea tuturor, Štencl răspunse :

— Vreau !

— Nu ţi se pare că e cam greu ?

Štencl ridică din umeri.

— Nici soldat să fii, nu-i chiar atît de uşor ! rîse locotenent-colonelul fără nici o urmă de răutate.

În sfîrşit, Štencl prinse curaj şi spuse :

— Poate că nici pentru asta nu sînt bun !

Toţi tăcură dintr-o dată. Încetară şi să mai rîdă. Instructorul batalionului făcu cîţiva paşi spre Štencl şi îl apucă prieteneşte de braţ.

— Tovarăşe, ştii că te potriveşti de minune pentru un conductor ?

Štencl ridică privirea neîncrezător, aşteptînd ca toţi să izbucnească din nou în hohote de rîs. „Aici printre ofiţeri, e mai suportabil. Mai bine fug, decît să mă întorc în companie unde băieţii iar o să-nceapă."

De data aceasta nu era glumă. Totul fusese spus serios.

— Iubeşti foarte mult cîinii, continuă instructorul. Cred că întruneşti toate condiţiile de a deveni unul dintre cei mai buni conductori din companie. Să nu uiţi un lucru, prietene ! Cîinele lucrează nu pentru că i s-a dat ordin, ci numai să facă o bucurie stăpînului său. Atunci cînd Liza o să te iubească, va executa orice, înţelegînd totul din privirea ta.

— Dar... dar eu cred că mă iubeşte, se bîlbîi Ştencl.

— Deocamdată nu. Doar te acceptă. Sau nu-şi dă seama că te iubeşte. Iar ca să-şi dea seama, trebuie să te respecte. Dacă nu respectăm pe cineva, nu-l putem iubi. Acest lucru e valabil şi pentru oameni şi pentru cîini. Tu trebuie să-i cîştigi respectul absolut printr-o atitudine ostăşească, fiindcă a crescut în companie şi ştie cine e şi cine nu e militar !

Locotenent-colonelul îl privi cercetător pe Ştencl.

— Ai putea să stai în poziţie de drepţi ! i se adresă, dar imediat îşi aduse aminte. Mai bine pe loc repaus ! Din cauza ta, omului i-ar da lacrimile ! Nu mă gîndesc la nimic rău, ostaş ! Poţi pleca !

Grăsunul Ştencl o duse pe Liza la cuşcă. Locotenentul-major îl certă că uitase să anunţe retragerea din concurs, dar locotenent-colonelul făcu un semn cu mîna, să-l lase în pace.

Ştencl era pur şi simplu zăpăcit de toată această situaţie.

— Nu mă iubeşti, îi reproşă Lizei. Tare aş vrea să ştiu din ce cauză.

Liza nu-l mai auzea. Era timpul să se întoarcă la căţeii care se jucau singuri în cuşcă.

— Nu mă iubeşti, repetă Ştencl în uşa cuştii.

Liza tocmai se pregătea să-l bată pe Racek pentru că o muşcase de nas, dar dintr-o dată se opri. Ostaşul ăsta caraghios avea ceva în glas care-ţi mergea la inimă.

— Da, oftă Ştencl. Tu eşti doar un animal. Pe mine nu m-a iubit încă nici o femeie. Ce rost are să-ţi spun ţie toate astea ? Acum trebuie să mă duc după lapte pentru tine şi căţeii tăi.

Cît ai clipi din ochi, Ştencl se şi întoarse cu laptele. Nu se supărase pe Liza. Se aşeză pe vine şi zîmbi fericit, văzînd cu cîtă poftă lipăiau căţeii laptele.

Liza îl privi în ochi. Nemaisuportînd blîndeţea acestor ochi, lăsă capul în jos, ruşinată. În momentul cînd Ştencl se pregătea să închidă uşa cuştii, ea se ridică parcă aducîndu-şi aminte de ceva. Se apropie de mîna lui cu care se sprijinea de canatul uşii şi i-o linse în semn de recunoştinţă.

— Nu, nici chiar aşa, şopti el impresionat. De ce-o interpretezi în felul ăsta ? N-am spus-o cu răutate !

Se întoarse. În spatele lui stătea instructorul batalionului pe care îl ştiau de frică toţi conductorii din companie. Mai ales cei care îşi neglijeau cîinii. Acesta rîdea.

— Soldat Štencl, o să fii un bun conductor de cîini, îi spuse, dînd din cap. Şi totuşi nu pricep un lucru : cum de te iubeşte, din moment ce nici nu o amăgeşti cu nimic şi nici măcar nu-i impui acest lucru ? ! Înseamnă că pe undeva teoria mea e greşită.

După o scurtă pauză continuă pe un alt ton :

— Mîine dimineaţă vei pleca în patrulă cu ea ! Îl vei lua şi pe Racek cu tine, ca să se obişnuiască. El liber şi Liza în lesă !

13

Liza mergea lîngă piciorul noului ei conductor cît putea ea de conştiincios. O cam necăjea Racek, care acum descoperea lumea şi prea puţin îi păsa de disciplină. „Ar fi trebuit să iei două lese, îi reproşă ea conductorului. E timpul ca omul să înceapă să-l strunească !“

Dar Štencl n-o înţelegea. Mergea mîndru alături de fruntaşul Krátký, care nu scotea nici o vorbă. Acesta privea spre frontieră şi se întristase.

Deodată Liza tresări şi începu să adulmece.

— Ce ai ? o întrebă Štencl.

Îl privi în ochi, mişcînd uşor din coadă.

— Am crezut că s-a întîmplat ceva.

Se opri în loc, surprins că o înţelege. Simţi nevoia să îşi descarce sufletul, dar renunţă, gîndindu-se că puşcaşul poate o să-l ia în rîs.

Căţelul nu era cuminte deloc. Liza tot mîrîia la el pentru că vroia s-o ia la fugă pe cărare. Racek nu ascultă. Se depărtă de ei, îndreptîndu-se spre sîrme. Le mirosi curios şi simţi în nas o pişcătură din cauza curentului electric. Schelălăi şi se retrase speriat, împleticindu-se. „Aşa se întîmplă dacă nu asculţi“, mîrîi Liza spre el şi îl săltă pe bot, aşezîndu-l în picioare. Dintre toţi fraţii, Racek era

cel mai puţin agresiv. Privi sîrmele pocăit şi tot restul drumului nu se mai mişcă de lîngă mama lui.

— Nu prea am încredere în căţeaua asta, zise fruntaşul Krátký, supărat că acum trebuie să patruleze cu Štencl.

— Nu e adevărat, răspunse Štencl, întorcînd repede capul. E un cîine bun !

Fruntaşul ridică nepăsător din umeri. „N-are nici un rost să-ţi mai spun. O să te convingi singur de asta". Totul era altfel cînd venea pe aici împreună cu prietenul lui. A intervenit apoi povestea cu Eva şi prietenia lor s-a stricat. Acum se uita la Liza chiorîş. N-o mai putea suferi din noaptea aceea cînd îi dezamăgise pe toţi şi o considera vinovată de toate complicaţiile ce au urmat.

Liza mergea liniştită. Din cînd în cînd prindea cîte un miros, însă lipsit de importanţă pentru a-l mai avertiza pe stăpînul ei.

Plouase. Aerul mirosea a proaspăt şi a ciuperci de toamnă. Frunzele se desprindeau lin din copaci. Dincolo de sîrme rîul aproape că nu se mai mişca. Apa, care îşi schimbase şi ea culoarea, era acum rece şi nu mai atrăgea pe nimeni. Pe mal stufărişul foşnea uscat, frîngîndu-se sub apăsarea vîntului, semn că vara se mutase de-aici pe alte meleaguri.

— De fapt ce se întîmplă cu cîinele ăsta ? întrebă duşmănos puşcaşul.

Deodată Liza scoase un scîncet slab.

Se uită şi el spre pădure, dar pentru început nu văzu nimic. Racek simţi şi el ceva. Mai întîi o privi pe mama lui, apoi se aşeză exact ca ea şi începu să adulmece. Pe neaşteptate scheună bucuros şi o zbughi în pădure.

De-abia acum Štencl văzu mişcîndu-se crengile unui tufiş.

— Ia te uită ! izbucni el.

Puşcaşul întoarse capul încet şi privi absent spre mărăciniş, în direcţia în care o tulise micul Racek, lătrînd cu putere.

— N-am ce să văd, mormăi dezgustat. Ţine-o bine să nu-ţi fugă din nou !

Prin luminiş trecea în goană o umbră neagră. Era Lup. Îl trînti la pămînt pe Racek, alergă apoi spre Liza, pe care o depăşi, descriind un cerc mare în jurul lor.

Liza strîmbă din nas și redeveni autoritară. „Mă surprinde, îi reproșă supărată. Din nou te dai în spectacol. Știi bine că nu se poate să mă deranjezi cînd sînt în timpul serviciului !"

Štencl nu știa ce să facă, însă Liza îl scoase din încurcătură. Pe scurt, nici nu-l băgă în seamă pe prietenul ei, mergînd și mai țanțoșă lîngă piciorul noului conductor. Din cauză că era rouă, ridica labele sus, ca să nu se ude. Parcă era un pas de paradă.

Lup alerga prin pădure, iar cățelul se ținea după el, scheunînd vesel. Era fericit că se joacă și că Liza e în preajma lor. Alerga mereu în jurul lor, neîndrăznind să se apropie mai mult. Veni fugind cam la douăzeci de metri de cei doi grăniceri.

— Marș de-aici ! strigă la el conductorul Štencl.

Lup se opri pentru că auzi glas omenesc. Își arătă colții, așteptînd să vadă ce se întîmplă. Štencl nu se sperie și îl goni din nou.

— Confunzi porcii cu cîinele, spuse supărat fruntașul.

— Fă ceva cu el ! îi ceru dezorientat conductorul.

— Ar fi trebuit atunci cînd a trecut peste graniță, răspunse amar fruntașul. Acum nu mai are nici un rost.

Lup se apropia și se depărta mereu. Era întocmai ca un cățel. Făcea toate acestea pentru a-i atrage atenția Lizei. Însă ea, în timpul serviciului, era de neînduplecat. „Am dat de bucluc o dată din cauza ta", mîrîi spre Lup. Cățelul, obosit de atîta alergătură fără rost, de-abia se mai putea ține pe lăbuțele lui puternice și păroase. Veni spre Liza și o luă din nou la fugă. „Întoarce-te înapoi !" scheună cățeaua. Dar Racek nici nu se gîndea s-o asculte pe mama lui, pentru că nu putea concepe să meargă atît de supus. Iuți pasul, ca nu cumva Liza să-l poată ajunge și să-l muște.

Totul se petrecu atunci.

Cu puțin timp înainte, Liza simțise un miros de pămînt săpat proaspăt. Dacă ar fi fost în față, bineînțeles că s-ar fi oprit în locul acela, l-ar fi mirosit neîncrezătoare și ar fi întrebat din ochi pe conductor ce înseamnă asta. Aici la graniță fiecare lucru are rostul lui, altminteri devine suspect. Pămînt reavăn la marginea potecii nu ar fi însemnat cine știe ce, pentru că pe-aici mai vin geniștii care mereu

au de lucru cîte ceva. Și numai ea ar fi putut cunoaște dacă cineva a dat la o parte dalele de iarbă, a căutat ceva sub ele și dacă le-a pus la loc, la fel ca la început. Însă cel care umblase pe-aici nu prea lucrase cum trebuie, pentru că nici măcar nu măturase din drum bulgării mici de pămînt jilav...

Se auzi un pocnet metalic, puternic. Nu era o împușcătură, ci mai degrabă zgomotul produs de lovirea a două bucăți de fier. În secundele imediat următoare, pline de așteptare încordată, răsună schelălăitul sfîșietor al cățelului. Liza sări speriată trăgînd după ea pe conductor. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Cățelul, prins de la jumătatea corpului în fălcile dințate ale capcanei, mai scînci o clipă, încercînd să se smulgă din groaznica strînsoare, apoi amuți. Avea șira spinării ruptă.

În primul moment Liza nu pricepu ce se întîmplase. Scoase un lătrat scurt, de avertizare, dar cățelul ei nu mai putea fi prevenit. La început se gîndi că Racek făcuse din nou vreo prostie și că sărise drept pe un dispozitiv din acela pus de grăniceri, care are o detunătură puternică fără ca să producă vreo rănire. Dar își dădu seama imediat că este cu totul altceva. Schelălăia întrebător, întinzînd gîtul spre cățel. Speriat, Štencl dădu drumul lesei.

— Nu te apropia ! spuse pe un ton aspru și se uită spre linia frontierei, de parcă ar fi așteptat să se întîmple ceva și mai rău.

Liza se aplecă deasupra lui Racek, încercînd să-l ridice cu botul. Reuși doar ca din lăbuțele desfăcute deznădăjduit să se prelingă o șuviță de sînge. Începu să se tînguie neînțelegînd cum de trupușorul acela, adineauri pulsînd tot de viață, acum e atît de greu, cum de stă atît de moale, cu lăbuțele întinse și cu capul într-o parte. Își înfipse colții în fierul capcanei, dar fără nici un rezultat. Nu mai era nimic de făcut. Dinții capcanei mușcaseră cu sălbăticie trupușorul din care acum se stinse și ultima scînteie de viață. Tot nu putea să creadă. Mîrîi spre Lup care stătea lîngă ea adulmecînd mirosurile străine. „Spune-mi... ce crezi că e asta ?" scînci rugătoare. „Moarte !" răspunse el aspru. Liza scoase un urlet de durere și se așeză astfel încît să poată ține trupușorul cățelului cu labele din față. Plîngea și lin-

gea ghemulețul acela mițos care arăta acum groaznic de trist.

— Care e bestia asta... ? strigă îngrozit Štencl.

— Ai grijă ! șuieră fruntașul. Asta nu-i decît începutul ! Se uită atent spre graniță, dar peste tot era liniște. Štencl se aplecase și el. Nu-și mai putea lua ochii de la cățelul care murise.

— Fii atent la Liza ! strigă din nou fruntașul.

Liza de-abia acum își dădu seama de crudul adevăr, dar nu era în stare să facă nici o legătură. Pentru ea era clar că numai omul ar fi fost în stare de o asemenea faptă. Indiferent care om. Unul din ei era aici. Făcea parte din categoria acelor ființe crude, nemernice și perfide. Ținea lesa în mînă. Orbită de durere, se întoarse și scoțînd un urlet sălbatic se repezi asupra lui Štencl.

Dar Lup era acolo. Simțind parcă ce are de gînd să facă, sări în direcția Lizei, lovind-o în șold. Cățeaua încercă să se apere și poate l-ar fi mușcat pe Lup dacă acesta ar fi încercat să se dea la o parte. Dar rămase pe loc, mîrîind și tremurînd din tot trupul. Deveni înțeleaptă și se așeză la picioarele lui. Schelălăia încet, dar această durere înfrîntă era cu mult mai mare decît dacă ar fi urlat cu putere.

Conducțorul Štencl se aplecă spre ea.

— Nu pune mîna pe ea ! îl avertiză pușcașul.

Însă conductorul înțelegea durerea ei. Poate că a înțeles și de ce a vrut să sară tocmai la el.

— Liza, hai, fii cuminte ! șopti el. Știu că acum nimeni nu poate să te facă să suferi mai puțin... Și pe mine mă doare... Štencl se ghemui și puse mîna, șovăitor, pe corpul cățelului.

Liza se ridicase în picioare parcă așteptînd ca din podul palmei lui să audă scîncetul lui Racek.

— Nu te atinge de fier !

Štencl își ridică neîncrezător chipul scăldat în lacrimi.

— Înțelegi, Pepík ? Dacă i-o faci omului... cu toate că și așa e o ticăloșie, totuși omul se poate feri... dar să i-o faci unui cîine... Uită-te și tu ! Ai putea jura că un om...

— Ia-o pe Liza și nu mai tot călca pe acolo. Capcana nu a fost pusă pentru cățel. Nimeni n-avea cum să știe c-o să-l iei după tine și pe Racek. Ar fi putut să-ți rupă

piciorul, ori s-o omoare pe Liza. Eu nu mai înţeleg nimic. Mergi mai departe şi ascunde-te cum trebuie. Nu ştim ce mai au de gînd să facă !

Dar granița tăcea. Nicăieri nici urmă de mişcare. Doar pe malul rîului trosnea stufărişul uscat. Toată pădurea era cuprinsă de o linişte ciudată. Se auzea doar scheunatul Lizei. Păsările încetară să mai cînte şi aerul parcă rămase legat cu lanțuri de vîrfurile molizilor.

În pădure, zilnic aveau loc tot felul de tragedii, şi mai mari şi mai mici. Instinctul de conservare dicta ca unul să omoare pe celălalt. Cel mai mult făceau prăpăd vulpile şi nevăstuicile atrase de sînge, care săreau şi în gîtul căprioarelor, însă nimeni în pădure nu omora atît de perfid, de crud şi de gratuit, aşa cum se întîmplase astăzi.

Lup se întoarse la urma pe care o găsi din nou şi care îi părea foarte cunoscută. De-abia acum scoase un urlet. Nu era durerea din sufletul lui, ci strigătul animalului care se pregăteşte de luptă. O luptă pe viață şi pe moarte.

Fruntaşul Krátký se îndreptă spre locul unde era bine camuflat postul telefonic şi anunță compania. Vorbea încet şi calm, privind mereu spre frontieră. Se aşezase în genunchi, cu automatul gata să tragă în orice clipă. Înainte de a încheia această comunicare lapidară îşi roti privirea în toate părţile şi spuse îngîndurat : „Diavolul ăla negru ne poartă numai ghinion..."

Lup alerga prin pădure ca o vijelie. Nu mai era nevoie să prindă urma. O cunoştea. Dacă cineva în această goană a lui i-ar fi văzut rînjetul, ar fi zis că e un cîine turbat.

Mirosul urmei nu numai că era familiar pentru el, dar îl şi ura grozav. Îşi aminti de bucata aceea ciudată de fier care încă atunci zornăia prevestitoare de rele în mîinile tăietorului de lemne.

Se opri cînd auzi glasurile muncitorilor forestieri. Ezită o clipă. Era totuşi destul de inteligent ca să nu se îndrepte într-acolo. Ştia că nu are ce căuta printre bărbaţii aceia aspri, pentru că toţi au securi şi l-ar fi omorît cu siguranţă, dacă i-ar fi venit această idee vreunuia din ei.

Alergă spre casă. Cu o lovitură puternică a trupului deschise uşa şi intră. În odaie era puţin întuneric şi pustiu. Se aşeză pe prag şi aşteptă. Ar fi putut să se ascundă sub

şopron, să atace pe la spate. Însă în inima lui nu era nici urmă de perfidie, pentru că totdeauna prefera lupta dreaptă.

Franěk se întorcea de la muncă. Văzu cîinele de departe. Era bine că stătea acolo, pe pragul casei.

— Păzeşti averea stăpînului, rîse el. Se cam clătina pentru că azi băuse două sticle de rachiu nou. Stai acolo şi păzeşte ! Noi doi o ducem greu. O să vezi că după un timp o să rămîi singur din toţi cîinii. Atît că trebuie să te educ. Fie în bine, fie în rău. Mai degrabă în rău. Într-o bună zi ai s-ajungi să sari în gîtul omului care mi-a omorît-o pe Inge. Bineînţeles că după aia ei o să te omoare, dar tu ţi-ai îndeplinit misiunea.

Ţinea securea strîns în mînă. N-avea de unde să ştie că tocmai astăzi o să-i trebuiască.

Era bine dispus şi din altă cauză. Se răspîndise vestea că s-a întîmplat ceva la graniţă. Bouzek venise cu amănunte. Cică un căţel de-al Lizei. „Păcat ! se gîndise Franěk. Ar fi trebuit să fie Liza. Dar şi-aşa e bine. E timp şi pentru ea.“ Nu se temea că va fi descoperit, pentru că lucrase bine. În apropiere era poteca pe care mergeau tăietorii de lemne. Chiar dacă vreunul din cîini ar fi prins mirosul lui, mai departe de potecă tot n-ar fi mers, pentru că ei îi cunoşteau pe toţi muncitorii de la pădure şi în nici un caz nu s-ar fi apucat să caute insistent alte urme. Pe cîini îi interesau totdeauna doar urmele oamenilor străini şi nu cele ale localnicilor.

Franěk mergea fluierînd. Se gîndea cum să le facă de petrecanie şi celorlalţi cîini. Deodată se opri surprins. Lup se ridicase în picioare arcuindu-şi spinarea. Nu mîrîia. Stătea doar în poziţia asta ciudată.

— Ce te-a apucat ? strigă Franěk la el. Marş de-aici, bestie !

Pentru siguranţă trecu securea din mîna stîngă în cea dreaptă. În atitudinea cîinelui era ceva care îl făcea să fie atent. Şi Brutus cînd a vrut să sară la el îşi arcuise spinarea ca o pisică. „L-am pus atunci pe fugă cu o mătură“, rîse Franěk.

Nu-i era frică. De fapt lui nu i-a fost niciodată frică de animale. Acum era aproape de uşă. Lup aştepta în picioare. Unui alt om, această atitudine liniştită a cîinelui nu

i-ar fi spus nimic, însă Franěk avea foarte puternic dezvoltat instinctul de conservare.

— Va trebui să te omor ca în sfîrşit să am şi eu liniște ! zise el fără nici o urmă de tulburare. Cîntări securea în mînă şi privi în grabă tăişul, să vadă dacă nu cumva se tocise prea mult din cauza lucrului de azi.

Tot nu-i venea să creadă că Lup se pregăteşte să-l atace.

— O să te omor pentru că eşti primul animal care mă face să-mi fie frică. Îi omor pe toţi care vor să mă intimideze, mormăi el. Ştia că singurul lucru care aţîţa felinele, făcîndu-le să se repeadă, este evitarea şi şovăiala omului. După asta animalul îşi dă seama dacă omului îi este frică de el.

Înaintă cîţiva paşi pregătindu-şi securea pentru lovitură.

Acest animal îl deruta. Nici nu se mişcase din locul unde era. Stătea în pragul uşii ca o statuie. Nu scotea nici un sunet. Nu îşi arăta colţii. Îl privea doar pe Franěk drept în ochi şi acest lucru era insuportabil.

— Tîrîş ! răcni turbat Franěk.

Se părea că acest lucru va avea efect. Cîinele îşi lăsă urechile pe spate şi se retrase puţin din pragul uşii. Atît ca să nu-l atingă securea în caz că tăietorul de lemne ar fi aruncat cu ea.

Franěk mai făcu un pas. Se odihni o clipă.

— Va să zică totuşi mă respecţi ! spuse pe jumătate liniştit. Ştii doar că eu nu prea te alint !

Lup ţîşni în clipa cînd Franěk, hotărît, se aştepta cel mai puţin. Nici nu mai apucă să ridice securea, pentru că Lup îşi şi înfipsese colţii adînc, atîrnînd de pumnul mîinii drepte.

Franěk, luat prin surprindere, scoase un strigăt de uimire şi de durere. Scăpă securea din mînă.

În acelaşi timp, cîinele dădu drumul mîinii drepte pentru că acum ar fi urmat acea lovitură îngrozitoare dată peste bot cu stînga. Sări într-o parte şi se lipi de pămînt, pregătindu-se pentru un nou salt. Cunoştea toate fentele pe care le folosea bărbatul. Trebuia să fie atent atît la mînă, cît şi la picioare. Dinţii nu prezentau nici un pericol, bărbatul nu-i folosise niciodată.

Franěk privi o clipă consternat sîngele care şiroia din mîna sfîşiată. Nu simţea încă nici o durere. Mai bine zis nu simţea încă nici o durere puternică. În schimb îl cuprinse o furie aproape demenţială. Cu asta cîştigase în faţa felinelor, dar nu putea să cîştige acum, în faţa unui cîine inteligent.

— Aşa, deci ! scrîşni printre dinţi şi se aplecă să ridice securea. În clipa aceea trupul cîinelui plană prin aer, căzîndu-i în spate. Lup îşi înfipse colţii în ceafa bărbatului.

Franěk scutură din cap ca să se descotorosească de cîine şi cu iuţeala unui fulger se întoarse pe spate.

Lup făcu un salt şi colţii lui apărură drept deasupra gîtului lui Franěk. Era cît pe-aci să-l muşte, dar bărbatul ameninţat azvîrli cîinele cu o lovitură dată cu mîna stîngă, încă nerănită.

Primise lovitura în piept, dar reuşi totuşi să-l muşte pe neaşteptate de pulpă.

Franěk se sculă clătinîndu-se. Cu toate că era plin pînă peste cap de o ură de moarte, ceea ce se întîmplase acum cu el îl zgudui puţin. Atac după atac, dezlănţuite cu furie şi incapacitatea lui de a se apăra. Îşi dădea seama că este o luptă pe viaţă şi pe moarte. Acest lucru nu îl speria! După toate regulile luptei, în urmă cu cîteva clipe, normal era să fie omorît, dacă n-ar fi aplicat lovitura aceea cu mîna stîngă. Dreapta sfîşiată îl durea acum îngrozitor şi nu-i mai folosea la nimic. Nu înţelegea ce are de gînd cu el acest animal blestemat. Cu felinele era altceva. Saltul lor însemna ori şansa de a mai scăpa, ori înmormîntarea. Cîinele acesta folosea o tactică bine gîndită.

— Ţi-arăt eu ţie ! horcăi furios şi se retrase de-a-ndăratelea spre uşă. Se gîndi la puşca pe care o pusese în sertarul mesei. Cel mai rău era că nu-şi amintea dacă ultima dată o încărcase. Cîinele nu i-ar fi lăsat prea mult timp să se joace cu puşca. Mîna lui dreaptă, care sîngera toată, atîrna neputincioasă. „Mai am putere totuşi să ţin puşca în mînă“, se încredinţă el.

Lup se năpusti din nou. Salturile lui nu mai puteau fi numărate. De data aceasta îl atacă pe Franěk prin spate, muşcîndu-l cu putere de picior. Se feri cu abilitate de lovitura mortală pe care bărbatul se pregătise să i-o dea,

încît piciorul încălțat al acestuia nimeri în gol. Lup se furișă pe sub piciorul ridicat în aer și-l mai mușcă încă o dată de coapsă. Franěk se răsuci pe călcîie descumpănit. În scurt timp își pierdu echilibrul și căzu la pămînt, rostogolindu-se cîțiva metri mai departe. Pentru un alt tip de om, ar fi fost de neconceput să se apere în acest fel de un animal dezlănțuit. Dar Franěk se transformase treptat în fiară — inimă de fiară avea demult — uitînd că astfel pierde toate atuurile omului într-o situație ca aceasta: amplitudinea mișcărilor, posibilitatea de a lovi și de a te eschiva din calea loviturilor. Își pregătea acum pentru luptă dinții lui puternici. Ochii îi erau injectați de sînge. Nu mai avea nici o speranță să se ajute cu securea. Văzu cum cîinele nu-l slăbește o clipă din ochi. Se gîndea mereu la pușcă, dar și la ușă era imposibil să mai ajungă.

Pînă astăzi nu i se întîmplase încă să aibă sentimentul că viața îi este în pericol. În timpul încleștării se gîndise numai și numai la luptă și nicidecum la posibilitatea că ar putea să fie omorît. Pentru creierul lui acest lucru ar fi fost prea complicat.

Acum îi era pentru prima dată frică. Nu putea înțelege cum de mai este încă în viață, cînd cîinele avusese atîtea ocazii ca să termine cu el. Nici modul acesta tăcut în care lupta Lup, nici strălucirea ochilor lui care niciodată nu lăsau să se întrevadă posibilitatea unui nou atac. Își aminti din nou de clipa cînd Lup fusese deasupra gîtului absolut neprotejat. Sau cînd îl mușcase de ceafă. Ar fi fost suficient să-și fi înfipt colții mai adînc cu un milimetru...

Încercă din nou să ajungă la ușă. Își pusese toate speranțele în pușcă pentru că își dădea seama că puterile îl lasă. Dar imediat fu atacat și mușcat din nou dureros.

Lup se comportă de parcă ar fi urmărit un scop anume. În realitate el nu vroia să riște nimic în această luptă, pentru că știa de ce sînt în stare mîinile și picioarele bărbatului. Ataca imediat ori de cîte ori bărbatul se tîra spre ușă și îl lăsa în pace cînd revenea la poziția inițială.

Franěk se ridică din nou și o porni împleticindu-se spre pădure. Cîinele se furișa și el la un pas în urma lui, gata să atace oricînd. Ochii lui nu sticleau răutăcioși și nici

mişcările lui nu aveau nimic prevestitor de rele. Tocmai acest lucru era cel mai grav.

Franěk mai încercă încă o dată. Acum, cînd se retrăgea, observă că puţin mai departe zăcea o buturugă puternică. Folosea mîna stîngă la fel de bine ca şi dreapta. Ajunse în dreptul buturugii şi se opri,urmărit de ochii atenţi ai cîinelui. Se apleacă puţin ca să poată ajunge cu mîna la buturugă.

Însă Lup ştia prea bine ce înseamnă asta şi ce e în stare să facă omul după aceea. Înţelese imediat intenţia lui. Se repezi şi-l muşcă de mîna care se pregătea să apuce buturuga. Sări apoi într-o parte, ca să nu poată fi lovit.

Franěk se întoarse deodată cu spatele spre el şi începu să fugă. Ştia că Lup aleargă pe urmele sale. Ştia totul şi despre cîinii grănicerilor şi despre faptul că nimeni nu le poate scăpa şi că este foarte periculos să le întorci spatele. Dar acum nu putea să se gîndească la toate acestea. Din cauza fricii nu mai era în stare să judece ca lumea.

Lup ar fi putut totuşi de cîteva ori să sară în gîtul lui absolut neprotejat, aşa cum ar fi făcut oricare alt cîine de grăniceri. Dar n-a sărit. Acest lucru nu numai că îl deruta, dar îl şi îngrozea. Ce vroia cîinele de la el ? Nu semăna cu nici una din felinele cu care avusese el de-a face. Felinele sînt consecvente. Cînd se înfurie, încetează să mai raţioneze. Pur şi simplu ele atacă avînd intenţia de a ucide.

Franěk alerga urmărit de cîine. Lup era destul de inteligent ca să nu-l mîne de la spate intenţionat într-o anumită direcţie. Şi lui îi era frică, pentru că ştia de ce e în stare acest om. Nu voia să rişte nimic. Din cînd în cînd se repezea la pulpele picioarelor, sărind în lături imediat, ori de cîte ori se întorcea bărbatul.

Franěk căzu, dar se ridică imediat şi începu să alerge mai departe. Voia să ajungă la potecă, unde prietenii i-ar fi dat o mînă de ajutor împotriva cîinelui furios. Încercarea lui îl derută puţin pe Lup. Şi el observase în depărtare siluetele tăietorilor de lemne. Văzu în mîinile lor securile şi îşi dădu seama că pentru nimic în lume nu trebuie să-l

scape acum. Schimbă direcția atacurilor sale. Nu-l mai mîna pe Franěk de la spate, ci dintr-o parte.

La urma urmei compania de grăniceri era mai aproape decît poteca. Dacă va ajunge acolo va fi apărat, pentru că știa de existența cîinilor și că nu trebuie să se apropie de companie.

Îl mușcă din nou, dar de data aceasta zdravăn. Franěk auzi pîrîind pantalonii și își dădu seama că a rămas aproape dezbrăcat.

Se dezmetici puțin. Își aminti de tigrul care încercase să-l atace, însă fără succes. A fost suficient un scaun obișnuit, de lemn, întors cu picioarele spre tigru. Îi veni în minte că pînă la urmă l-a pus la pămînt cu mîinile goale.

Se opri brusc și se întoarse. Își adună toate puterile.

Lup rămase la trei pași în urma lui.

De fapt acum nu mai stăteau față în față un om și un animal. Franěk arăta mai rău decît un animal. Își ștersese fața cu mîna sfîșiată de mușcături, întinzîndu-și sîngele pe ea. Hainele îi erau rupte în bucăți. Sprîncenele lui stufoase și roșii erau strînse ca la un ucigaș și de sub ele priveau doi ochi ca de nebun. Mîinile îi atîrnau în jos. Piciorul drept îl durea, dar acum nu se mai gîndea la durere. Încerca să deschidă și să închidă pumnii știind că va trebui să-și adune toate forțele, dacă vrea să sugrume cîinele cu aceste mîini. Îl privea pe Lup drept în ochi pentru că tot mai credea în vechea teorie naivă, că nici o felină nu suportă privirea omului.

Însă Lup era acum o felină rațională. Iar Franěk un om irațional. Lup se uita țintă la bărbat. Părea că îi spune din ochi : a sosit și timpul meu. Pentru toate loviturile pe care le-am primit, pentru toată umilința mea, pentru tot ce-am îndurat, pentru micul Racék, pe care îl recunoscusem ca fiu. Se apropie clipa cînd ai să plătești pentru tot, omule.

Lup era superb în această mînie a lui care nu-l făcea să-și piardă controlul. Nici nu-și zbîrlise blana pe spinare și nici nu-și arăta colții. Stătea cu picioarele ușor îndoite, sprijinindu-se de pămînt doar atît cît să poată țîșni din nou, cu tot corpul, dacă va fi nevoie.

Bărbatul își mișca întruna mîinile lui mari ca două măciuci, mîini murdare și scîrboase, pline de sînge, încît îți inspirau frică. Ochii-i scăpărau plini de ură. Aștepta atacul care întîrzia să se producă.

— Am să te strîng de gît, bestie ! horcăi el. Avea gîtul ars de băutură și se îneca din lipsă de aer, pentru că era răpus de-atîta alergătură. Dar mai întîi am să te înșfac și-am să te izbesc de copac să-ți fac praf toate oasele din corpul tău negru și nenorocit îl amenință el.

Franěk își recăpătase conștiința valorii proprii. Mai fusese o dată față în față cu acest animal și atunci îl biruise ușor. Își aminti că toți dresorii vorbeau, vorbeau întruna, iar felinele căpătau frică de glasul omului.

Însă Lup era o felină rațională. Știa tot ce poate acest om. Își dădea seama că încă nu sosise momentul pentru a-i da lovitura de grație, fiindcă în acest om mai rămăsese încă destul curaj. Din această cauză trebuia să fie prudent. Glasul acela sălbatic nu avea nici un efect asupra lui. Pur și simplu nu-l auzea pentru că în urechi mai avea încă scîncetul sfîșietor al cățelului și scheunatul și mai disperat al Lizei.

Acum se auzeau din nou sunete. Bărbatul vorbea mînios, închizînd și deschizînd pumnii care trosneau în încheieturi.

Lup își înfipse în pămînt ghearele pînă simți sub ele că a dat de piatră. Începu să și le ascută. Își dădea seama că în această luptă nu dinții vor reprezenta totul. Dacă bărbatul va reuși să-l apuce de gît — așa cum mai făcuse o dată — atunci, cu labele din spate, va trebui să-l atace la stomac.

Se priveau în ochi unul pe altul. Bărbatul își pierdu răbdarea. În sfîrșit, făcu pasul pe care Lup îl aștepta demult. Se repezi primul și din acel moment pierdu toate avantajele, pentru că în natură cîștigă cel care știe să aștepte.

Porni și făcu primul pas spre cîine. Dar pentru că sărise de pe un povîrniș, trebui să-și miște mîinile ca să-și păstreze echilibrul. Mîinile îi serveau acum pentru altceva și nu pentru apărare.

În natură este valabilă şi o altă lege : va trăi mai mult cel care ştie să sară exact cînd trebuie.

Lup se sprijini de pietre şi îşi făcu vînt direct spre bărbat. Mai curînd, puţin într-o parte, ca totuşi să-l poată apuca de mîna dreaptă. Să muşte şi să tragă cu dinţii. Era necesar ca în primul rînd mîinile să fie făcute inofensive.

O durere insuportabilă aproape că îi luă orice putere. Franěk căzu în patru labe. Gemu, ţinîndu-şi mîna rănită cu cealaltă. Acum nu se mai gîndea la cîine. Lup nu profită de ezitarea lui, pentru că nu ştia dacă nu este făcută pentru a-l deruta.

Franěk încercă să-şi mişte degetele. Era posibil numai la mîna stîngă. Tendoanele de la dreapta fuseseră smulse.

Nu renunţă. Azvîrli cu piciorul ca să-l izbească pe cîine în burtă. Dar nu aprecie bine distanţa şi căzu pe spate.

Lup făcu din nou un salt înainte.

„S-a zis cu mine", se gîndi Franěk. Era prea uluit să se mai poată apăra cu mîna stîngă, sănătoasă. Simţi respiraţia cîinelui. Văzu ochii cîinelui foarte aproape de ai săi, închise pleoapele şi...

Lup îl muşcă. Dar nu de gîtul acela puternic şi murdar, umflat de sînge şi plin de vene vineţii, ci din nou de pulpă.

Franěk se răsuci ca un arici, ridicîndu-se de la pămînt cu spatele spre Lup. Atacul nu se mai repetă. Mai stătu o clipă în picioare, apoi o luă la fugă ca un năuc. Spre companie.

14

Căpitanul Hájek telefonă peste tot. Făcuse tot ceea ce se poate face şi acum se rezema obosit de spătarul scaunului.

Locotenentul-major Tomíček stătea la fereastră şi controla încărcătorul automatului. Amîndoi aveau buzele strînse de supărare şi din timp în timp se uitau la telefon,

așteptînd vești noi. Telefonaseră nu numai turnurile de observație, ci toate posturile telefonice secrete din întreg sectorul de cincisprezece kilometri a cărui pază fusese încredințată tocmai acestei companii.

Ultimul comunicat avusese următorul conținut : „Zmeu a luat urma și merge după ea.“

Telefonul sună din nou.

— La frontieră e liniște. Ștencl se întoarce cu Liza pentru că acum nu mai poate fi folosită.

— Se întoarce cu Liza, spuse căpitanul, uitîndu-se la ceasul de mînă. În cincisprezece minute ar putea fi aici.

Locotenentul-major, care se plimba cu pași rari prin încăpere, se opri la fereastră.

— Dacă am pune mîna pe ticălosul ăla, spuse supărat.

— Fără dacă, îl corectă sec căpitanul. Scoase pistolul și îl controlă. Era foarte bine uns. Dacă va fi nevoie, o să-l folosim. Îl puse pe masă.

Locotenentul-major zări pistolul și întrebă :

— Crezi că s-ar putea întîmpla ceva ?

Amîndoi știau același lucru. Frontiera are legile ei proprii. Cîteodată e vorba de un lucru absolut banal, dar care pînă la urmă dă naștere unui întreg incident. E suficient ca o broască mai mare să sară pe sîrma de jos și în acel moment întregul sistem de alarmă începe să funcționeze. O biată broască declanșează alarma în tot sectorul. Iar în cazul acesta nu poate fi trecut cu vederea nici cel mai neînsemnat lucru.

— Omul care e în stare să facă una ca asta, răspunse dezgustat locotenentul-major, cu siguranță că știe să și tragă.

— Am atras atenția despre acest lucru tuturor conductorilor de cîini și pușcașilor, încuviință căpitanul. Este vorba de un om deosebit de crud. Spusese răspicat fiecare cuvînt. Cîinii vor merge liberi !

— Dar Prinț ?

— Împreună cu Zmeu.

Privirea locotenentului-major era atrasă de ceva care se petrecea afară. O clipă nu-i veni să creadă ochilor.

— Te rog, priveşte ! strigă, arătînd spre marginea pădurii. Din desiş ieşea clătinîndu-se o siluetă ciudată. Acum venea spre companie, legănîndu-se.

— Omul ăsta e pur şi simplu beat !

Necunoscutul căzu în patru labe înaintînd cu greu. Se ridică şi îşi continuă drumul.

Telefonul sună din nou. Era patrula din turnul de pază, care avertiza despre prezenţa acestui om.

— Îl văd ! răspunse căpitanul în receptor. Căută binoclul. De fapt nici nu mai avea nevoie de el, pentru că omul acela, care pînă acum se tot împleticise, o luă dintr-o dată la fugă. Era destul de aproape. Chiar şi fără binoclu se putea vedea cît este de rupt şi că are faţa însîngerată.

— Dumnezeule ! exclamă locotenentul-major.

Căpitanul strînse din ochi.

— E Franěk ! Cine îl goneşte de la spate ?

Locotenentul-major scoase automatul şi îl sprijini cu ţeava de tocul ferestrei. Îl îndreptă spre marginea desişului, pentru că numai din direcţia aceea putea să apară agresorul. Deodată se auzi un urlet prelung, mînios. Tufişul se desfăcu în două şi Lup ţîşni în fugă.

Niciodată pînă acum nu avusese curajul să vină pînă în poiana aceasta, care era pe teritoriul companiei.

— Totdeauna am fost convins că acest cîine o să turbeze, spuse locotenentul-major urmărind mişcările cîinelui cu ţeava automatului. Avea degetul pe trăgaci. Franěk a fost un nebun dacă a crezut că poate să-l îmblînzească.

— Aşteaptă ! strigă căpitanul. Nu trage încă ! şi se aplecă în afara ferestrei ca să vadă mai bine.

Franěk alerga acum repede şi mişcările lui erau mai legate. Nu, nu era beat ; acest lucru era clar. Respira greu.

— Acolo trebuie că s-a întîmplat ceva groaznic, spuse locotenentul-major care urmărea în continuare cîinele cu ţeava armei.

Pe faţa lui Franěk, plină de sînge, luceau ochii holbaţi, iar gura se căsca asemenea unei găuri negre. Avea un aspect înspăimîntător.

Lup nu mai fugea. Mergea cam la treizeci de metri distanţă de el. Nu se mai grăbea, cu toate că pentru cei

doi ofiţeri era clar că i-ar mai fi trebuit cîteva salturi ca să-l ajungă.

— E turbat ! repetă îndărătnic locotenentul-major punînd degetul pe trăgaci.

— Nu trage ! strigă căpitanul.

Franěk privi sălbatic în urmă şi îl zări pe Lup. Îi văzu şi pe cei doi ofiţeri stînd la fereastră.

— Omorîţi-l ! urlă el cu ultimele puteri şi se aruncă spre poarta companiei.

Locotenentul-major ridică automatul pregătindu-se să tragă.

— Nu ! şuieră căpitanul şi îi puse mîna pe umăr. Cîinele ăsta nu e turbat. Uită-te numai la el. Niciodată nu s-a apropiat atît de mult de noi ca acum.

— Tocmai pentru că e turbat.

— Tu poate că n-ai văzut încă un cîine turbat. Acela fuge, se izbeşte de copaci, ţine capul într-o parte şi muşcă tot ce-i iese în cale, în timp ce acesta aleargă după tăietorul de lemne. Ştie el ce vrea.

Se auzi o izbitură în uşa de la parterul clădirii urmată de un moment de linişte. Sergentul de zi pe companie strigase el ceva, dar nu se înţelesese ce anume.

Lup venise pînă la clădirea companiei. Se opri o clipă, privind descumpănit în toate părţile. Apoi se aşează pe pămînt, ciulindu-şi urechile. Deodată se ridică şi se năpusti furios spre uşa care era închisă şi care se cutremură sub greutatea celor patruzeci de kilograme ale corpului său.

— Acum ar fi cazul, spuse locotenentul-major luînd mîna căpitanului de pe umărul său.

— Fugi jos şi vezi ce se întîmplă acolo. Militarul care e de serviciu pe companie urcă să raporteze ceva !

Pe scări se auzi tropăit de paşi. După zgomotul produs îţi puteai da seama că militarii cară cu ei ceva greu. În uşă apăru sergentul de zi pe companie. Era complet dezorientat.

— Fără raport ! spuse aspru căpitanul.

Ostaşul gîfîia. Îl împingeau de la spate ceilalţi soldaţi care îl ţineau pe Franěk de subsuoară. În ochii lui se citea groaza. De-abia îşi mai trăgea sufletul.

— Cîinele este afară, spuse militarul care era de serviciu.

— Lăsaţi cîinele în pace ! ordonă căpitanul.

— Îm-puş-caţi bes-ti-a as-ta ! spuse răguşit Franěk şi se prăvăli pe un scaun.

Militarul de serviciu dădu din cap în semn că a înţeles ordinul. Şi ceilalţi soldaţi, care nu ştiau despre ce e vorba, deveniră dintr-o dată mai destinşi.

— Ai fost mult prea aspru cu acest animal, spuse militarul de serviciu pe companie. Ne puteam aştepta la asta.

Locotenentul-major Tomíček îl avea pe Lup în bătaia armei, aşteptînd doar ordinul să tragă. Ar fi fost suficient un singur glonte ca să-l omoare.

Însă căpitanul nu dădu acest ordin.

— Plecaţi, băieţi ! spuse el încet.

Jos, la intrare, Lup se năpustea asupra uşii care era închisă şi care bubuia la fiecare lovitură. Nu lătra, nu mîrîia, fiecare atac zadarnic de-al său era atît de tăcut, încît te îngrozea.

— A turbat ! Dintr-o dată a turbat ! şopti Franěk. Între timp îi spălară rănile şi îl pansară provizoriu. Şuiera de durere, ferindu-şi ochii. Ar fi trebuit să-l omor demult !

— De ce ? îl întrebă căpitanul, privindu-l deloc prieteneşte.

— Nu poate fi îmblînzit.

— Cred că asta este metoda ta drastică de educaţie, Franěk !

Franěk dădu din cap.

— În ultimele zile nu i-am mai făcut nimic. Mă jur pe dumnezeu că nici măcar nu l-am atins ! Respira din nou liniştit ca să prindă mai multă siguranţă. Auzea loviturile de jos şi privea îngrijorat spre uşă. Nu cumva o să vină după mine ?

— Fii liniştit, Franěk. Aici n-o să-ţi facă nimic.

— Nu-l cunoaşteţi. E un diavol !

— Ține bine mîna, măi omule ! îl apostrofă caporalul. O spuse pe un ton foarte dur. Niciodată nu vorbise așa cu un soldat rănit. Se uită apoi la căpitan. Trebuie să-l ducem la spital. Nu pentru că ar fi chiar așa de grav, dar are ceva cu tendoanele.

Căpitanul, care altădată ar fi sărit la telefon, spuse pe un ton surprinzător de liniștit :

— Poate să mai aștepte !

Locotenentul-major se întoarse surprins pentru că încă nu-l auzise pe căpitan vorbind astfel.

— Dacă nu-l omorîți dumneavoastră, atunci eu singur... Franěk se smulse de lîngă caporal și încercă să ia pistolul care era pus pe masă.

— Nici o mișcare, răcni căpitanul.

Caporalul îl așeză pe Franěk cu o mișcare bruscă, înapoi pe scaun.

— Ai înnebunit, omule ! strigă la el. Ce, crezi că merge să împuști așa animalele ? Cîinele ăsta e la fel de sănătos ca și ceilalți pe care îi avem noi, dacă vrei să știi. Doar pentru asta am ochi !

Franěk vorbea atît de repede încît se înecă.

— Vă spun eu că e turbat ! Credeți-mă !

— Nu știu care e mai turbat, intră în vorbă caporalul care se înfuriase. Dumneata, sau bietul animal ? Mi se pare mie că e ceva, de te milogești atîta de noi.

Căpitanul îl privi bănuitor pe Franěk drept în ochi.

— Ce are cu tine cîinele ăsta ?

Franěk își feri privirea.

— Totdeauna i-am dat mîncare...

— Și mereu a primit cîte o buturugă, îl completă cu răutate caporalul.

— ...e turbat !

— Nu este. Caporalul are dreptate. Căpitanul dădu din cap și se apropie de fereastră. Un cîine turbat nu se comportă așa.

Lup, într-adevăr, se purta absolut de neînțeles.

Din baraca de scîndură situată mai sus de clădirea de cărămidă a companiei ieșea bucătarul, care se îndrepta spre bucătărie fără să bănuiască nimic.

Lup îl urmări o clipă cu privirea. Nu se mai izbea în ușă, pentru că înțelese că în felul acesta nu va putea ajunge înăuntru. Alergă spre bucătar, care se opri în loc descumpănit. Niciodată nu avusese prea multă încredere în cîini, pentru că nu avea de-a face cu ei. Auzise în schimb destule povești, care de care mai grozave, despre cîini, încît avea față de ei un respect. E adevărat, încercase de cîteva ori să cumpere cîte un cîine, aruncîndu-i o bucată de carne crudă, însă fără succes, deoarece nici unul din cîini nu lua nimic de la el. Despre acest diavol auzise atîtea, încît, atunci cînd își dădu seama că de fapt sta în fața lui, încremeni, nefiind în stare să mai schițeze nici o mișcare.

Lup se apropiase de el. Îl privea în față.

— Totuși e turbat, spuse în acel moment locotenentul-major. Ridică din nou țeava automatului. Acum era mai greu și mai periculos să tragă, pentru că în traiectoria glonțului stătea bucătarul.

— Nu trage ! Uită-te mai atent ! spuse căpitanul.

Într-adevăr, Lup nu avea de gînd să atace. Spunea ceva din ochi, însă bucătarul nu era dintre aceia care l-ar fi înțeles din privire. Se întoarse brusc, strigă ceva și răsucindu-se pe călcîie se îndreptă din nou spre baracă.

Lup alergă după el. Îl apucă de turul pantalonilor ca și cum ar fi vrut să-l țină în loc. Dar bucătarul nu sesiză intenția cîinelui și se smulse cu putere. Lup rămase în loc, ținînd în dinți o bucată mare din stofa pantalonilor.

Bucătarul reuși în sfîrșit să dispară, trîntind ușa cu zgomot în urma lui. Rîsetele soldaților se auzeau pînă afară.

Lup se așeză o clipă în fața ușii, uitîndu-se la soldații care rîdeau în spatele geamurilor. Scheună încet. Parcă ar fi rugat ceva. Nu-l înțeleseră, pentru că le era frică de el. Se întoarse din nou spre clădirea companiei, privind ferestrele de la etaj. Schelălăia rugător.

— Cîinele ăsta... Ați avut dreptate, tovarășe căpitan, spuse oficial locotenentul-major Tomíček. Cîinele ăsta vrea ceva.

Telefonul sună din nou. Turnul de observație instalat pe clădirea companiei anunța că se întoarce a treia patrulă.

Cu puțin timp înainte de a se primi această comunicare, Lup adulmecă aerul și o porni spre povîrniș.

Grănicerul Štencl răsufla din greu, coborînd dealul încet și chinuit. Știa că acum este în focarul binoclurilor. Îi era indiferent. Altădată ar fi făcut un semn cu mîna lui Jarda Pštros, de la postul nr. 2, ar fi strigat ceva militarului de la postul nr. 1, dar acum mergea abătut pentru că nimic nu ar fi putut să-i aline tristețea din suflet.

— Vezi, Liza, șopti el. Cum de mai rabdă pămîntul oameni ca ăștia ! Vezi, mamă amărîtă ce ești !

Liza mergea strîns lipită de piciorul lui Štencl. Era prea mică pentru o durere atît de copleșitoare. Se întorcea, scheuna și se lipea de piciorul soldatului mătăhălos, care se împiedica și el din cauză că avea ochii plini de lacrimi.

— Se întorc, spuse căpitanul.

— Pușcașul a rămas, conform ordinului, la graniță, adăugă locotenentul-major Tomíček, absolut fără rost. Potrivit informațiilor primite, nu a fost atac la frontieră. Tot sectorul este absolut intact. Urmărea mereu cu arma cîinele care se depărta în fugă. Acum ar fi putut să tragă mult mai ușor pentru că Lup se oprise într-un loc deschis, întorcîndu-se într-o parte față de fereastra la care sta el.

În spatele lor, Franěk gemea și șuiera de durere, deoarece caporalul nu prea îl trata cu menajamente.

— Cine nu iubește cîinii, domnule Franěk, e un ticălos. Noi aici la companie știm asta cel mai bine. Cîinele îl iubește pe omul bun, domnule Franěk. Inițial se gîndise să-i spună „tovarășe Franěk", dar îi era greu să rostească această formulă apelativă, mult prea prietenoasă pentru tăietorul de lemne.

— E turbat, doar ! se apără furios Franěk.

— Ar trebui să fie turbați toți cîinii noștri, domnule Franěk. Nici unul din ei nu suportă mirosul urmei dumneavoastră. Omul mai că ar crede că s-a răspîndit între ei vestea cum l-ați chinuit pe Lup. Nici nu mă miră că tînjește după sîngele dumneavoastră, mormăi caporalul care îi tampona atît de tare rănile cu o vată muiată în apă oxi-

genată, încît Franěk se răsuci de durere. Vedeți, nu suportați nici cea mai mică durere ! Pe cîine îl loveați cu buturuga unde se nimerea. Mă mir că tovarăşul căpitan venea la dumneavoastră în bîrlogul acela ! Se întoarse, uitîndu-se posomorît la comandantul lui.

— Lasă, tovarăşe caporal ! spuse căpitanul fără nici o urmă de asprime în glas, ci mai curînd pe un ton care însemna aprobare.

— Şi eu, Rudolf, din ce în ce îmi dau seama că ai avut dreptate, spuse în clipa aceea locotenentul-major, rămînînd în continuare cu degetul pe trăgaciul armei. Cîinele acela, într-adevăr, vrea ceva. Te rog să te uiţi !

Grăsunul Štencl se opri un moment, în primul rînd ca să mai răsufle puţin, apoi şi pentru că îl zărise pe Lup, îndreptîndu-se în goană spre el.

— Pleacă de aici ! strigă ostaşul şi se dădu trei paşi înapoi. Nu se speriase, dar nu avea chef de cîinele care probabil vroia să se joace aşa cum făcuse de dimineaţă.

Lup alerga sălbatic. Se opri în faţa lui Štencl. Stătea fără ca să-şi manifeste vreo intenţie duşmănoasă ori de joacă.

— Ce vrei ? îl întrebă conductorul.

Lup,ca şi cum tocmai această întrebare ar fi aşteptat-o, se ridică pe labele din spate, sprijinindu-se cu cele din faţă de pieptul lui Štencl.

— N-avem timp de joacă ! încercă el să-l dea la o parte, dar cîinele nu se lăsă înlăturat. Începu să-l scarpine între urechi. Tu eşti un cîine cumsecade ! Numai unii oameni sînt porci ! Ştii doar că eu vă înţeleg pe amîndoi.

Lup scutură din cap pentru că nu suporta amabilităţile oamenilor.

Căpitanul Hájek rămase cu gura căscată. Puse binoclul deoparte pentru că nu mai avea nevoie de el. Noul conductor, împreună cu cei doi cîini, se apropia de companie.

— Ţi-a venit şi cîinele turbat, îi spuse locotenentul-major. De cînd sînt, n-am pomenit una ca asta.

Grăsunul Štencl se împleticea pe povîrniş. Din timp în timp îl zgîlţîia de spate pe Lup, fiindcă i se încurca în

picioare. O dată chiar îl apucă de coadă pentru că alunecase și își pierduse echilibrul. Îi dădea voie ostașului să facă toate astea cu el. Dar inima lui Štencl era prea plină de tristețe ca să mai rămînă loc în ea și pentru alte sentimente, fie ele chiar frică sau chiar bucurie.

Lup o lua înaintea conductorului, se oprea și îl privea în ochi.

— De-ai fi om, cu siguranță că ne-am înțelege, mormăi Štencl. Însă tu taci și doar mă privești. Se îndreptă spre cuști, dar Lup se întoarse lovindu-l cu pieptul lui puternic în picior. Nu cunoștea prea bine mijloacele de comunicare, dar reuși să spună Lizei și acestui om ceea ce dorise.

Liza adulmecase și ea mirosul urmelor lui Franěk. Se zbîrlise și trase zgarda în direcția în care mergea Lup.

— Știu că vrei, ezită Štencl și îl lovi ușor cu mîna. Mă gîndesc dacă o să-ți folosească la ceva. Se îndreptă într-adevăr spre intrarea în clădirea companiei, acolo unde amîndoi cîinii îl trăgeau.

— Franěk, doi cîini vor să-ți facă o vizită, spuse căpitanul Hájek pe un ton sec. Ia vino să-i vezi !

Franěk se apropie tremurînd de fereastră. Căpitanul schimbă o privire cu caporalul care nu-l slăbea din ochi pe muncitorul forestier.

— De ce ? întrebă încet caporalul.

Căpitanul ridică din umeri.

— Nu știu. Ceva plutește în aer. Poate am înțeles ceva.

Locotenentul-major Tomíček strînse automatul, dar nu cu intenția de a face un rău cîinilor. Se retrase un pas de la fereastră, ca să-l poată vedea mai bine pe Franěk.

— Nu,doamne ferește, nu ! strigă Franěk acoperindu-și îngrozit ochii cu mîinile.

Lup auzi strigătul lui, mîrîi furios și din nou se năpusti cu toată puterea asupra ușii închise.

Liza stătu o clipă pe gînduri. Adulmeca întruna mirosul urmei lui Franěk. Își amintise poate că acest miros deosebit și murdar era întipărit pe fiarele care îi omo-

rîseră cățelul. Deodată scoase un urlet și se repezi spre ușă odată cu Lup.

— Vino să vezi, Franěk. Liza e fără zgardă ! îl chemă căpitanul aproape binevoitor.

Franěk deschise larg ochii. Nu încăpea nici o îndoială. Soldatul acela vroia să dea drumul la ușă.

— Nu des-chi-de ! se văicări el.

Štencl tresări și privi cu atenție. Observase chipul lui Franěk îngrozit de moarte, alături de expresia calmă, imperturbabilă a căpitanului. Cei doi cîini lătrau acum furioși. Štencl încercă să ia poziția de drepți și îl întrebă din ochi pe căpitan ce trebuie să facă.

— Deocamdată rămîi cu cîinii jos în curte ! spuse de la fereastră căpitanul.

— Cum, deocamdată ? întrebă îngrozit Franěk.

— Poate că o să ne spui singur ce au cîinii cu tine. Căpitanul vorbea calm. Îi era silă de acest bărbat care mirosea a alcool și murdărie, încît îi venea să dea drumul cîinilor înăuntru. De ce ți-e așa de frică de ei ?

— Mi-e fri... frică, recunoscu Franěk. Numai înăuntru să nu le dați drumul... Nu, nu... și din gură îi curgea saliva pe barba nerasă.

Stogončík, instructorul batalionului, venea de sus. Se opri atît de brusc, încît trebui să schițeze un gest cu mîna ca să-și recapete echilibrul.

Era în clipa cînd Lup, lătrînd furios, se așezase din nou pe labele din spate, sprijinindu-se cu cele din față de pieptul lui Štencl. Instructorul batalionului scoase cu repeziciune pistolul din toc.

— Nu te mișca Štencl ! răcni el. Soldatul Štencl îl privi uluit.

— Dar de ce, tovarășe adjutant ? îl întrebă nedumerit. Observă pistolul în mîna lui Stogončík, își explică totul greșit, păli și ridică mîinile în sus. Dar n-am făcut nimic !

Instructorului, care după atîția ani de serviciu avea o experiență bogată, începu să-i tremure mîna în care ținea pistolul. Pentru că Štencl mîngîia acum cîinele pe cap.

— Doamne, omule ! oftă instructorul.

Štencl îşi înţelese greşeala şi răsuflă uşurat.

— Ei vor înăuntru, tovarăşe adjutant, dar n-am voie să-i las, spuse supărat şi arătă cu mîna spre companie. Ordin de sus !

— Nu-l mai mîngîia, ţipă din nou Stogončik şi coborî încet spre companie. Pleacă, omule, de aici !

— Dar e atît de blînd, spuse Štencl, scărpinîndu-i blana uşor. Ia uitaţi-vă !

— Vai de mine ! se văicări instructorul, ştergîndu-şi fruntea care îi nădușise de frică. Apoi veni şi el mai aproape, însă fără a lua mîna de pe pistol.

Cîinele îl privi întrebător.

— Vai de mine ! izbucni din nou adjutantul. Oameni buni, cîinele ăsta se gudură !

Iar Lup tot închipuindu-şi că militarul acela nu înţelege rugămintea lui, veni linguşitor spre Stogončík, îl apucă uşor de pantaloni şi îl trase înspre uşă...

15

— Vorbeşte, Franěk ! îi spuse căpitanul pe un ton sec.

— Eu... eu nu pot... dacă acolo jos sînt cei doi cîini...

— Acum cîinii nu-ţi pot face nici un rău. Vorbeşte, Franěk ! Dar repede !

Bărbatul pălise la faţă ca un mort. Auzea sub fereastră lătrăturile puternice ale cîinilor. Înghiţi istovit.

— Noi totuşi... am băut de multe ori împreună... Acum de ce vă purtaţi aşa cu mine ?

Căpitanul îl privi pe caporalul care asculta atent.

— Am băut, încuviinţă el. Poate că am vrut să aflu ce e cu tine. Însă tu totdeauna ai fost abil. La urma urmelor ştii să bei mai bine decît mine. Acum vorbeşte-mi despre cîini. Asta mă interesează.

— Dar nu ştiu nimic.

— Aprinde-ţi o ţigară! şi căpitanul îi întinse tabacherea. Se gîndea că ar fi cel mai bine dacă ghemul ar începe să se descurce înainte de a veni locotenent-colonelul. Toată povestea începuse aici, în această cancelarie, şi aici trebuia să se lămurească. „Garantez pentru acest sector. Băieţii şi-ar da viaţa fără şovăire, însă nu dispun de toate posibilităţile de investigare".

Îl privea atent pe Franěk şi văzu cît de tare îi tremura mîna. Scoase o ţigară din tabachere şi i-o dădu caporalului. Acesta i-o vîrî lui Franěk în gură.

— De ce ţie frică, Franěk ?

Tăietorul de lemne încercă să scapere un chibrit, dar nu reuşi. Beţele se rupeau unul după altul. Căpitanul aprinse bricheta şi Franěk tresări auzind păcănitul ei.

— De-ajuns cu izmenelile! spuse căpitanul ridicînd glasul.

Caporalul încuviinţă din cap. Locotenentul-major Tomíček se aşeză astfel, încît să-l aibă pe Franěk în faţa ochilor, iar ţeava automatului să fie îndreptată spre el. Din nou se petrecea ceva la care nu se aşteptase. Şi cînd te gîndeşti că ar fi fost gata-gata să împuşte cîinele. Trebui să se recunoască învins. „În caz că cineva m-ar întreba acum dacă pot prelua comanda companiei, ar trebui să-i răspund sincer că nu. Nu am încă experienţa necesară".

— De cum te-am privit mi-am dat seama că tu eşti ticălosul, spuse supărat locotenentul-major, vărsîndu-şi nervii pe Franěk.

— Mie... nu mi-e frică!

— Ba da, ţi-e frică, răspunse înfuriat locotenentul-major, arătîndu-i genunchii care tremurau, cu toate că Franěk încerca zadarnic să se stăpînească. Numai cineva care n-a fost niciodată ameninţat din toate părţile de primejdie poate să creadă că acest lucru e adevărat. Aici la graniţă, fuseseră prinşi mulţi oameni, care, în timpul interogatoriului, au reacţionat la fel. Grănicerii şi lucrătorii din securitate îşi pot da seama imediat de aceasta.

Telefonul sună.

— La dracu ! tună căpitanul, pentru că știa că n-o să dureze mult și pușlamaua asta o să-și dea drumul la gură. Nu mai avea nici o îndoială că e un om negru la suflet. Chibzui serios înainte de a începe interogatoriul. Erau cîteva realități concludente : un om crud, care chinuie nejustificat un animal ; un însingurat cu care nimeni nu vrea să aibă de-a face ; o brută cu un trecut întunecat. Era clar pentru el, așa cum unu și cu unu fac doi, că acest tip de om este în fond un laș. Nu se sfiește să omoare un om, pentru că nu-l interesează viața acestuia.

Ridică receptorul.

— O porțiune de două sute de metri după cotul rîului, anunță caporalul Pačes. Zmeu și Prinț au luat urma falsă. Făptașul purta cizme de cauciuc. Călca mai apăsat cu piciorul drept. Înălțimea în jur de o sută nouăzeci de centimetri. Lungimea urmei este de treizeci, înmulțit cu șase fac o sută optzeci. Însă cizmele au fost mai mari.

— Exact ! spuse căpitanul în receptor.

— După tipul urmei înclinăm să credem că este un om care lucrează în picioare și prestează o muncă foarte grea.

— Cum de au luat cîinii urma falsă ? întrebă încet căpitanul.

— Pentru că mai întîi s-au îndreptat spre muncitorii forestieri. Cel puțin așa credem noi.

— Asta e urma adevărată !

La celălalt capăt al firului nu se mai auzi nimic. După cîteva momente de liniște apăsătoare, caporalul continuă șovăitor : Noi aici am avut impresia că au părăsit urma, pentru că în fața lor alerga Lup și cîinii nu-l suportă.

— N-are nici o legătură cu asta.

— Ne-am gîndit că fuge pur și simplu după dușmanul lui. Lup se îndrepta spre casa lui Franěk. Totuși...

— Percheziționați casa ! șuieră căpitanul și puse receptorul în furcă. Se întoarse spre Franěk. Ce înălțime ai, omule ? Ia, scoală-n picioare ! Franěk se ridică nesigur. Se clătina.

— Pe puțin un metru nouăzeci, remarcă locotenentul-major.

— Şi acum întoarce-te ! Ridică piciorul stîng ! Şi acum pe dreptul ! Bine, mulţumesc !

Franěk nu desluşi nimic pe faţa ofiţerului. Tremura întruna. Genunchii nu-l mai ascultau. Se aşeză şi întinse mîna după o ţigară. Căpitanul se aplecă puţin şi îi împinse tabacherea cu dosul palmei.

— Sa zis cu prietenia, omule ! Chiar acum — şi se uită la ceasul de la mînă — militarii noştri fac percheziţie la tine acasă !

Faţa respingătoare a lui Franěk se învineţi. Pe nas îi apărură broboane de sudoare care la un moment dat începură să i se prelingă pe obraji. Nu mai avea putere nici măcar să se şteargă.

— Ai fost chiar aşa sigur de tine că n-o să laşi nici o urmă ? îl întrebă căpitanul liniştit. Deodată îi apăru în minte locotenent-colonelul care se aplecase deasupra luciului apei şi scoase de pe fundul pîrîului rămurica aceea de pin. Din pîrîul acela care curgea doar la două sute de metri de casa lui Franěk. Deocamdată era doar o prezumţie, dar ceva îi spunea că are dreptate.

— Unde... urma ? îngăimă Franěk.

— La cotul rîului.

Franěk îşi aminti că se gîndise şi la asta şi avea pregătit pentru toate cazurile cîte o justificare.

— Acolo am tăiat noi lemne, răspunse el.

— Pe fundul apei ? Nu minţi !

— Nu mint ! Creierul lui Franěk, e de mirare, dar începu să lucreze. Eu cîteodată mai merg pe acolo... la stejarul ăla... să mai beau. E normal că acolo cîinii să găsească urma mea.

— De cînd ai început să bei apă ? îl întrebă rîzînd locotenentul-major.

Căpitanul ezită din nou. Ar fi putut să fie plauzibil ce spunea Franěk, însă ceva îl făcea pe căpitan să creadă că totuşi este un adevăr fabricat. Întrebă pe neaşteptate :

— De ce ai omorît cu atîta cruzime căţelul ?

Franěk înghiţi anevoie. Creierul lui care judeca intermitent, acum se oprise din nou.

— N-am omorît nimic !...

— De unde ştii că am găsit urma lăsată de tine tocmai la stejarul acela ?

— Nu ştiu... Nu ştiu nimic.

Franěk nu se descurajă. Se gîndi că dacă va fi să piardă totul, aceasta se va întîmpla din cauza percheziţiei şi nicidecum datorită faptului că se descoperiseră nişte urme. S-ar fi descurcat el, e drept, ceva mai greu, pentru că, într-adevăr, acolo veneau din cînd în cînd muncitorii forestieri să ia apă. Nu-şi putea totuşi închipui ce vor găsi în casa lui. Urletele celor doi cîini de sub fereastră îi tulburau mintea.

Căpitanul optă pentru o altă metodă. Aprinse din nou o ţigară pe care o puse în gura lui Franěk. Urmă un moment de tăcere, pentru că toţi vroiau ca tăietorul de lemne să se concentreze cît de cît, fiindcă în halul în care era, Franěk ar fi fost în stare să recunoască orice.

Caporalul terminase de spălat rănile şi acum se uita la căpitan.

— Arătau aşa pentru că erau pline de sînge. Totuşi, trebuie să-l ducem la spital. Nu-mi place deloc cum se prezintă tendonul. Se aşeză apoi la măsuţa de scris şi, fără ca cineva să-i spună, începu să stenografieze declaraţia lui Franěk.

Franěk privea undeva departe, peste capul căpitanului. Ţigara îi atîrna în colţul gurii. Uitase de ea. La un moment dat se desprinse din ea o bucată lungă de scrum.

— Ţigara ! îi atrase atenţia calm locotenentul-major.

— Da... da, dădu el din cap. Trase un fum în piept şi începu să tuşească violent. N-aveţi ceva de băut ?

— Căţelul, repetă imperturbabil căpitanul.

Franěk îşi reveni puţin.

— N-am vrut să-l omor, oftă el.

— Eu ştiu că nu. Liza ori conductorul, răspunse căpitanul. Încetă să mai fie încruntat şi atît de rece. Aş vrea doar să aflu care a fost motivul, Franěk !

Franěk apucă paharul pe care i-l dăduse caporalul şi sorbi zgomotos toată apa. De-abia acum, într-adevăr, începuseră să-l usture rănile.

— Nu mă puteţi băga la închisoare pentru asta ! spuse el aproape strigînd.

— La închisoare nu, încuviință căpitanul. Cel mult într-un ospiciu. Deocamdată pun totul pe seama nebuniei tale.

Lui Franěk îi încolți în minte ceva.

— Nu iubesc cîinii, mormăi el.

— Ai fi omorît așa toți cîinii noștri ? întrebă locotenentul-major.

— Pe toți, dădu din cap Franěk.

— Asta s-o spui lui mutu' ! rîse căpitanul. Nu cîinii nu-i iubești — aceasta e pe ultimul plan — ci pe noi, pe grăniceri. Ai vrut să te răzbuni, dar n-ai știut cum s-o faci. Ți-ai dat seama cît ținem noi la cîini și în felul acesta ai vrut să ne lovești. N-am dreptate ?

Telefonul sună din nou.

— Ridică receptorul ! se adresă căpitanul locotenentului-major.

Tomíček ascultă comunicarea scurtă, lapidară și după aceea puse receptorul în furcă. Mișcările lui erau încete, parcă s-ar fi gîndit la ceva. Căpitanul ridică sprîncenele întrebător.

— De ce, Franěk — în sfîrșit vorbea locotenentul-major, rupînd cuvintele unul de altul — ai vrut să-l ucizi ?...

— N-am vrut să ucid pe nimeni, izbucni el. Se moleși din nou. Puțină apă, vă rog !

Caporalul îi dădu din nou apă. Dinții lui Franěk clănțăneau pe buza paharului.

— ...pe fruntașul Kučera ?

Căpitanul închise ochii. Omul acesta îi deveni dintr-o dată antipatic. „Noi n-am fi azmuțit cîinele la nimeni, atîta timp cît agresorul n-ar fi fost înarmat și n-ar fi avut intenția să tragă."

— De ce ai tras în fruntașul Kučera ? repetă rece locotenentul-major Tomíček. Se gîndea că omul trebuie să se abțină să apese pe trăgaci. „Noi nu ucidem".

— Nu, nu ! strigă Franěk, chircindu-se în scaun. Paharul îi scăpă din mînă și căzu cu zgomot pe dușumea.

— S-a găsit la tine o pușcă „Long Rifle", același calibru ca cea cu care s-a tras asupra fruntașului.

Căpitanul fluieră lung.

— Eu... eu nu ştiu ! Eu niciodată..., nici un fel de puşcă... Apoi tăcu. Dădea din cap în stînga şi-n dreapta, de parcă n-ar fi fost în toate minţile. Ridică mîinile bandajate şi începu să se văicărească : Mă doare !

— Fără figuri de-astea ! se răsti locotenentul-major.

— Mă doare. Duceţi-mă la spital, se ruga Franěk întruna. Nu mai vroia nici un fel de interogatoriu, pentru că îşi dădea seama că ar fi spus totul. Ochii îi scăpărau răutăcioşi. Trebuie să mă duceţi la spital ! O să vă reclam !

Căpitanul se uită întrebător la caporal.

— Transportul e de prisos. Poate să meargă şi pe jos. Şi aşa maşina este defectă.

— Bine, spuse căpitanul. Va merge cu escortă.

— Cîinii nu ! izbucni Franěk.

— Escortă fără cîini nu se poate, îi răspunse locotenentul-major.

Telefonul sună din nou. De data asta ridică receptorul căpitanul. Recunoscu imediat vocea locotenent-colonelului.

— Într-o jumătate de oră sîntem la voi, spuse locotenent-colonelul în receptor. Reţineţi-l imediat pe tăietorul de lemne Antonín Franěk ! Atenţie, e înarmat !

— E reţinut ! răspunse căpitanul.

— Ce ? Voi acolo nu ştiţi nimic !

— Ceva poate că da. De aceea l-am reţinut.

— Bine. Lucraţi repede. Şi noi, aici, la fel.

— Şi cîinii noştri lucrează repede, rîse căpitanul.

16

Şoferul opri maşina militară la cîteva sute de metri de companie. Locotenentul se aplecă înafară, căutînd zadarnic vreun obstacol pe drum. Făcu semn cu mîna celor din spate ca să oprească şi ei maşina.

— Nu văd nimic, mormăi supărat, trăgîndu-şi capul înapoi. Mie nu mi-a plăcut asta de la-nceput.

Şoferul nu prea era vorbăreţ. Îl ducea cu maşina pe locotenent-colonel de peste şase luni. Se obişnuiseră unul cu altul. Era un şofer bun care ştia ce om are cu el în maşină. Dacă erau mai mulţi ofiţeri, ca acum, nici unul din ei nu l-ar fi putut obliga să meargă cu o viteză mai mare de şaizeci de kilometri pe oră, chiar dacă drumul ar fi fost neted ca-n palmă. Însă şoferul acesta de obicei nu prea mergea pe asemenea drumuri. Locotenent-colonelul îşi scoase cascheta din cap, trecîndu-şi mîna pe frunte. Coborî din maşină.

— Nu v-aş sfătui, spuse şoferul puţin cam şuierat. În rest, pe faţa lui nu se văzu nici o tresărire.

— Ţi-e frică, Jiří ? întrebă locotenent-colonelul. Stătea cu picioarele depărtate pe drumul plin de bolovani şi dădea neîncrezător din cap. Se uita la cei doi cîini. Unul avea la gît cureaua cu ghimpi, iar celălalt umbla liber.

Între timp se opri şi cea de a doua maşină militară.

— Ce ziceţi de asta, tovarăşe maior ? întrebă din spate locotenent-colonelul.

Maiorul care coborîse din cea de a doua maşină îşi duse mîna streaşină la ochi şi spuse :

— Dacă este cîinele *acela*, atunci într-adevăr e periculos. Apoi dădu din cap. Dar acolo e şi Stogončík. Nu mai înţeleg nimic.

— Da, este cîinele *acela*.

Şoferul îşi aprinse o ţigară. Motorul maşinii mergea. „În caz că se întîmplă ceva, amîndoi ofiţerii au destul timp să se refugieze în maşină. Dacă animalul ăsta îl va ataca pe locotenent-colonelul meu, am destul timp să sar şi să-l apăr."

Cam la trei sute de metri depărtare de ei, Lup îl apucase pe instructorul batalionului de pantaloni, trăgîndu-l parcă înapoi spre companie. Stogončik dădea din mîini ca să nu cadă, înfuriindu-se degeaba pe cîine. Stogončík, cel care totdeauna ştia să se descurce cu cîinii !

Puţin mai în vale îl văzură pe conductorul Štencl cu Liza, care era foarte nervoasă. Ceea ce se petrecea aici era pur şi simplu de neînţeles.

— Problema e serioasă, mormăi supărat maiorul. Eu aş...

— Nu mai este chiar aşa de urgent, zîmbi locotenent-colonelul. Individul e la companie.

Maiorul dădu din cap.

— Nu înţeleg cum l-au descoperit. Au totuşi posibilităţi minime.

Štencl văzu ofiţerii şi se gîndi să execute un salut de probă, de la distanţă, chiar în clipa cînd îi desfăcu Lizei zgarda. Aceasta, nu ştiu cum se întîmplă, dar i se încurcă în picioare şi Štencl căzu.

Lup îi dădu drumul lui Stogončík, supărat că nici instructorul nu înţelege ce vrea şi se uită după altcineva care ar fi priceput.

Tocmai atunci maiorul făcuse un pas înapoi, iar şoferul sări din maşină, postîndu-se în faţa locotenent-colonelului cu cheia franceză în mînă. Dar ofiţerul îl împinse uşor într-o parte.

— Nu-ţi fie frică, Jiři ! Cîinele ăsta nu arată că ar avea intenţii rele, spuse coborînd încet. Ajunse în dreptul lui Štencl. Ascultă, soldat ! începu locotenent-colonelul.

În clipa aceea Štencl nu ştia ce să facă : să se ridice, să salute, ori să o prindă pe Liza care înnebunise de-a binelea.

— Nu, dădu din cap locotenent-colonelul, mai bine stai jos.

Apoi se întoarse şi îl privi pe instructorul batalionului care era într-o situaţie mai bună, fiindcă îl ţinea pe Lup de ceafă, însă fără să-şi dea seama de asta. Se temea ca nu cumva cîinele să sară la locotenent-colonel.

— Asta e, înghiţi Stogončík de nevoie, scuzaţi, tovarăşe locotenent-colonel, nici nu ştiu ce să mai cred. Să ştiţi că se gudura !

— Aşa, deci. Şi mai departe ?

— Cîinii noştri au descoperit licheaua asta, spuse Stogončík mîndru.

Locotenent-colonelul zîmbi.

— Ştiam eu că n-ai să mi-o ierţi ! Da, au reuşit. Şi noi l-am descoperit în acelaşi timp cu voi. Azi, cel puţin ştim totul despre el. Aproape totul, se corectă locotenent-colonelul.

— Deci, nu vrei să ne spui chiar nimic ? tună locotenent-colonelul şi dezgustat împinse la o parte puşca, o cutie cu cartuşe şi fiarele cursei. Se aşeză la colţul mesei, faţă în faţă cu Franěk.

— La spi-tal, îngăima Franěk îngrozit.

— Bineînţeles, încuviinţă locotenent-colonelul. Rănile nu sînt chiar atît de grave, încît să nu suporţi interogatoriul.

— Nu face teatru cu noi aici ! se răsti maiorul supărat.

— La spital ! şopti Franěk înspăimîntat.

Căpitanul se apleca în afara ferestrei. Nu vroia să folosească metodele drastice. Jos, în curte, Štencl îi pusese Lizei zgarda, iar lui Lup, cureaua cu ghimpi în jurul gîtului, ţinîndu-l cu lesa scurtă.

— Nu duceţi cîinii ! strigă răutăcios căpitanul.

Franěk se chirci din nou şi îl privi rugător pe locotenent-colonel. Dar faţa acestuia era împietrită şi intransigentă.

— De ce cîinii ? gemu Franěk. Totuşi n-aveţi voie...

Locotenent-colonelul îşi aduse aminte de ceva şi clătină din cap.

— Nu sîntem nazişti, spuse calm. Numai ăia făceau aşa. Te vom trimite doar cu escortă.

Privi apoi obiectele împrăştiate pe masă.

— Sînt suficiente, nu ?

— Bineînţeles, răspunse maiorul. Tentativă de crimă premeditată. Gravă vătămare corporală.

Vorbeau amîndoi de parcă cel interogat n-ar fi fost de faţă.

— N-au mai găsit şi altceva ? se adresă locotenent-colonelul căpitanului Hájek.

— Nimic, tovarăşe locotenent-colonel.

— Percheziţionaţi casa încă o dată. Dacă e nevoie puteţi să o şi dărîmaţi şi să araţi grădina, spuse rar locotenent-colonelul.

Maiorul se întoarse spre Franěk.

— Unde ai ascuns lucrul acela ?

Franěk tresări. Tot timpul cît ofiţerii discutaseră între ei, privise uşa şi îşi spusese că de n-ar fi fost afară cîinii,

un singur salt și... Arăta ca un urs greoi, dar în stare să fie surprinzător de agil în caz de nevoie. Însă caporalul îi urmărea orice mișcare, iar în curte erau cîinii. Îi auzea cum urlau. Își întoarse privirea de la ușă, uitîndu-se prostit la maior.

— Care lucru ? întrebă el surprins. Mirarea lui era sinceră. Locotenent-colonelul sesiză imediat acest lucru și îi puse încet maiorului mîna pe umăr. Însă maiorul avea un fel al lui de a lua interogatoriul.

— Lucrul acela pentru care în ziua de 2 august a venit la tine o femeie !

Ochii lui Franěk se întunecară, căpătînd din nou un aspect animalic.

— Ați omorît-o ! răspunse precipitat. Își dădu seama imediat că a făcut o mare greșeală, dar era prea tîrziu.

— Îți spun că e un psihopat ! comenta calm locotenent-colonelul.

— Ai cunoscut-o ? De unde ? îl întrebă aspru maiorul.

— Nu am cunoscut-o.

Maiorul dădu din mînă.

— N-are nici un rost să mai negi. Nu faci decît să-ți îngreuiezi situația. Avea o mulțime de nume, nu-i așa ? O chema și Cicchi. Artiștii de circ își schimbă numele. La Gestapo avea chiar cifrul ei.

— Nu știu nimic despre asta, șopti Franěk livid la față.

— Asta s-o spui cui vrei tu ! Pe noi nu ne poți duce ! Luați-l !

În încăpere se făcu liniște. Maiorul spuse rîzînd căpitanului :

— A mers repede, nu ?

— Da, repede, încuviință căpitanul. Însă cîinii noștri au fost și mai rapizi.

— Iarăși ! și locotenent-colonelul pufni în rîs. Mereu numai cîinii și cîinii voștri. Atît doar că n-au mai putut să miroasă și cum se leagă faptele între ele.

— Și care a fost legătura dintre ele ?

— A trebuit să ne întoarcem mult înapoi, în trecut, începu locotenent-colonelul. Inge Tiefbach a fost doar punctul de plecare. Au făcut o greșeală, pentru că adevă-

rata Inge Tiefbach trăiește la München. Din fericire oamenii cumsecade țin unii cu alții, iar în Apus sînt și acolo oameni cumsecade. Gîndiți-vă la procuratura din Frankfurt și la întregul ei aparat. Chiar dacă ei nu sînt de acord cu sistemul nostru politic, ne înțelegem totuși în privința urmăririi criminalilor de război. Am primit semnalmentele, asta e totul. Inge Nentwich. Fostă artistă de circ. Prin ea am ajuns la numele Görstner. Acesta ocupă o poziție influentă în cadrul organizației ilegale „ODESSA", care înseamnă *Organisation der ehemaligen SS Angehörigen.* Este una și aceeași organizație cu cea care a pus la cale evadarea, din închisoarea Brunschwick, la 23 aprilie, a lui Hans-Walter Zech-Nenntwich, fost SS Oberstrumführer. Acela și cu Inge sînt probabil rude, chiar dacă numele ei se scrie cu o literă mai puțin. Organizație puternică. Printre altele, acest Görstner e cooptat în activitatea îndreptată împotriva noastră, ceea ce e și normal. Clica lui Seebohm. La fel și „HIAG". La Nürenberg a fost condamnat zece ani, reușindu-se mușamalizarea celor mai mari crime. În timpul războiului a fost adjutantul lui Christian Wirth, SS-ist și fost comisar al serviciului închisori, care a organizat în Polonia lagăre de exterminare în masă. La trei ani de la pronunțarea sentinței Tribunalului din Nürenberg a fost grațiat. Pe vremea aceea era ceva frecvent în Germania Occidentală.

— E din familia Görstner, care au locuit aici ? întrebă căpitanul.

— Exact. Au locuit în casa lui Franěk. Cînd a fugit din calea trupelor sovietice, predîndu-se prizonier la americani, s-a oprit și pe la părinții lui. Aici a ascuns niște lucruri pe care le furase, ori niște documente compromițătoare, de n-a vrut ca ele să cadă în mîna americanilor. Nu se gîndise nici că va fi judecat și condamnat la închisoare, nici că părinții lui vor fi evacuați și că amîndoi vor muri, înainte ca el să afle ce-au făcut cu acele lucruri. Iar după aceea, în 1949, era prea tîrziu. Nu se mai putea întoarce. Oamenii pe care i-a trimis, în baza noii lui funcții, au fost toți prinși.

— Dar cum au descoperit-o pe acea Inge Nentwich ?

— Ei au listele foştilor membri ai Gestapoului şi ale tuturor celor care au colaborat cu ei. Despre această femeie ştiau că are un protector în persoana lui Franěk. N-au vrut să scrie logodnic. Aceasta ar fi însemnat o jignire adusă rasei, iar femeia era pentru ei foarte preţioasă. ODESSA a aflat unde se găseşte acum Franěk şi s-a folosit de faptul că locuieşte în fosta casă a familiei Görstner. Acesta poate că doar bîjbîie, sau documentele pe care le-a ascuns aici sînt atît de importante, încît şi azi mulţi funcţionari importanţi îl ajută să le caute, deoarece se simt ameninţaţi de aceste hîrtii. După părerea mea... mai exact spus, după părerea noastră, toţi sînt acum la strîmtoare. Situaţia se schimbă şi în Germania Occidentală. Sînt mulţi care nu vor să aibă — fie aparent, fie într-adevăr — în guvern şi în funcţii de răspundere oameni cu un trecut nazist. De exemplu, acum ştim că după această Inge Nentwich mergea împuternicitul unui procuror german. N-are importanţă că îl chema Berger sau Gönnert şi că la noi, de exemplu, cumpăra ceramică populară. Prezenţa lui a făcut-o să se îndrepte spre zona frontierei.

Locotenentul-major Tomíček, căruia îi încredinţaseră percheziţionarea din nou a casei lui Franěk, intră şi puse pe masă un mic pacheţel legat cu grijă şi sigilat.

— L-am găsit tocmai sus, în scîndurile acoperişului. Poate că e chiar ceea ce căutăm.

Maiorul rupse sigilul. Tabele, liste, date exacte ale SS-iştilor din diferite localităţi, ale medicilor SS-işti, ale membrilor unităţilor „speciale". Fluieră uimit şi arătă la întîmplare un nume.

— Îl ştiu. Astăzi este procuror de stat în Regensburg... Şi aici Fritz Schackert, Gruppenführer, azi judecător în Berlinul Occidental. Şi Klausen, da, da, Fritz Klausen, ziaristul acela care... O să le studiez eu la Praga. Görstner ! Cum a ştiut el să prezică viitorul ! Practic, îi avea în mînă pe toţi oamenii aceştia.

— Au fost în criză de timp, spuse căpitanul. Probabil că ştiau de aceste liste ascunse undeva de el. Şi-acum au pus totul în joc.

17

Liza strîmbă puţin din nas cînd Lup se apropie de ea. „Sînt sătulă de tine", îi spuse. Lup rămase în loc dezorientat. Nu putea să se ducă la ea, cu toate că Stogončík slăbise lesa. Lup simţea că Liza l-ar fi muşcat. Nu înţelegea însă ce motiv ar avea să o facă. Dacă în locul ei ar fi fost o altă căţea, al cărei caracter să nu fie stricat de oameni, ar fi mîrîit simplu : „Eşti a mea !" Şi oricărei alte căţele asta i-ar fi ajuns. Apoi observă şi alte lucruri. Dinspre vale venea Prinţ împreună cu conductorul lui. Liza începu să tragă cu coada ochiului spre el. Dacă n-ar fi avut cureaua aceea la gît, Lup s-ar fi repezit la Prinţ şi i-ar fi tras o mamă de bătaie. Conductorii Lizei şi al lui Prinţ vorbeau amîndoi. Din curtea companiei porniră cele două maşini militare. În prima îl duceau pe criminal. Sus, pe dealul întunecat, trecu o vulpe. Ridică labele ca să nu se ude. De aici putea să vadă foarte bine. Deodată simţi miros de om şi sări sprintenă în tufiş.

Pe cer se iviră primele stele. Fiecare din ele avea o altă culoare. Una era roz, alta roşie, apoi albastru-închis, violet, portocaliu, într-un cuvînt, stele de toate culorile.

Adjutantul Stogončík trase uşor de zgardă.

— Mergem, Lup ! Îi veni în minte ceva. Schimbă cureaua cu ghimpi de la gît, cu una obişnuită, din piele. Ca să nu te-nţepe, prietene !

Porniră. Lup nu prea voia să meargă după el. Întoarse capul spre Liza, care acum se lipise de pieptul lui Prinţ. Stogončík înţelese.

— Lup, aşa-s şi femeile ! Vin din motive inexplicabile şi pleacă din motive şi mai greu de explicat. Hai, Lup ! Omul trebuie să repare ceea ce tot el a stricat. De-acum la mine va fi noua ta casă.

În vale, în lumina amurgului, bunul Štencl clipea din ochii lui albaştri şi se uita în sus, spre povîrniş, la instructorul batalionului care se depărta împreună cu Lup. Se întoarse apoi spre Liza şi o smuci de zgardă cu putere.

— Pfu ! Nesuferito ! îi spuse el. Liza ridică ochii spre Štencl și își arătă colții. Nu suporta ca cineva să-i vorbească de dragostea lor. Ți-am spus că ești o nesuferită, se necăji într-adevăr Štencl. Și nu mă supăra, că-ți dau o palmă, chiar dacă nu e voie.

Liza își băgă înfricoșată coada între picioare, pentru că începuse să-l respecte pe noul ei conductor...

Redactor : major ION ARAMĂ
Tehnoredactor : GH. CUCOŞ

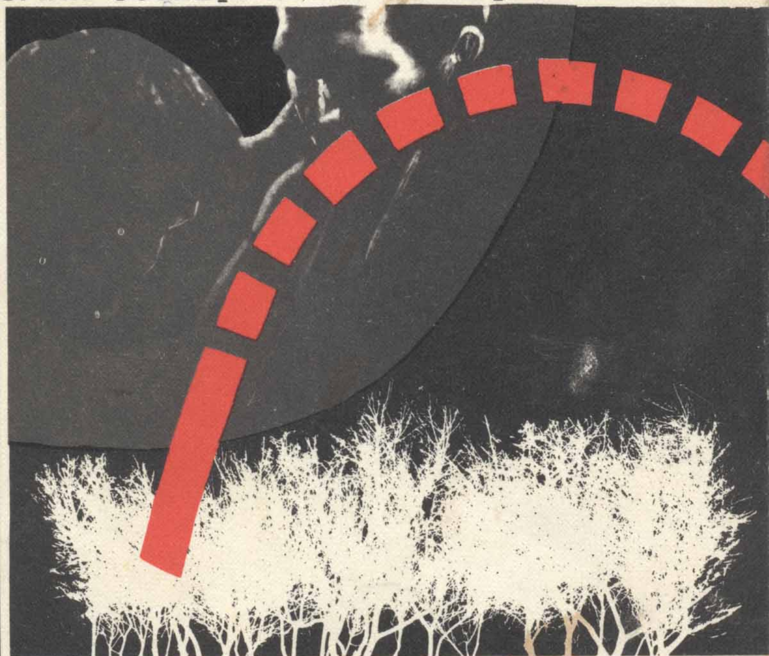
Bun de tipar 06.10.1977. Apărut 1977. Tiraj 30.000 exemplare. Hîrtie ziar de 50 g/m². Format 540×840/16. Coli tipar 16. B 146.

Comanda nr. 70 465
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
Bucureşti — Piaţa Scînteii nr. 1
Republica Socialistă România

Lei 7,50

SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLEC

SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLEC

Căpitanul strînse puțin din ochi. La început nici nu-i veni să creadă că animalul acela înalt și puternic, ce se profila la orizont, este un cîine, din cauza soarelui care începea să răsară. Impropriu zis să răsară, pentru că de fapt el apare brusc de după munți și tot așa de repede apune. Acum, din cauza iluziei optice, silueta cîinelui părea și mai mare. Și tocmai acolo sus stătea Liza, culcată pe burtă, rîciind pămîntul cu labele din față.